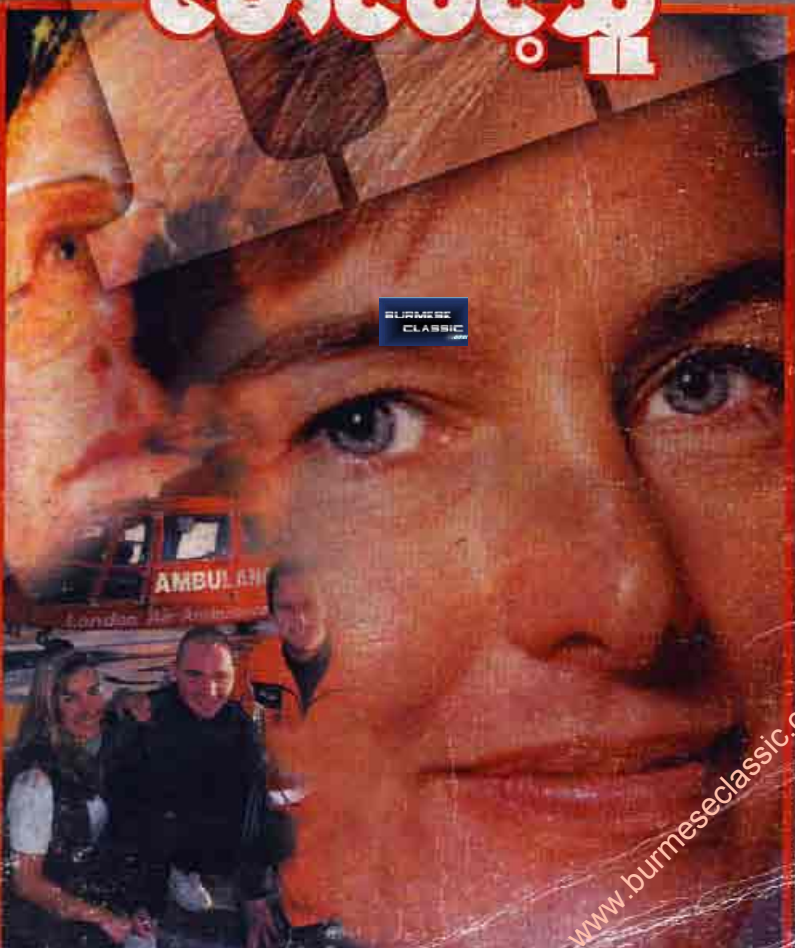

အသက်ရှင်ခွင့် နောက်သုံးမိနစ်

ပြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းများ

ဟောင်ဝင်္သု

BURMESE
CLASSIC

အသက်ရှင်ခွင့်

နှောက်သုံးမိနစ်

မြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများ

ဖောင်ဝင့်သု

**THREE MINUTES
TO LIVE**

a n d

Other True Stories

ဆုစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၉၈၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

[ဖုန်း - ၂၅၂၆၂၂]

အသက်ရှင်ခွင့် နောက်သုံးမိနစ်
မောင်ဝင့်သူ

စာမူခွင့်ပြု - ၆၄၃/၂၀၀၂ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြု - ၆၂၃/၂၀၀၂ (၇)

မျက်နှာဖုံးဖိလိင်း
ကိုဆန်း

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းဆွေ (၀၁၄၇၃) စစ်သည်တော်စာပေ
၁၁၃၁၊ ဥယျာဉ်လမ်း။
၁၉ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်တင်ရီ (၀၂၈၃၉) နန်းသင်္ဃန်းစက်
၁၉၆၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ် ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး
ဆုစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၉၈၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၂၅၂၆၂၂

ဗာဟိကာ

1. On the Edge of Death		1
သေမင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေရာမှ		
2. Three Minutes to Live		27
အသက်ရှင်ခွင့် နောက်သုံးမိနစ်		
3. Leopard Attack		49
လူနှင့်သားရဲ အသက်လှပွဲ		
4. Desperate Measures		67
ကြိုရာလက်နက် စုစည်းလျက်		
5. Trapped in a Frozen Tomb		93
ရေခဲဂူသင်္ချိုင်းအတွင်း ပိတ်မိခံရခြင်း		
6. No Time for Fear		121
ထိတ်လန့်ချိန်ပင် မရလိုက်		
7. Alone in a Rolling Sea		143
လှိုင်းတံပိုးကြားမှာ ဖော်မပါ		

ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော် ယခု တင်ပြလိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းများမှာ ရိုးဒါး(စ်) ဒိုင် ဂျက်(စ်)မဂ္ဂဇင်းမှ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းအချို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့ကို အင်တာနေရှင်နယ် ဘာသာပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ စာဖတ် ပရိသတ်များ ရှေ့မှောက်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ယှဉ်တွဲ ဖော်ပြ အစစ်ဆေးခံပြီးမှ ပြန်လည် စုစည်းတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက် သူတို့၏ သေမင်း ခံတွင်းဝမှ အံ့ဘနန်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ရပုံများကို ဖော်ပြထားသည့် သည်း ထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုထက် ဆန်းကျယ်သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ် လမ်းများကို ရသမြောက်အောင် သရုပ်ဖော်ရာတွင် မူရင်း စာရေး ဆရာ၏ အာဘော်ကို ခြုံငုံမိစေရန်၊ ရှင်းလင်းပြေပြစ်သည့် ဝါကျ တည်ဆောက်မှုနှင့် ရသပေါ်လွင်စေရန် ထိမိသည့် စကားလုံးများကို

လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရွေးချယ်ရန်တို့မှာ ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ စာဖတ် ပရိသတ်အပေါ် ထားရှိသော စေတနာ၊ အားထုတ်မှု နှင့် ကြံရည် ဖန်ရည်ရှိမှု အမှတ်လက္ခဏာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် စာပေကို စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ လေ့လာလိုက်စားကြသူတွေ တိုးတက်များပြားလာ သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ စာပေလောကတွင် ဘာသာပြန် ရသစာအုပ်များ ရှားပါးနေပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က နာမည်ကျော် ဘာသာပြန် စာရေးဆရာကြီးများကို လွမ်းဆွတ်မိသည်။ ထိုဆရာကြီးများ၏ ဘာသာပြန်လက်ရာမွန်များကို ပြန်လည် တမ်းတမိပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့တမ်းတနေရုံဖြင့် မပြီးသေးချေ။ တိမ်ကောစပြုလာ နေပြီဖြစ်သော ဘာသာပြန် ရသစာပေ ပြန်လည်ထွန်းကားလာစေရန် နှောင်းလူတို့က တာဝန်ယူကြရပါမည်။

ဘာသာပြန်ဆိုသူသည် မူရင်းဘာသာနှင့် မိမိ၏ မိခင်ဘာသာ နှစ်မျိုးစလုံးကို ကျွမ်းကျင်ရန် လိုအပ်သည်။ အဘိဓာန် စာအုပ်ကို အခါခပ်သိမ်း အားကိုး၍မရမုန်း သဘောပေါက်ထားရမည်။ အထူး သဖြင့် ရသစာစုတစ်စုကို သရုပ်ဖော်ရာ၌ တီထွင်ကြံဆတတ်မှုနှင့် စာဖတ်သူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လောက်သည့် ဝေါဟာရများကို ရွေးချယ်တတ်မှုတို့မှာ ရသ ပေါ် လွင်ရေးတွင် အဓိက ကျလှကြောင်း နားလည်ထားရမည်။ ယခု ကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ မူရင်းစာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စာဖတ်သူ၏ အတွေးပုံရိပ်တွင် ထင်းကနဲ ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားပြန်ဆိုရသည် ဖြစ်ရာ သီးခြား သတ်မှတ်ထားသည့် ဘာသာပြန်ဆိုနည်းဟူ၍ မရှိချေ။ မိမိတို့ နှစ်သက်ရာနည်းလမ်းဖြင့် သရုပ်ဖော်နိုင်ပါသည်။

ဥပမာ - ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ထဲမှ ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခန်း၌ အကာလ ညတစ်ညတွင် အိမ်ရှိ ခွေးက မနားတမ်း ထိုးဟောင်နေသည်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဇနီးဖြစ်သူအား "Why is the dog barking?" ဟု မေးသည်ကို မြန်မာ ပြန်သည့်အခါ "ခွေးကလည်း ဟောင်လှချေလားကွာ" ဟု ပြန်ဆိုခြင်းက စာဖတ်သူ ၏ အာရုံကို ပိုမိုဖမ်းစားနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် တင်ပြလိုသည်မှာ ဘာသာပြန်စာပေကို စိတ်ပါဝင်စားကြသည့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ် စာပေဝါသနာရှင်များ လေ့လာနိုင်ရန်နှင့် စာဖတ်ဝါသနာပါသူများ အပန်းဖြေရင်း ဖတ်ရှု နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဤဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများကို တင်ဆက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်က စာဖတ်သူတို့၏ ရင်ဝယ် ရသတစ်မျိုးမျိုး ခံစားမိအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အားထုတ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။ စာဖတ်သူတို့ သုံးစွဲလိုက် ရသည့် အဖိုးတန်လှသော အချိန်များအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိ အကျိုးရှိစေလိုသည့် ကျွန်တော်၏ စေတနာမှန်ကို နားလည် သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်မိပါသည်။

စေတနာ၊ မေတ္တာဖြင့်
မောင်ဝင်းသူ

On the Edge of Death

By Marguerite Reiss and Larry Mueller

Just Before 11 p.m. on January 29, 1997, Jim Munson, 40, owner of Alaska's SouthCentral Air, and co-pilot Steve Walters, 34, heard one of the two engines on their twin-engine de Havilland Caribou start to scream. "Better shut it down," Munson told Walters. The men were en route from St. Marys to Kenai, Alaska, to deliver a 2500 - kilogram air compressor. Now, with one engine out and the other, starting to backfire, they told Anchorage Air Route Traffic Control Centre they would try to put down at Sparrevohn, the nearest airport, 340 kilometres northwest of Anchorage.

Built on a mountain slope, the dangerous, one-way airstrip was meant for day-time use only and terminated against a ridge. Munson and Walters had only a pair of flashing strobe lights at the runway entrance to

J

မာ့စီဒီ

guide them in. "Fifty-eight hundred and descending," Munson radioed the Anchorage controller. "Runway lights in view."

Then at 5000 feet, 50-knot winds slammed into the plane. Suddenly Munson and Walters were out of control and almost upside down, looking at Sparrevohn's lights through the cockpit's ceiling window. When the Caribou was finally righted, the runway lights had disappeared.

The last thing Munson remembers is trying to climb before the Caribou smashed into a mountain.

When the call came in that a plane was down near Sparrevohn, the Rescue Co-ordination Centre at Camp Denali, Fort Richardson Army Base, in Anchorage, scrambled to assemble crews and pararescuemen (PJs). It was almost midnight.

Soon an HH-60 helicopter took off ahead of an HC-130 Hercules aircraft, but icing and poor visibility drove the chopper back 15 minutes into the flight. The rescue depended entirely on the Hercules crew and the three PJs aboard - team leader, Senior Master Sergeant Mike Drummond, 37, Technical Sergeant John Paff, 30, and Staff Sergeant John Loomis, 31.

By 1.30 a.m. the Hercules had homed in on the co-ordinates provided by the Rescue Co-ordination Centre and was circling at 4000 feet. But even with night vision goggles, no wreckage could be seen, so loadmaster Kirk Whitehurst dropped a flare. The mo-

ment it ignited, co-pilot Captain Peter Katinszky spotted the plane. Drummond looked down. The battered tail section hung partially over the edge of a small "bench."

It had been almost two hours since the crash. Any survivors, thought Drummond, would surely be suffering from hypothermia. And for the rescuers to jump in the 50 - knot winds that had claimed the Caribou was out of the question.

Munson opened his eyes to the watch still running on his wrist. It was 12.43 a.m. A freezing wind blew into the smashed cockpit.

He reached over to rouse Walters and froze. The co-pilot had blood in his ears and nose. Checking Walters's pulse, Munson felt nothing; his fingers were too cold. He blew on his hands and tried again, then again. Finally he had to admit that Walters was dead.

Finding what was left of his headset, Munson tried to radio a distress signal. But the set was too damaged to work. *I have to get out of this wind*, Munson thought and started to move towards the cargo area. But something was wrong with his left leg and shoulder, as well as his right ankle and ribs. Gritting his teeth against the pain, he crawled back and pulled coats and engine covers over himself. He knew it might be a long wait; the powerful gusts that had snatched his plane out of the air could keep rescuers at bay for hours.

A sense of guilt soon added mental torment to Munson's physical injuries. Why Walters? He had so many reasons not to die. With more than 1800 hours of flying experience, Walters had joined SouthCentral Air as a pilot/mechanic to learn small-plane aviation under extreme conditions. He and his wife had been planning a life as flying, overseas missionaries. That thought suddenly brought Munson another: by now, he realised, his own wife would be waiting anxiously for some news of him.

About 2 a.m. Munson saw the sky light up. An aircraft had dropped a flare! He dug under his coat where he had shoved a torch and waved the beam through the holes in his plane. The aircraft swung back, and the sky was suddenly bright as day. *It's a rescue!* he thought incredulously, wildly swinging the torch.

Above, in the HC-130, John Paff shouted, "I see a light!" Soon everyone saw it, and Drummond grew determined - somehow they would find a way to jump.

The flares blew kilometres before hitting the ground, so jumping directly to the Caribou was out. Captain Katinszky remembered there was a wind meter on the ridge. He radioed Sparrevohn for a report. The meter was showing gusts exceeding 50 knots, but at the airstrip, winds at 2000 feet were almost half that, and at ground level only ten knots. The Hercules

couldn't land on the steep runway but they could make a pass at 2000 feet and drop the jumpers.

Drummond picked as a jump target the headlights of an SUSV- a military vehicle- parked at the end of the runway. A weighted spotter chute with strobe lights was dropped to estimate fall and drift rates. Even with the 43 - kilometre - an - hour forward speed from their chutes' rectangular canopies, the wind blew the jumpers backwards until they had dropped to 50 feet, but their calculations were right on. Loomis managed to land just in front of the headlights, the other two off to the sides.

On a second pass, the Hercules dropped enough medical equipment and survival gear to last three days.

Phil Yeziarski, the SUSV operator, drove the PJs to a spot about 300 metres above the crash. Loomis and Paff slid down the steep incline as fast as they could with emergency medical supplies. Drummond worked his way down more slowly with the rest of the equipment. Overhead, the Hercules dropped 1.6-million-candlepower flares that lasted about $3\frac{1}{2}$ minutes each.

First to approach the Caribou, Loomis could scarcely believe his eyes. The plane had hit the only flat spot on the mountainside, a terracelike bench 30 metres wide. The battered tail section hung over the edge, attached by a piece of fuselage floor. The nose was smashed, the wings twisted off, the fuselage split

in three. Winds shook the plane, threatening to kite everything down the mountain at any moment.

Loomis banged on the fuselage, yelling, "Anybody home?" He squeezed through the split in the tail section, illuminating the wreck with an eight-cell torch. Munson was shivering uncontrollably. At this stage of hypothermia, Loomis knew, the victim was running out of time.

Loomis quickly moved to Walters. "The copilot is deceased," he said as Paff entered the plane. "Verify that, then help me here. Find out how long before Mike gets down here with the litter."

"Jim," Loomis said as he examined Munson. "We'll have to splint your broken leg from ankle to knee." Munson clamped his mouth shut and braced for the worst.

Drummond soon arrived with the backboard and litter- a shallow plastic tub with handholds. Carefully, they lifted Munson's 83 kilos onto the backboard, strapped him down and covered him up again.

But now they had to get him out. The tail split was too narrow, and sharp with jagged metal. "The window on the port side is already broken out," Drummond said. "If we cut the metal down from either side, then fold that flap over, we'll have room."

Loomis, anticipating neck and back problems, placed a collar on Munson's neck while the others searched for something to cut metal. "There's a toolbox

သေမင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေရာမှ

၇

by that window," Munson told them. Inside were tin snips.

"I'll need an axe to start the cuts," Paff said. Amazingly, Munson had one. Paff's first swing sent a shower of sparks from wires along the wall. Fuel was spilled all over the wreck. Now they faced the danger of fire, assuming the plane didn't blow off the bench first.

Carefully, Drummond began cutting to avoid causing more sparks. Finally the opening was large enough. With only his nose exposed, Munson was carried out of the aircraft and lashed to the litter. Then the PJs zipped a sleeping bag around him, along with chemical warming pads.

Twenty metres from the plane, the incline steepened from 20 degrees to 35. Paff pulled at the front, Loomis and Drummond at the sides. It was backbreaking work, but as they paused for a breather after 20 minutes, they felt good about their progress.

Just then, the Hercules came back with another flare. Three heads turned to check the distance they had covered, and three stomachs sickened. They had gone nowhere!

"It doesn't matter," Drummond said firmly. "Whatever it takes, we have to get him up there. Let's go."

Loomis cursed himself. He had decided against taking spiked crampons and wore snowshoes fitted on

a more comfortable pair of boots. Paff, too, had left his crampons behind and wore hard-toed climbing boots. The snow that appeared deep and benign from the air was really ice covered by a thin coat of crusted snow on a scree slope. The tiny metal teeth under the snowshoes gripped a bit, but not like crampons.

"Why don't we change position so that I'm behind you guys?" Paff suggested. "I'll kick my toes into the crust and keep the litter from sliding when you reposition for the next pull."

It worked. Munson began moving uphill-centimetres at a time. Fighting gravity, fierce winds and the ice and slick crust, Drummond and Loomis fell repeatedly. But gradually they learned that if they fell *up* the mountain, with Paff pushing from behind, they could advance metres rather than centimetres.

Forty minutes into the climb, Drummond's radio blared that the Hercules was out of flares and could offer no further help. The crew would return to base. Without flare light, under a heavily overcast sky, and with strong winds spitting loose snow into their faces, the men could see almost nothing. "Well," said Drummond, "at least we still know which way is up. Pull!"

Drummond and Loomis switched from falling forward to facing the litter from above, pulling and falling backwards. When muscles on one side threatened to quit, they changed sides. Stopping and swapping ate up minutes that added to the hours.

သောင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေရာမှ

၉

Despite temperatures of minus 6 °C, with a wind chill of minus 30, caps came off to dissipate the body heat generated from their intense physical effort. They ate handfuls of snow to further cool themselves.

Halfway up, the overcast cleared. But now came a rougher part of the 40-plus degree scree slope. Sharp talus rocks sticking out of the snow had to be manoeuvred around. And when that was impossible, they simply struggled over the rocks.

At 5.30 a.m., they were still 100 metres from the top. Drained, they stood wondering how to overcome the challenge of this last stretch of rocky, icy terrain.

"Can I help down there?" called Yeziarski.

Suddenly Drummond remembered something. "Isn't there rope in your vehicle?"

"Yes."

"Tie it to the bumper and throw the end down."

Drummond tied the rope to the litter, with a five-metre tag line for the men to hang on to. At a signal, Yeziarski slowly backed the SUSV away from the rim, towing Munson and the others to the top, where they were picked up by a US Army National Guard helicopter.

They'd done it!

Munson was flown to Anchorage, where an ambulance took him to Alaska Regional Hospital. Doctors there discovered that he had a severely frac-

tured leg, a broken nose, a bruised eye socket and an injured right hand. He underwent two operations during his six-day stay in the hospital.

In time Jim Munson's injuries healed. What didn't heal was his misery over Steve Walters's death. Munson closed down SouthCentral Air in July 1999.

RD . December 2000

သေမင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေရာမှ

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက် ညပိုင်းတွင် အလာစကာ ပြည်နယ်ရှိ South Central လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အသက် ၄၀ အရွယ်ရှိ Jim Munson နှင့်တွဲဘက်လေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ အသက် ၃၄ အရွယ်ရှိ Steve Walters တို့နှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့၏ စက်နှစ်လုံးတပ် Havilland Caribou လေယာဉ်ဖြင့် ဝေဟင်ခရီးနှင့်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့က St. Marys မှ အလာစကာပြည်နယ် Kenai မြို့သို့ ၂၅၀၀ ကီလိုဂရမ် လေဖိညှစ်စက်တစ်လုံးကို လာပို့ရင်း လမ်းခုလတ်တွင် ရောက် နေသည်။ ည ၁၁ နာရီထိုးလုအချိန်တွင် သူတို့၏ လေယာဉ်ရှိ စက် တစ်လုံးမှ မူမမှန်သည့် အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူတို့ ကြားလိုက် ရသည်။ “အဲဒီစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ကွာ” Munson က Walters ကို ပြောလိုက်သည်။

ယခုတော့ စက်တစ်လုံးကို ရပ်ထားလိုက်ရသည့်အထဲ နောက်တစ် လုံးကပါ ဖောက်ပြန်စပြုလာသဖြင့် သူတို့က Anchorage လေဆိပ်၏ အနောက်မြောက်ဘက် ၃၄၀ ကီလိုမီတာ အကွာရှိ အနီးဆုံးလေဆိပ်ဖြစ်

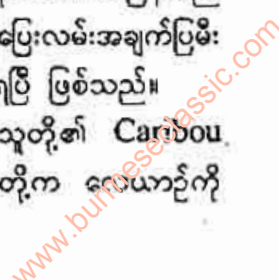
သော Sparrevohn တွင်ဆင်းသက်နိုင်ရန် ကြိုးစားရတော့မည်ဟု Anchorage ရှိလေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးဌာနသို့ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

တောင်စောင်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားပြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းတစ်လမ်းတည်းသာရှိသည့် ယင်းလေယာဉ်ကွင်းငယ်မှာ အန္တရာယ်ရှိသဖြင့် နေ့ဘက်တွင်သာ အသုံးပြုနိုင်သည်။ ပြေးလမ်းအဆုံးတွင်လည်း တောင်တန်းငယ်တစ်ခုက ခံနေပေသေးသည်။ Munson နှင့် Walters တို့အဖို့ လေယာဉ်ကွင်းလမ်းညွှန်ဟူ၍ ပြေးလမ်းအဝင်ဝ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့်အချက်ပြမီး တစ်စုံသာ ရှိသည်။

“ပေငါးထောင်ရှစ်ရာမှာ စဆင်းလာနေပြီ။ ပြေးလမ်းအချက်ပြမီးတွေကို မြင်နေရပြီ” Munson က Anchorage လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိထံသို့ ရေဒီယိုဖြင့် လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပေ ၅၀၀၀ အရောက်၌ မိုင် ၅၀ ကျော်နှုန်းဖြင့် တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းများက လေယာဉ်ကို ပြေးဝင်တွန်းဆောင့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ လေယာဉ်မောင်းနှင်ခန်း မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအချက်ပြမီးများကို စိုက်ကြည့်နေကြသည့် Munson နှင့် Walters တို့ခမျာ လေယာဉ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ဘဲလေယာဉ်မှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်လုနီးပါး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားရသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့၏ လေယာဉ်ကို ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်အောင် ပြန်လည်တည်မတ်၍ ရသွားသည်။ ထိုအခါ၌ကား လေယာဉ်ပြေးလမ်းအချက်ပြမီးများမှာ သူတို့၏ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

Munson နောက်ဆုံး မှတ်မိနေသည်မှာ သူတို့၏ Caribou လေယာဉ် တောင်တစ်လုံးနှင့် ဝင်မတိုက်မီ သူတို့က လေယာဉ်ကို

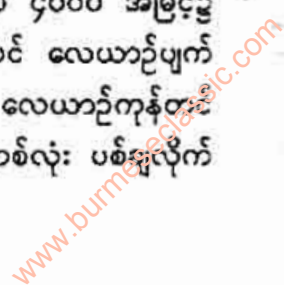

အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်း၍ ထိုတောင်ကို ကျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

Sparrevohn အနီးတွင် လေယာဉ်တစ်စင်း ပျက်ကျသွားကြောင်း သတင်းပေးပို့ချက်ကို ရရှိသည့်အခါ Anchorage ရှိ Fort Richardson စစ်အခြေစိုက်စခန်းမှ Denali စခန်းရှိ ကယ်ဆယ်ရေးဌာနသည် လေယာဉ်အမှုထမ်းများနှင့် ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တပျာကယာ ဆင့်ခေါ်စုဆောင်းကြရတော့သည်။ အချိန်က ညသန်းခေါင်ရောက်လုနီးပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာခင်မှာပင် HH-60 ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းက HC-130 ဟာကျူလီလေယာဉ်၏ ရှေ့မှ ပျံတက်ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းစပြုလာပြီး ရှေ့တူရူသို့လည်း ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့သဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်သည် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဟာကျူလီ လေယာဉ်အမှုထမ်းများနှင့် လိုက်ပါလာသူ ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် သုံးဦး ဖြစ်ကြသည့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဝါရင့်တပ်ကြပ်ကြီး Mike Drummond အသက် ၃၇ နှစ်၊ နည်းပညာရှင် တပ်ကြပ်ကြီး John Paff အသက် ၃၀ နှင့် အဖွဲ့ဝင်တပ်ကြပ်ကြီး John Loomis အသက် ၃၁ နှစ်တို့ကိုသာ အားထားနေရတော့သည်။

သန်းခေါင်ကျော် နံနက် ၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်အရောက်၌ ဟာကျူလီ လေယာဉ်သည် ကယ်ဆယ်ရေးဌာနမှ ပေးပို့သည့် လေယာဉ်ပျက်၏ တည်နေရာ အမှတ်အသားသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပေ ၄၀၀၀ အမြင့်၌ ပျံဝဲနေသည်။ သို့ရာတွင် ညကြည့်မျက်မှန်များဖြင့်ပင် လေယာဉ်ပျက် အပိုင်းအစတစ်ခုတလေကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိနေသဖြင့် လေယာဉ်ကုန်တင် ကုန်ချတာဝန်ခံ Kirk Whitehurst က မီးကျည်တစ်လုံး ပစ်ခွာလိုက်

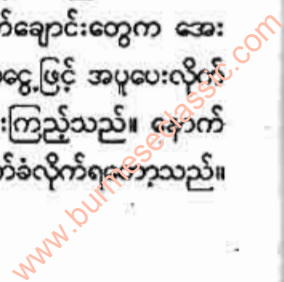

ရသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် မီးရောင်ဖြာကျသွားသည့် တစ်ခဏ၌ တွဲဘက် လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီး Peter Katinszky ကလေယာဉ်ကို လှမ်းမြင်သွားသည်။ ကယ်ဆယ်ရေး တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် Drummond က အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျက်၏ အမြီးပိုင်းမှာ တောင်ခါးပန်းတစ်ခု၏ အစွန်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် တင်နေသည်။

လေယာဉ်ပျက်ကျပြီးကတည်းကဆိုလျှင် ယခုအခါ နှစ်နာရီနီးပါး အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူရှိပါကလည်း ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အပူချိန်ကျဆင်းမှုဒဏ်ကို ခံစားနေရလောက်ပြီဟု Drummond က တွေးမိသည်။ ထို့ထက် Caribou လေယာဉ်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော မိုင် ၅၀ နှုန်းလေပြင်းများ တိုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းရန်ဆိုသည်မှာ ကယ်ဆယ်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များအဖို့ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

Munson က သူ့မျက်လုံးများကို ပွင့်လိုက်ပြီး စက္ကန့်တံ ရွေ့လျားနေဆဲဖြစ်သည့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က သန်းခေါင် ကျော်ပြီး ၄၃ မိနစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ရေခဲတမျှအေးစိမ့်နေသည့်လေက ကြေမ့ပျက်စီးနေသည့် လေယာဉ်မောင်းနှင်ခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

သူက Walters ကို လှုပ်နှိုးရန် သူ့လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ တွဲဘက်လေယာဉ်မှူး Walters ၏ နားနှစ်ဘက်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှာ သွေးများဖြင့် စေးထန်းနေသည်။ Walters ၏လက်ကောက်ဝတ်တွင် သွေး ခုန်မခုန် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ Munson ၏လက်က ဘာကိုမျှ မထိတွေ့ မခံစားရ။ သူ့လက်ချောင်းတွေက အေးလွန်းသဖြင့် ထုံနေလို့ပဲလား။ သူက သူ့လက်ကို အာငွေဖြင့် အပူပေးလိုက်ပြီးနောက် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ကြိုးစား၍သွေးစမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး၌ Walters အသက်မရှိတော့ကြောင်းကို သူ့လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

Munsonက သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဆက် သွယ်ရေးစကားပြောခွက်ကို စမ်းမိလိုက်သဖြင့် အသက်အန္တရာယ် ကျရောက် နေကြောင်း ရေဒီယိုဖြင့် လှမ်း၍ အချက်ပေးဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားလိုက် သည်။ သို့သော် စက်မှာ အတော်ကြီး ပျက်စီးသွားသဖြင့် အချည်းနှီးပင်။

ငါ ဒီလေပြင်းနဲ့ လွတ်ရာကို သွားမှ ဖြစ်မယ်ဟု Munsonက တွေးမိလိုက် ပြီး ကုန်ပစ္စည်းထားရာဘက်သို့ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ ဘယ်ခြေထောက်နှင့် ပခုံးအပြင် ညာဘက်ခြေကျင်းဝတ်နှင့် နံရိုးများ ဒဏ်ရာရသွားမှန်း သိလိုက်သည်။ သူက ဝေဒနာကို အံကြိတ်တောင့်ခံရင်း အင်ဂျင်အကာများကို သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆွဲယူဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ ကယ်မည့်သူအလာကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ရဦးမည်မှန်း သူက သိထားသည်။ သူ့လေယာဉ်ကို လေထဲမှ လှုပ်ခါချပစ်ခဲ့သည် လေပြင်းများ ကြောင့် သူ့ကို ကယ်မည့်သူများ နာရီအတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် ရောက်လာနိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေးချေ။

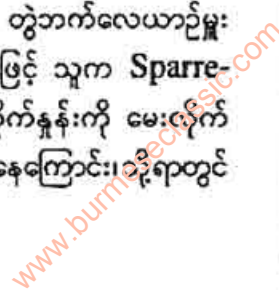
အမှားတစ်ခုခုတော့ လုပ်မိပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် Munson ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများအပြင် စိတ်ထိခိုက်သည့်ဒဏ်ရာပါ တိုးလာ သည်။ Waltersဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ သူမသေနိုင်လောက်ဘူးဆို သည့် အကြောင်းတွေ များစွာရှိသည်။ Waltersက နာရီပေါင်း ၁၈၀၀ ကျော် ပျံသန်းမှုအတွေ့အကြုံရှိထားပြီးမှ South Central လေကြောင်း ကုမ္ပဏီတွင် လေယာဉ်မှူးနှင့် လေယာဉ်စက်ပြင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဆိုးရွား ပြင်းထန်သည့် အခြေအနေအမျိုးမျိုးထဲတွင် လေယာဉ်ငယ် မောင်းနှင်ပျံ သန်းမှုများကို လေ့လာရန် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ ဇနီးတို့မှာ ပြည်ပခရီးစဉ်များ၌ပါ လေယာဉ်မောင်းနှင်ပျံသန်းရင်း အသက်မွေးရသည့် ဘဝမျိုးတည်ဆောက်ရန် စီမံကိန်း ချထားကြသည့်။ ထိုအတွေးကြောင့် Munson အဖို့နောက်ထပ် အတွေးသစ်တစ်ခု ရုတ်

တရက် ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့ဇနီးခမျာ သူ့သတင်း အစအနကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေရှာရောမည်ဟု သူ့သဘော ပေါက်မိသည်။

နံနက် ၂ နာရီခန့်၌ ကောင်းကင်ပြင်တွင် လင်းထိန်သွားသည်ကို Munsonက တွေ့လိုက်ရသည်။ လေယာဉ်တစ်စင်းမှ မီးကျည်တစ်ပွင့် ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ထိုးထည့် ထားသည့် လက်ထိုးဓာတ်မီးတစ်လက်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လေယာဉ် ရှိအပေါက်အပြဲများမှ တဆင့် အလင်းတန်းထွက်သွားအောင် ထိုးမွှေပြ လိုက်သည်။ လေယာဉ်က ပြန်လှည့်လာသည်။ ထို့နောက်တော့ ကောင်း ကင်ပြင်တစ်ခုလုံး နေ့အချိန်ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသည်။ ဒါငါ့ကို လာကယ်တာပဲ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ် သွားပြီး သူ့လက်ထဲရှိ လက်ထိုးဓာတ်မီးကို အားပါးတရ မွှေရမ်းနေမိသည်။

ဝေဟင်တွင်ပျံနေသည့် HC-130 လေယာဉ်ထဲတွင်တော့ John Paffက “အလင်းတန်းတစ်ခု တွေ့ရတယ်ဗျို့” ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။ မကြာမီ လေယာဉ်ထဲရှိလူတိုင်းက ထိုအလင်းတန်းကို တွေ့သွားသည်။ Drummond၏ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။ အောက်ကို ခုန်ဆင်းနိုင်မည့်နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို သူတို့ ရှာရတော့မည်။

မီးကျည်မှ ထွက်လာသည့် အလင်းတန်းများမှာ မြေပြင်သို့ မရောက်မီလမ်းခုလတ်တွင် ငြိမ်းသွားသည်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ပျက်ရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ခုန်ချရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ တောင်တန်းပေါ်တွင် လေတိုက်နှုန်းကိရိယာတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွဲဘက်လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီး Katinszkyက အမှတ်ရလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူက Sparrevohn သို့ ရေဒီယိုဖြင့် လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး လေတိုက်နှုန်းကို မေးလိုက် သည်။ လေပြင်းများမှာ ၅၀ မိုင်နှုန်းထက် ကျော်လွန်နေကြောင်း၊ သို့ရာတွင်

လေယာဉ်ပြေးလမ်း၏ အထက်ပေ ၂၀၀၀အမြင့်တွင်မူ လေတိုက်နှုန်းမှာ ၎င်း၏ ထက်ဝက်နီးပါးရှိပြီး မြေပြင်လေမှာ ဆယ်မိုင်နှုန်းဖြင့်သာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိကြောင်း တစ်ဘက်မှ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ရရှိ သည်။ ဟာကျူလီလေယာဉ်သည် တောင်ခါးပန်း၌ ပြေးလမ်းပေါ်တွင် မဆင်းနိုင်။ သို့သော် ပြေးလမ်းအထက် ပေ ၂၀၀၀ အမြင့်မှ ဖြတ်ပျံ ပြီး ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ကို လေထီးဖြင့် ချပေး၍ကား ရနိုင်သည်။

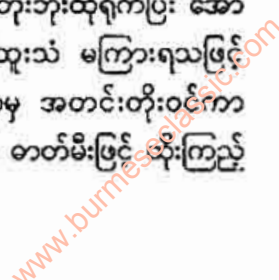
ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် Drummondက လေယာဉ် ပြေးလမ်းအဆုံးတွင် ရပ်နားထားသည့် စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်တစ်စီးမှ ရှေ့မီးနှစ်တန်းကို လေထီးခုန်ရမည့်နေရာအဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်လိုက် သည်။ မြေပြင်သို့ ကျဆင်းမှု အမြန်နှုန်းနှင့် လေစီးကြောင်းတွင် မျောပါမှု နှုန်းထားများကိုခန့်မှန်းနိုင်ရန် အလင်းဖြာအချက်ပြမီးများ ပါရှိပြီး အလေး ဆွဲပေးထားသော ရှေ့ပြေးလေထီးတစ်လက်ကို အရင်ချပေးလိုက်သည်။ ၎င်း၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးမှ ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက လေထီးဖြင့် ခုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တစ်နာရီလျှင် ၄၃ ကီလိုမီတာ အမြန် နှုန်းဖြင့် ရှေ့သို့ ဦးတည်၍ ဆင်းလာနေသော လေထီးများကိုပင် လေက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အတင်းတိုးထုတ်တိုက်ခတ်နေသဖြင့် လေထီးသမားများမှာ မြေပြင်မှ ပေ ၅၀ အမြင့်သို့ မရောက်မချင်း နောက်သို့ ပြန်ရွေ့နေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ တွက်ဆချက်များက သူတို့အား သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ Loomisကစစ်မော်တော်ယာဉ် ရှေ့မီးနှစ် တန်း၏ရှေ့တွင် ဆင်းသက် နိုင်ခဲ့ပြီး ကျန်နှစ်ဦးက ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဟာကျူလီလေယာဉ် ဒုတိယအကြိမ် ပျံဝဲလာသည့်အခါ လေယာဉ် ပေါ်မှ သုံးရက်စာအတွက် ဖူလုံသည့် ဆေးဝါး၊ ဆေးပစ္စည်းများနှင့် အသက်ကယ်ပစ္စည်း ကိရိယာများကို ချပေးခဲ့သည်။

လေထီးဖြင့် ဆင်းလာသူများအား Phil Yeziarski က အသင့်
 စောင့်နေသော စစ်မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ကျသည့်နေရာ၏
 အထက် မီတာ ၃၀၀ ခန့်အကွာနေရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ Loomis
 နှင့် Paff တို့က အရေးပေါ် ဆေးဝါးပစ္စည်းများနှင့်အတူ မတ်စောက်သည့်
 တောင်စောင်းအတိုင်း အမြန်ဆုံး လျှောဆင်းလိုက်ကြသည်။ Drummond
 က ကျန်ရှိနေသည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို သယ်ဆောင်လျက် အောက်သို့
 ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဝေဟင်တွင် ပျံဝဲနေသည့် ဟာကျူလီ
 လေယာဉ်ပေါ်မှ မီးကျည်တစ်လုံးလျှင် သုံးမိနစ်ခွဲခံသည့် ဖယောင်းတိုင်
 အလင်းအား ၁.၆သန်းရှိ မီးကျည်များကို ပစ်ချပေးနေသည်။

လေယာဉ်ပျက်အနီးသို့ ပထမဆုံး ရောက်သွားသူ Loomis အပို့
 သူ့မျက်လုံးများကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်က တောင်
 နံရံပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ခြေပြန့်နေရာဖြစ်သည့် မီတာ ၃၀ ကျယ်ဝန်း
 သော တောင်ခါးပန်းကို ဝင်တိုက်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသော
 အမြီးပိုင်းက ယင်းတောင်ခါးပန်းစွန်းပေါ်တွင် တွဲလောင်းတင်နေပြီး
 လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြမ်းပြင်၏ အပိုင်းအစတစ်ခုနှင့် တွဲလျက်သား ရှိနေ
 သည်။ လေယာဉ်နှုတ်သီးဖျားမှာ ကြေမွလျက်ရှိပြီး တောင်ပံနှစ်ဘက်စလုံး
 တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသွားသည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှာ သုံးပိုင်းပြတ်
 ထွက်လျက် ရှိသည်။ လေပြင်းများက လေယာဉ်ပျက်ကို လှုပ်ခါလျက်ရှိရာ
 အပျက်အစီးမှန်သမျှကို တောင်အောက်သို့ အချိန်မရွေး တွန်းချပစ်မည့်
 အန္တရာယ် ရှိနေသည်။

Loomis က လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို တဘုံးဘုံးထုရိုက်ပြီး အော်
 မေးလိုက်သည်။ “အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ” ပြန်ထူးသံ မကြားရသဖြင့်
 သူက လေယာဉ်အမြီးပိုင်းရှိ အပေါက်အပြင်နေရာမှ အတင်းတိုးဝင်ကာ
 လေယာဉ်ပျက်အတွင်းပိုင်းကို ဓာတ်ခဲရှပ်တောင့်ထိုး ဓာတ်မီးဖြင့် သီးကြည့်

လိုက်သည်။ Munson ခံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလျက် ရှိသည်။ ဤ အဆင့်ရောက်နေသည့် ကိုယ်အပူချိန် ကျဆင်းမှုဒဏ်ကို ခံစားနေရသူ ဝေဒနာသည်အဖို့ အသက်ရှင်နေရန် အချိန်အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်ကို Loomis က သိထားသည်။

Loomis က Walters ကို အမြန်ပြေးကြည့်လိုက်သည်။ “တွဲဘက် လေယာဉ်မှူးကတော့ အသက်မရှိတော့ဘူး” လေယာဉ်ထဲသို့ Paff ဝင်အလာတွင် သူက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါကို သေချာပြီလားလို့ သွားစစ်ကြည့်လိုက်။ ပြီးရင် ငါ့ကို ဒီမှာလာကူဦး။ Mike ထမ်းစင်ကို သယ်ပြီး ဒီကို ရောက်မလာခင် ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရဦးမလဲဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။”

“Jim ကျိုးနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်ကို ခြေကျင်းဝတ်ကနေ ဒူးခေါင်းအထိ ကျွန်တော် ကျပ်စည်းပေးမှ ဖြစ်မယ်” Loomis က Jim Munson ကိုစမ်းသပ်ကြည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ Munson ကတော့ သူ့ပါးစပ်ကို စေ့နေအောင် ပိတ်ထားလိုက်ပြီး အဆိုးဆုံးကို မျှော်လင့်ထားလိုက်သည်။

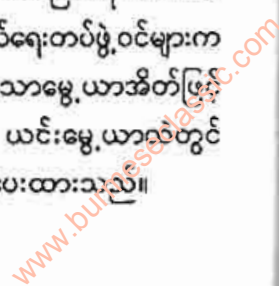
မကြာမီ Drummond က လူနာတင်ကပ်နှင့်အတူ ရောက်လာ သည်။ သူတို့က အလေးချိန်ပေါင် ၁၈၀ ကျော်ရှိသည့် Munson ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို လူနာတင်ကပ်ပေါ်သို့ သတိကြီးစွာထား၍ မတင်လိုက် သည်။ သူ့ကိုယ်ကို သားရေခါးပတ်များဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်ပြီး ကိုယ် ပေါ်တွင် အနွေးထည်များဖြင့် ထပ်မံ၍ လွှမ်းခြုံသိုင်းပတ်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ကို အပြင်သို့ သယ်ထုတ်ရဦးမည်။ သို့သော် အမြီးပိုင်းမှ အပေါက်အပြိုက ကျဉ်းလွန်ပြီး သတ္တုအနားစောင်းတွေက ချွန်ထက် လှသည်။ “ဘက်ဘက်ခြမ်းက ပြတင်းပေါက်က ပျက်စီးနေတယ်ကွဲ့ ဘေးဘက်က သတ္တုစတွေကို ဖြတ်ချပြီး အနားပြန်ခေါက်လိုက်ရင် ငါတို့ ထွက်လို့ ရသွားမယ်” Drummond က ပြောသည်။

အခြားနှစ်ယောက်က သတ္တုစကို ဖြတ်ချရန် လက်နက်ကိရိယာ တစ်ခုခုကို လိုက်ရှာနေခိုက် Loomis က Munson နှစ်ယောက်ပင်နှင့် ကျောရိုး နာသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် လည်ထိန်းကော်လာတစ်ခုကို တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ “အဲ ဟို ပြတင်းပေါက်နားမှာ တန်ဆာပလာ သေတ္တာတစ်လုံးရှိတယ်” Munson ကသူတို့ကို ပြောလိုက်သည်။ သေတ္တာတွင် သံဖြတ်ကတ်ကြေး ရှိနေသည်။

“အပေါက်ကျယ်သွားအောင် အရင်ဆုံး ခုတ်ဖြတ်ချရမှာဆိုတော့ ပုဆိန်တစ်လက်တော့ လိုမယ်ဗျ” Paff က ပြောသည်။ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသား၊ Munson တွင် ပုဆိန်တစ်လက် ရှိနေသည်။ Paff ကပုဆိန်ကို တအားလွဲ၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။ နံရံတစ်လျှောက်ရှိ ဝိုင်ယာကြိုးများ ပြတ်သွားသဖြင့် မီးပွားများ ပန်းထွက်လာသည်။ လေယာဉ်ပျက်ပေါ်တွင် ဓာတ်ဆီတွေက နေရာအနှံ့ ဖိတ်စင်ကျနေသည်။ ယခုတော့ မီးထတောက်မည့် အန္တရာယ်နှင့် သူတို့ ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ လေယာဉ်ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး တောင်ခါးပန်းမှ လွင့်စင်ကျမသွားပါစေနင့်ဦးဟုသာ ဆုတောင်းနေရသည်။

Drummond ကနောက်ထပ် မီးပွားများ လွင့်ထွက်မလာအောင် ဂရုစိုက်၍ ခုတ်ဖြတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုံလောက်သည့် အကျယ် ရအောင် အပေါက်ကို ချဲ့ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်မှ လွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး စောင်အထပ်ထပ် ပတ်ပေးထားသည့် Munson ကို ထိုအပေါက်မှ အပြင်သို့ သယ်ထုတ်လာခဲ့ပြီး လူနာတင်ကပ်ပြားကို ထမ်းစင်နှင့် ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သူ့အား တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်အိပ်၍ရသည့် ဇစ်ပါသောမွေ့ယာအိတ်ဖြင့် စွတ်ပေးလိုက်ပြီး ဇစ်ကို ပြန်စေ့ပေးလိုက်သည်။ ယင်းမွေ့ယာထဲတွင် အပူငွေ့ပေး ဓာတုဗေဒ ဖော့ပြားများကိုပါ ထည့်ပေးထားသည်။

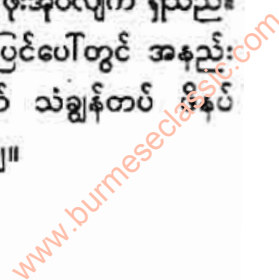
လေယာဉ်ပျက်မှ ပေ ၂၀ သာသာ အရောက်တွင် ဆင်ခြေလျော လမ်းကြောင်းက ၂၀ ဒီဂရီမှ ၃၅ ဒီဂရီအထိ မတ်စောက်လာသည်။ ထမ်းစင်ကို Paffက ရှေ့မှ သယ်သွားပြီး Loomisနှင့် Drummond တို့က ဘေးတစ်ဘက်စီမှ ဝိုင်းကူသယ်လာကြသည်။ ခါးချည့်အောင် လုပ်ရသည့် အလုပ်ပင်။ သို့သော် မိနစ် ၂၀ ကြီး သယ်လာပြီးနောက် အမောဖြေရန် ခေတ္တမျှ ရပ်နားသည့်အခါ သူတို့၏ လုပ်ဆောင်မှု အခြေ အနေကို အားရကျေနပ်မိသည်။

ထိုစဉ် ဟာကျူလီလေယာဉ်က ပြန်လှည့်လာပြီး မီးကျည်တစ်လုံး ထပ်မံပစ်ဖောက်လိုက်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်သား မည်မျှ ခရီးပေါက် ခဲ့ပြီကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ အားလုံးရင်မောသွားရသည်။ သူတို့ ကဘယ်ကိုမျှ ခရီးမပေါက်ခဲ့ကြသေးချေ။

“ဒါအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး” Drummond က စိတ်ဓာတ် မကျချေ။ “ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ ငါတို့ သူ့ကို ဟိုအရောက် ခေါ်သွားရ မယ်ကွ၊ ကဲ သွားကြစို့”

Loomisက သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။ သူက သံချွန် တပ်ဖိနပ်အောက်ခံခုံကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး နှင်းစီးရှူးဖိနပ်ကိုသာ စီးလာသည်။ Paffကလည်း သံချွန်တပ်ဖိနပ်အောက်ခံခုံကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဖိနပ်ဦးမာသည့် တောင်တက်ဖိနပ်ကို စီးလာသည်။

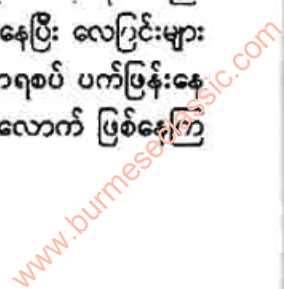
လေနှင့်အတူတဖွဲဖွဲကျဆင်းလာသည့် ဆီးနှင်းများမှာ ထူထဲလာ ပြီး ရေခဲပြင်အတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဆင်ခြေလျောပေါ်ရှိ နှင်းထုမှာ အပေါ်ယံအလွှာလောက်သာ ဆီးနှင်းများ ခပ်ပါးပါး ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည်။ နှင်းစီးရှူးဖိနပ်၏ အောက်ခံသံမှိုလေးများမှာ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အနည်း အကျဉ်းတော့ ခြေကုပ်ယူထားနိုင်သည်။ သို့သော် သံချွန်တပ် ဖိနပ် အောက်ခံလိုတော့ မြဲနေအောင် ထိန်းမထားနိုင်ချေ။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့က သွားပြီး ကျုပ်က နောက်က ထိန်းပြီးလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလားဗျ” Paff က ထမ်းစင်ကို အနေအထား ပြောင်းပြီး သယ်ရန် အကြံပေးလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ နောက်တစ်ခါ အနေအထား ပြောင်းပြီး သယ်တဲ့အခါကျတော့ ထမ်းစင်ကို လျှောကျမသွားအောင် ကျုပ် ဖိနပ်ဦးကို နှင်းထုထဲထိုးသွင်းထားပြီး ကျားကန်ပေးလို့ ရတာပေါ့”

Paff ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ရာ အဆင်ပြေသွားသည်။ Munson ကို တောင်တက်လမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သယ်တင်သွားကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် စင်တီမီတာ အနည်းငယ်မျှသာ ခရီးတွင်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းရင်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းများ၊ ရေခဲတုံးများနှင့် ချောမွတ်နေသည့် အပေါ်ယံလွှာတို့ကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနေရ၍ Drummond နှင့် Loomis တို့သည် ထပ်တလဲလဲ ချော်လဲကျနေကြသည်။ သို့သော် တောင်အတက်တွင် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ငိုက်လှဲချလျက် ဆွဲသည့်အခါမျိုး၌ Paff ကလည်း နောက်မှ အတွန်းနှင့် ဆုံသွားလျှင် ရှေ့သို့ပို၍ ခရီးတွင်ကြောင်း သူတို့ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာကြသည်။

ထိုသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ကပ်တက်နေရင်းမှ မိနစ်လေးဆယ်အကြာတွင် ဟာကျူလီလေယာဉ်ပေါ်တွင် မီးကျည်များကုန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နောက်ထပ်အကူအညီ မပေးနိုင်တော့ကြောင်း Drummond ၏အသံဖမ်းစက်မှ သတိပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေယာဉ်အမှုထမ်းများမှာ အခြေစိုက်စခန်းသို့ ပြန်ကြတော့မည်။ မီးကျည်အလင်းရောင်လည်း မရ၊ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မြူတွေပိတ်ဖုံးနေပြီး လေပြင်းများကလည်း သူတို့၏ မျက်နှာများကို နှင်းပွင့်များဖြင့် တရစပ် ပက်ဖြန်းနေသည့် အခြေအနေမျိုး၌ သူတို့ခမျာ လုံးလုံးမမြင်ရသလောက် ဖြစ်နေကြသည်။

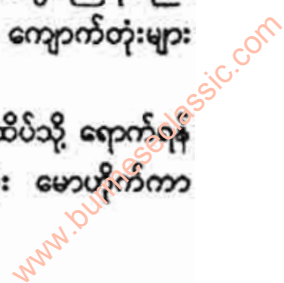
“ဘယ်ဟာ အတက်လမ်းဆိုတာလောက်တော့ ငါတို့ သိပါ သေးတယ်ကွာ။ ကဲ ဆွဲတင်ကြမယ်” Drummond ကပြောသည်။

Drummond နှင့် Loomis တို့က သူတို့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ငိုက် လှဲကာ ထမ်းစင်ကို ဆွဲတင်နေရာမှ ထမ်းစင်ကို မျက်နှာမူလျက် အပေါ် ဘက်မှ ပြန်ဆွဲတင်နေကြသည်။ ဆွဲတင်သွားရင်းမှ အောက်သို့ ကျော ဖြင့် လျှောကျသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ဆွဲနေသည့် ဘက်မှ ကြွက်သား များ ညောင်းလွန်းသည့်အခါမျိုး၌ သူတို့က နေရာချင်းလဲ၍ ဆွဲတင် ကြပြန်သည်။ နားလိုက်၊ လူချင်းနေရာလဲလိုက်ဖြင့် မိနစ်မှ နာရီသို့ အချိန်တွေ စားလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အပူချိန်က ရေခဲမှတ်အောက် ၆ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ် ၌ ရှိနေပြီး တိုက်ခတ်နေသည့် လေကလည်း ရေခဲမှတ်အောက် ၃၀ ဒီဂရီ ရောက်အောင် အေးစိမ့်နေလင့်ကစား ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားစိုက် လှုပ်ရှားနေရသည့် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ တရှိန်ရှိန်တက်လာနေသော အပူချိန်များ လျော့ကျသွားစေရန် သူတို့၏ ဦးထုပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက် ရသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်တွင်းအပူချိန်များ ကျဆင်းသွားစေရန် သူတို့က ဆီးနှင်းများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်၍ ဝါးစားလိုက်ကြသေးသည်။

တောင်အတက်လမ်း တစ်ဝက်အရောက်တွင် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် မြူမှုန်များ ကင်းစင်သွားသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ပေါများသည့် ၄၀ ဒီဂရီသာသာ ဆင်ခြေလျော့၏ အကြမ်းတမ်းဆုံး အပိုင်းသို့ ယခုရောက်လာသည်။ နှင်းထုအကြားမှ ထိုးထွက်နေသည့် ခွန်ထက်သော ကျောက်စိုင်ကျောက်သားများကို ရှောင်ကွင်းသွားကြရသည်။ ထို့သို့ ရှောင်သွားရန် မတတ်သာသည့်အခါ သူတို့က ကျောက်တုံးများ အပေါ်မှ ကြိုးစားကျော်လွှားသွားကြသည်။

နံနက် ၅ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် သူတို့က တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရန် ၁၀ ၃၀၀ ကျော် ကျန်နေသေးသည်။ သူတို့အားလုံး မောဟိုက်ကာ

ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးထူထပ်လှသည့် ဤ ရေခဲဖုံးတောင်တန်း၏ နောက်ဆုံးအဆင့် စိန်ခေါ်မှုကို မည်သို့ ကျော်လွှားရပါမည်နည်းဟု သူတို့က တွေးတောနေမိသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကနေ အောက်ကို လှမ်းပြီး ကူညီရမလား”
Yeziarski က အပေါ်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

ထိုအခိုက် Drummond ရုတ်တရတ်သတိရလိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျား ကားထဲမှာ ကြိုးတစ်ချောင်းလောက် မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ဗျို့”

“အဲဒီကြိုးစတစ်ဘက်ကို ကားရဲ့ ရှေ့ဘန်ပါမှာ ချည်လိုက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့တစ်စက်ကို အောက်ကို ပစ်ချလိုက်ဗျာ”

Drummond က ကြိုးစကို ထမ်းစင်တွင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ပိုထွက်နေသည့် ၁၆ ပေခန့်အရှည်ရှိ ကြိုးစတွင် ကျန်လူများက ခိုလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ အောက်မှ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် Yeziarski က သူ့စစ်မော်တော်ယာဉ်ကို ကမ်းပါးအစွန်းမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ Munson နှင့် ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ အပေါ်သို့ တွဲလောင်းပါလာကြသည်။ တောင်ပေါ်အရောက်တွင် အမေရိကန် ကြည်းတပ်မှ စောင့်ရှောက်ရေး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးက သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

သူတို့က အောင်မြင်မှု ရအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ Munson အား Anchorage သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ လေဆိပ်အရောက်၌ သူ့အား လူနာတင်ကားတစ်စီးဖြင့် အလာစကာဒေသဆေးရုံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက်မှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား အရိုးအက်ကွဲသွားပြီး နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားကြောင်း သူ့မျက်ကွင်း တစ်ဘက်မှာ ဒဏ်ရာကြောင့် ညိုမည်းနေပြီး ညာဘက်လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာရထားကြောင်း ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များက တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံတွင် သူ

သေမင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေရာမှ

ခြောက်ရက်ကြာတက်ရောက်နေစဉ်အတွင်း သူ့အား ခွဲစိတ်ကုသမှု နှစ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

Jim Munson ၏ ဒဏ်ရာများကို အချိန်မီ ကုစား၍ ရသွားသည်။ Steve Walters သေဆုံးခြင်းအပေါ် သူယူကြိုးမရ ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ တော်တော်နှင့် ကုစား၍ မရချေ။ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် Munson ကသူ၏ South Central လေကြောင်းကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက် လေသည်။

Three Minutes to Live

By Tim Bouquet

The cavernous bar of the Swan on Stratford Broadway in east London was packed with office workers when 22-year-old Stephen Niland arrived. It was six o'clock on Friday, April 16, 1999, and Niland, a painter and decorator, was planning to have a quick beer with two friends before going to the cinema with his girlfriend Anna.

It was the first time Niland had been to the four-storey Victorian pub since it had been revamped, and he noted the freshly stippled walls, new stained-glass light fittings and the ruched curtains. "Looks like a nice place," he said to his friends as they joined the crush at the bar.

Suddenly a man in front of him, wearing blue jeans and a fleece, turned round and lurched into Niland.

"Shorry," slurred the man.

"S'OK, mate," Niland smiled good-naturedly. For about an hour - and - a - half Niland and his friends sat by one of the big windows, joking and catching up. Niland had his back to the bar. Suddenly one of his friends looked alarmed. "Watch out!"

Niland turned round. The man who had bumped into him was now staggering towards Niland screaming abuse. Two fellow drinkers tried to wrench him back. When Niland saw the man was brandishing a bottle, he stood up. The chatter in the bar ebbed fast.

"Hey, let's get a taxi," one of his friends suggested.

Too late. As Niland curved his arm to protect his head from the bottle, he felt a massive blow to his chest.

Suddenly he was reeling, sinking to the varnished floorboards. He felt as though he was passing out. He was vaguely aware of a fracas somewhere above him. A big man, 182 centimetres tall, he started crawling towards the bar before collapsing unconscious.

Niland had no idea that he'd been stabbed in the heart with a flick knife.

Relaxing over coffee in their rooftop crew-cabin on the seventh floor of the Royal London Hospital in east London, Heather Clark and Alastair Mulcahy reflected on an adrenaline - filled 12 - hour shift as

အသက်ရှင်ခွင့် နောက်သုံးမိနစ်

၂၉

duty doctors on London's Helicopter Emergency Medical Service (HEMS).

Their calls that day had included putting down in Oxford Circus, in the middle of Europe's busiest shopping street, to whisk to hospital a woman who had suffered severe head injuries in a car smash. They had also flown to the aid of an eight-year-old boy whose leg had been crushed by a truck.

Clark, a pretty 34-year-old, was an accident and emergency registrar. She was the newest doctor on board and was halfway through her month's training for a six-month stint on HEMS. Her trainer Mulcahy, 33, an anaesthetist and senior doctor on the team, would soon be returning to the wards before becoming a specialist.

It was 7.50 p.m., an hour after they had been due to go off duty, and Mulcahy was looking forward to having dinner at home with his wife. Clark, one of Britain's top amateur salsa and jive dancers, was planning a quiet evening off from her hectic rehearsal schedule. Then the phone rang.

As Mulcahy went to take the call, he turned to Clark: "If this is a job, it's going to be a big one!" Nobody would ring that late if it wasn't.

"Thank God you're still there!" It was Central Ambulance Control, which channels all the capital's emergency calls. "We have a stabbing in Stratford, in a pub. Can you get there?"

"We're on our way now."

The Swan was about 12 kilometres to the east, but by now the distinctive red and white helicopter had gone back to its hangar for the night. They would have to take the HEMS rapid-response Audi instead.

Zippering themselves back into their vivid orange fireproof suits, they grabbed their five-kilo case of resuscitation equipment, instruments and drugs, and dashed to the hospital's ambulance park, Clark's shoulderlength blonde hair flying behind her.

Within seconds, the car was shooting out into the traffic on Whitechapel Road, sirens wailing, emergency lights flashing. It was five minutes to eight.

Clark and Mulcahy shouldered their way through two sets of swing-doors into The Swan. It was now six minutes past eight, 21 minutes after someone in the pub had called the emergency number.

As the doctors adjusted their eyes to the dim light, they saw that there were still people leaning on the long bar. In front of the flickering poker machine, two ambulance men had cut the shirt off a bulky young man lying flat on his back and inserted a drip into a vein in his arm. Stephen Niland was barely conscious.

As soon as Mulcahy and Clark knelt next to him they noticed the knife slit, about one-and-a-half centimetres wide, near his left nipple. It was right over his heart, but there was no blood.

"He looks really sick," Clark muttered to Mulcahy as she placed her fingers on the man's neck. She felt a pulse, but it was very weak. He was hardly breathing, and his skin was white and running a cold sweat. Mulcahy checked Niland's eyes. The pupils were huge and staring, but unseeing. There was no time to lose.

First, they had to get him breathing properly to stand any chance of transferring him to hospital. Mulcahy introduced drugs, including light general anaesthetic via the drip. Then he inserted a tube into Niland's wind-pipe and connected it to a self-inflating bag, which was put over his mouth and attached to an oxygen cylinder to ventilate him.

Now they had to find out whether the knife had punctured a lung causing a tension pneumothorax - where the lung collapses and squashes the heart so much it stops working. Clark would have to make small incisions in the chest wall.

She pulled a scalpel from her knee pouch and made a quick downward dissection under Niland's left armpit, then did the same under the right. Placing the scalpel on the floor, she grabbed the forceps to open up the muscle. Finally, she pushed her finger through the chest wall to make the final openings. Each hole had taken about 20 seconds.

She could feel that both lungs were inflated. So far so good. Again she felt the man's neck.

"No pulse!" She double-checked.

Niland was now clinically dead.

The knife must have penetrated his heart, flooding blood into the pericardium, the sac containing it, and creating such pressure it could no longer pump.

Clark and Mulcahy had one slender chance to bring Niland back. External cardiac massage would be no good to him now. They had just three minutes before his brain, starved of oxygen, would cease to function.

Mulcahy looked up at Clark. "He needs a thoracotomy!" he said.

They would open up his chest, remove the blood clots and hope to massage the heart back to life. Neither had performed this surgery.

"You've seen this before, so you open him," suggested Mulcahy. He ran to the car to get the surgical bag. Just two days previously, Heather Clark had watched another HEMS doctor perform the same risky procedure on a shooting victim. The man had died. In fact, only five people in the world are known to have ever survived a thoracotomy, without brain damage, outside a hospital.

Not even the daily drama of ten years' accident and emergency experience had prepared Clark for this.

"I'll start," she said calmly.

Oblivious to the onlookers, she made a surface incision across Niland's chest, joining up the two small holes and guiding her scalpel up to the breastbone. From her bag she selected a pair of scissors. She inserted them into one of the holes she had

already made. Placing her left index finger under the bottom blade to ensure she did not go in too deep, she leant over the body and began to cut.

As Clark hit bone she could not help staring into Niland's oval face. She was pleading for this to work.

Mulcahy was back. "It's going a bit slow," said the slightly built Clark through gritted teeth. "I'm having trouble cutting through the sternum. Start cutting from the other side and meet me in the middle."

Less than a minute later she was through the breastbone. Mulcahy fitted a vice-like implement known as a rib retractor to keep Niland's chest apart. As he opened it up - it was like prising open a clamshell - he was suddenly aware of voices in the bar. Momentarily he looked up. Two men were discussing a football match.

There was now a 20-centimetre opening. Right in front of them were Niland's heart and lungs.

Clark saw that the pericardium was bulging with a clot containing almost half a litre of blood. Two minutes must have passed. She had to release the pressure.

With a pair of scissors she started to cut a hole in the sac, but it was tough, and in places it was stuck to the wall of the heart. But finally she was able to put in her hand and scoop the clot.

Then, as though coming out of some macabre dream, she suddenly looked up at the stunned faces of

the bar's other customers and then back down to her patient and the blood all over the floor.

Now, for the first time in her life, she found herself holding a man's heart in her right hand.

About the size of a large purple-red grapefruit, it was slimy, rubbery and still warm. She would flick it with the fingers of her left hand to try and kick-start it, before massaging it with a milking motion. She had just started to squeeze when she felt a flickering against her bloody palm. Her blue eyes widened.

It felt like a beat. It was definitely a heartbeat! She could see it now. Remarkably, Niland's heart had restarted.

The two doctors looked at each other in elated disbelief. Clark felt a surge of exhilaration. So few survive! But only half the job was done. She had to mend the puncture.

"There it is," she showed Mulcahy, pointing to the small fountain of blood that had started to pump through the hole with every beat of the heart.

"Do you think you could put a stitch in it?" Mulcahy asked.

"Not in this dim light." replied Clark. She looked at him and, halfsmiling, added: "You'd better pop your finger in."

Gently, Alastair Mulcahy pushed his right index finger as far as it would go into Niland's heart. He

အသက်ခွင်ခွင် နောက်သုံးမိနစ်

၃၅

was in deep, almost up to his knuckle. At first the heart beat weakly and erratically. He felt something twitching against his fingertip. It was one of the valves. The bleeding had stopped and the heartbeat was getting stronger. But as Niland was being lifted into the ambulance, Mulcahy suddenly felt the beat slow.

"Careful!" He sucked air through his teeth. "Don't rush - we'll lose him!" he said. On their way to the Royal London, Mulcahy felt the warm heart grip his finger very tightly. The beat was strong now, the rhythm regular. It meant that Niland's blood pressure was good and that oxygen was getting to the brain. Mulcahy looked into his eyes. The pupils were back to normal. He called for a sedative.

"Fifty-fifty he'll survive," he reassured Clark as she radioed the hospital and called confidently for a full cardio-thoracic surgical team.

It was now 8.37 in the evening. Just six days later, Niland was ready to go home. "I can never, ever thank you enough," he told Clark and Mulcahy. "I used to hear the helicopter flying over my house, but I never fully appreciated what you did." He stared at the 70 stitches in his chest and knew just how lucky he was.

RD. January 2001

အသက်ရှင်ခွင့် နောက်သုံးမိနစ်

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်း စတရက်ဖို့(ဒ်) လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ Swan ဟိုတယ်၏ အဖျော်ယမကာဆိုင်သို့ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်ရှိ Stephen Niland ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ ဆိုင်ထဲတွင် ရုံးဝန်ထမ်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၆ ရက် သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ အချိန်က ညနေ ၆ နာရီရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ဆေးသုတ်သမားလည်း ဖြစ်၊ အိမ်အတွင်းပိုင်း အလှပြင်ဆင်သူလည်း ဖြစ်သည့် Niland က သူ့ချစ်သူ Anna နှင့်အတူ ရုပ်ရှင်သွားမကြည့်မီ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အချိန်ရခိုက် ဘီယာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်တော့ မော့လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး လက်ထက်ကပင် တည်ရှိလာခဲ့သည့် ဤ အထပ်လေးထပ်ရှိ အဖျော်ယမကာဆိုင်ကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ကတည်းက ယခု ဤဆိုင်သို့ Niland က ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ နံရံပေါ်တွင် လောလောလတ်လတ် ထွင်းထုပုံဖော်ထားသည့် အနုပညာလက်ရာများ၊ မီးအလှဆင်ထားသော အရောင်အသွေး

စုံလှသည် မှန်သားပြင်အသစ်များနှင့် အနားတွန့်ထားသည့် ခန်းဆီး အလှများကို သူ့သတိထားမိသည်။

“ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ခမ်းနားတဲ့နေရာပဲ” သူနှင့်အတူ ဘီယာ သောက်နေကြသည့် သူ့ သူငယ်ချင်းများကို သူက ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် သားမွေးအနွေးထည် ဝတ်ထား သော လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် နောက်လှည့်လိုက်ရာ သူ့ ကိုယ် ပေါ်သို့ ယိမ်းထိုးကျလာသည်။

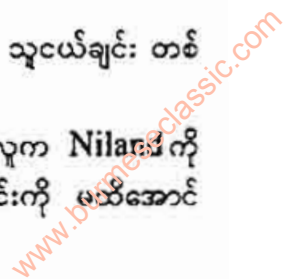
“ရှောရီးဗျာ” ထိုလူက မပီမသနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ” Niland ကဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နောက် တစ်နာရီခွဲခန့်အကြာတွင် Niland နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများမှာ ပြတင်း ပေါက်ကျယ်ကြီးတစ်ခုအနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း အချင်းချင်း နောက်ကြပြောင်ကြဖြင့် ပွဲကျနေသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သည့်ဟန် ပေါ်သွားသည်။ “သတိ ထား” သူက သတိပေးလိုက်သည်။

Niland ကနောက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက သူနှင့် ဝင်တိုက်မိခဲ့သည့်လူက ယခု သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း သူ့ထံသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။ သူနှင့်အတူ သောက်နေသူ နှစ်ယောက်က သူ့ကို အတင်းဝိုင်းချုပ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ထိုလူ၏ လက်က ပုလင်းတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ဝှေ့ယမ်းနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ Niland က ထရပ်လိုက်သည်။ ယမကာဆိုင်ထဲတွင် စကားပြောဆိုသံများ တစ်ခဏအတွင်း စဲသွားသည်။

“ကဲ တက္ကစီ အမြန်ခေါ်ရအောင်ကွာ” သူ့ သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်က သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုလူက Niland ကို ပုလင်းဖြင့် လှမ်းရိုက်ချလိုက်သည်။ သူက ဦးခေါင်းကို မထိအောင်

လက်မောင်းဖြင့် ကာလိုက်စဉ်တွင် သူ့ရင်အုံကို ချွန်ထက်သည့်အရာတစ်ခု စူးဝင်သွားသည်ကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ခမျာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခေါက်ကျသွားရသည်။ သူ အသက် ထွက်တော့မည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ သူ့ အထက်နား တစ်ဝိုက်မှာ ဆူဆူညံညံ ဟစ်အော်သံများကို သူက မသံမကွဲ ကြားနေရသည်။ အရပ် ခြောက်ပေသာသာရှိ လူထွားကြီး Niland ခမျာ ဘားကောင်တာရှိရာသို့ အားယူကာ စတင်တွားသွားလိုက်စဉ်မှာပင် မဟန်နိုင်ဘဲ ပြိုလဲကျကာ သတိမေ့ သွားလေသည်။

သူ့ နှလုံးသားထဲသို့ စူးနှစ်ဝင်သွားအောင် ခလုပ်နှိပ်စားဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရမှန်း Niland ခမျာ မသိလိုက်ရှာပေ။

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရှိ တော်ဝင်လန်ဒန် ဆေးရုံကြီး၏ သတ္တမထပ်ရှိ ဝန်ထမ်းများ နားနေခန်းထဲမှာတော့ Heather Clark နှင့် Alastair Mulcahy တို့နှစ်ဦးက ကော်ဖီသောက်နေရင်း လန်ဒန်မြို့တော်၏ ရဟတ် ယာဉ်ဖြင့် အရေးပေါ်ဆေးဝါးကုသပေးရေး လုပ်ငန်းတွင် ၁၂ နာရီကြာ အလှည့်ကျဆရာဝန်များအဖြစ် စိတ်မောလူမော တာဝန်ယူခဲ့ရသည့်ကိစ္စ များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေမိကြသည်။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ဦး ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် နှစ်နေရာသို့ သွားရောက် ခဲ့ရသည်။ ပထမ တစ်နေရာမှာ ဥရောပတိုက်၏ အစည်ကားဆုံး ဈေး ဆိုင်တန်းများရှိရာ လမ်း၏ အလယ်ခေါင် ဖြစ်သည်။ ကားတိုက်ခံရသဖြင့် ဦးခေါင်းတွင် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရသွားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဆေးရုံသို့ သယ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့က နောက်တစ်နေရာသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်သွားရောက်ပြီး ခြေထောက်ကို ကုန်ကားတစ်စီး ဖြတ်ကြိတ် ခံခဲ့ရသော ရှစ်နှစ်သား ကလေးငယ်တစ်ဦးအား ကူညီပြုစုကာ ဆေးရုံသို့ အချိန်မီပို့ပေးခဲ့ရသည်။

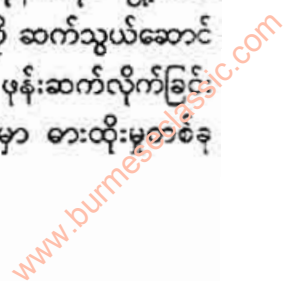
Clark မှာ အသက် ၃၄နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မတော်တဆ ထိခိုက်မှုနှင့် အရေးပေါ် ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းတွင် တာဝန်ယူရသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် အရေးပေါ် ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းတွင် ခြောက်လသင်တန်း တက်ရောက်ရန် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသူများထဲတွင် သူမက နောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမ သင်တန်းတက်နေသည်မှာ လဝက်ကျိုးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ နည်းပြဆရာဖြစ်သူ Mulcahy မှာ အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ်ရှိပြီး သူတို့အဖွဲ့တွင် အတွေ့အကြုံများသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အချိန်က ည ၇နာရီ ၅၀မိနစ်ကို ပြနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တာဝန်ပြီးဆုံးသည်မှာ တစ်နာရီကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ Mulcahy က အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ဇနီးနှင့်အတူညစာစားရန်ကိုသာ စိတ်စောနေမိသည်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ထိပ်သီးအပျော်ထမ်းခေတ်ပေါ် အကပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ Clark ကလည်း ထိုနေ့ညနေတွင် ပြင်းထန်သည့် အစမ်းလေ့ကျင့်မှု အစီအစဉ်မှ တိတ်တဆိတ် အနားယူရန် အကြံထုတ်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဖုန်းသံက မြည်လာသည်။

Mulcahy က ဖုန်းကို နားထောင်ရန် သွားရင်း Clark ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။ “အလုပ်ပေါ်လာပြီဆိုရင်တော့ သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ရမယ်” သိပ်အရေးကြီးသည့်အလုပ် မဟုတ်ဘဲနှင့်တော့ မည်သူကမျှ ယခုလို အချိန်လွန်မှ ဖုန်းဆက်မည် မဟုတ်ချေ။

“ဟန်ကျလိုက်လေကွာ၊ မင်းတို့ အဲဒီမှာ ရှိတုန်းပဲကိုး” မြို့တော်တဝန်းလုံးမှ အရေးပေါ်အကူအညီတောင်းခံလာသမျှကို ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးသည့် လူနာတင်ယာဉ် ကွပ်ကဲရေးဗဟိုဌာနမှ ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ “Stratford က ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ ဓားထိုးမှုတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ အဲဒီကို သွားပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ စထွက်လာပါပြီ”

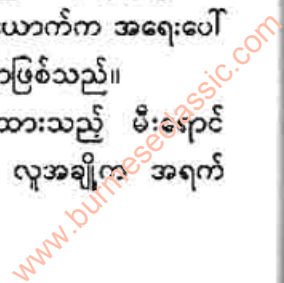
Swan ဟိုတယ်မှာ အရှေ့ဘက် ၁၂ ကီလိုမီတာခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ အရေးပေါ်သုံး ရဟတ်ယာဉ်မှာ လေယာဉ်ရုံထဲတွင် ညအိပ်ရပ်နားထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ ထို နေရာသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ရန် Audi ကားကိုသာ အသုံးပြု ရပေ တော့မည်။

သူတို့က ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့် သူတို့၏ လိမ္မော်ရောင် မီးကာ ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတိပြန်လည်လာအောင် လုပ်ပေးသည့် စက်ကိရိယာများ၊ ပစ္စည်းများနှင့် ဆေးဝါးများ ထည့်ထား သော ၅ ကီလိုဂရမ်လေးသည့် သေတ္တာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဆေးရုံ ဝင်းအတွင်းရှိ လူနာတင်ယာဉ် ရပ်နားရာနေရာသို့ အပြေးအလွှား သွားကြ သည်။ Clark ၏ပုခုံးထက်တွင် ဝဲနေသည့် ရွှေရောင်ဆံစများက လေထဲ တွင် ဝဲပျံလျက်ရှိသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူတို့၏ ကားက Whitechapel လမ်းမ ကြီးပေါ်တွင် ဥဩသံ တည်ညံ့အချက်ပြမီး တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ပြေးလွှားလျက် ရှိနေသည်။ အချိန်က ည ရှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

Clark နှင့် Mulcahy တို့က အဝင်ဝမှ ဆင်နားရွက်တံခါး နှစ်ဘက်ကို တွန်းတိုက်ပြီး Swan ဟိုတယ်တွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။ ယခုတော့ အချိန်က ည ၈နာရီထိုးပြီး ၆ မိနစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဘီယာဆိုင်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က အရေးပေါ် ဖုန်းနံပါတ် သို့ ဆက်သွယ်အပြီး ၂၁ မိနစ်အကြာဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်များက ခပ်မှိန်မှိန်လေး ထွန်းထားသည့် မီးဖျော် အောက်တွင် ကြိုးစား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူအချို့က အရက်

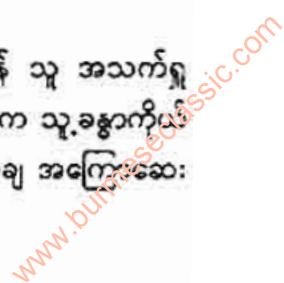

ဘားကောင်တာရှည်ကို မှီလျက် ရပ်နေဆဲရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူနာ တင်ယာဉ်ပေါ်မှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက သစ်သီးပျော်ရည်စက်ကြီးတစ်လုံး ရှေ့တွင် ပက်လက်လဲကျနေသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ထွားထွား လူငယ်တစ်ဦး၏ အင်္ကျီကို ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့လက်မောင်း သွေးကြောထဲသို့ အပ်ထိုးသွင်းကာ အကြောဆေးကို အစက်ချပေးလိုက် သည်။ Stephen Niland ကတော့လုံးလုံး သတိမရသေးချေ။

Mulcahy နှင့် Clark တို့က သူ့နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက် သည်။ သူ့ဓားဒဏ်ရာကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ဒဏ်ရာက အကျယ် တစ် စင်တီမီတာခွဲရှိပြီး သူ့ဝဲဘက် နို့သီးအနီးတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာက သူ့နှလုံးသားအပေါ် တည့်တည့်တွင် ရှိသော်လည်း သွေးလုံးဝ ထွက် သည်ကို မတွေ့ရချေ။

“သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်ကို အခြေအနေ ဆိုးနေတယ်” Clark က လူနာ၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် သူမ၏ လက်ချောင်းများ တင်ကြည့် ရင်းမှ Mulcahy ကို ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ သူမက သွေးခုန် သံကိုတော့ စမ်းမိသည်။ သို့သော် သူ့သွေးခုန်နှုန်းက အလွန်နေးနေသည်။ သူက ခပ်မျှင်းမျှင်လေးသာ အသက်ရှူနေသည်။ သူ့အသားအရေတွေ ဖြူရော်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးစေးများဖြင့် ရွှံ့နစ်နေသည်။ Mulcahy က Niland ၏ မျက်ခွံများကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စေ့ သူငယ်အိမ်များမှာ ပြူးကျယ်လျက်ရှိပြီး ရှေ့တည့်တည့်သို့ စူးစိုက်နေသည်။ သို့သော် အမြင်အာရုံခံစားမှုမရှိ။ အချိန်က စက္ကန့်နှင့်အမျှ အရေးကြီး နေသည်။

သူ့ကို ဆေးရုံသို့ အချိန်မီ သယ်ယူသွားနိုင်ရန် သူ အသက်ရှူ မှန်လာအောင် အရင်ဆုံး ပြုစုပေးရဦးမည်။ Mulcahy က သူ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲသို့ ဆေးများ စသွင်းပေးသည်။ ထိုအထဲတွင် အစက်ချ အကြောဆေး

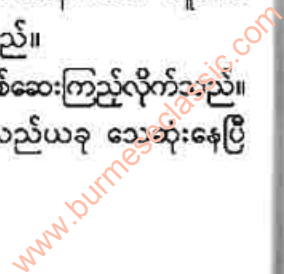
သွင်းနည်းဖြင့် သွင်းပေးလိုက်သော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အသီးသီး တွင် အာရုံခံစားမှု ပြန်လည်ရရှိလာစေမည့် အပျော့စားဆေးတစ်မျိုးလည်း ပါဝင်သည်။ ထို့နောက် သူက Niland ၏အသက်ရှူပြန်ထဲသို့ ပြန်ချောင်း တစ်ခုကို ထိုးသွင်းပြီး လေအိတ်တစ်ခုနှင့် ဆက်ပေးလိုက်သည်။ လေအိတ် ကို Niland ၏ပါးစပ်တွင်တပ်ပေးထားပြီး အောက်ဆီဂျင်မူးနှင့် ချိတ်တွဲ ပေးထားသည်။

ဓားချက်က အဆုတ်နှင့် ရင်ဘတ်အကြားတွင် လေလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့သွားစေလောက်အောင် အဆုတ်တစ်ဘက်ကို ထွင်းဖောက်သွားလေ သလားဆိုသည်ကို ယခု သူတို့က ရှာဖွေစစ်ဆေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဆုတ်တစ်ဘက် အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ နှလုံးကို အပြင်း အထန် ဖိညှစ်သဖြင့် နှလုံးခုန် ရပ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ Clark က အခြေ အနေကိုသိနိုင်ရန် ရင်အုံကို အပေါက်ငယ်လေးများ ထွင်း၍ စမ်းသပ် ကြည့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူမက ဒူးကပ်အိတ်အတွင်းမှ ခွဲစိတ်ခန်းသုံးဓားပါးလေးကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး Niland ၏လက်ဝဲဘက်ချိုင်းအောက်တွင် ဓားဖြင့် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ခွဲချလိုက်သည်။ သူမက ခွဲစိတ်ဓားကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက် ပြီး ကြွက်သားကို ညှပ်ဖြင့် ဟထုတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သူမ၏ လက်ချောင်းကို ရင်အုံထဲရောက်အောင် ထိုးသွင်းပြီး အပေါက် တစ်ပေါက်ဖြစ်လာအောင် စက္ကန့် ၂၀ အချိန်ယူလုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

အဆုတ်နှစ်ဘက်စလုံး ပုံမှန်အနေအထားရှိနေမှန်း သူမက သိ လိုက်သည်။ ယခုထိတော့ အခြေအနေက ကောင်းနေဆဲပင်။ သူမက လူငယ်၏ လည်ပင်းကို ထပ်မံထိတွေ့မိလိုက်သည်။

“ဟင် သွေးမခုန်ပါလား” သူမက ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးပညာအလိုအရဆိုရလျှင် Niland သည်ယခု သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဓားသွားသည် သူ့နှလုံးကို ဖောက်ထွင်းသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ထိုအခါ နှလုံးကို ဖုံးထားသည့်အမြွေးပါးထဲသို့ သွေးများ လျှံကျလာမည့် အပြင် အမြွေးပါးထဲတွင် သွေးများပြည့်နေသဖြင့် နှလုံးကို ဖိညှစ် ထားသလိုဖြစ်ကာ နှလုံးကသွေးပို့လွှတ်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

Clark နှင့် Mulcahy တို့တွင် Niland ကို အသက်ပြန်ဝင်လာ အောင် လုပ်နိုင်သည့် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ့နှလုံးပြန်ခုန်လာအောင် သူ့ရင်ဘတ်ကို အပေါ်မှ တွန်းဖိပေးသည့်နည်း ကို ယခုအချိန်၌ အသုံးပြု၍ မဖြစ်ချေ။ သူ့ဦးနှောက်တွင် အောက်ဆီဂျင် မရောက်သဖြင့် ဦးနှောက်အာရုံကြောများ လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းမသွားမီ သူတို့ အတွက် နောက် သုံးမိနစ်မျှသာ အချိန်ရှိတော့သည်။

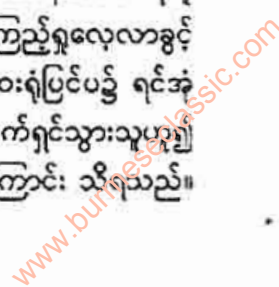
Mulcahy က Clark ကို မော်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ ရင်အုံကို ဖွင့်ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

သူတို့က သူ့ရင်အုံကို ဖွင့်ပြီးသွေးခဲများကို ဖယ်ရှားပစ်မည်။ ပြီးနောက် နှလုံးပြန်ခုန်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တစ်ခါမျှ ဤသို့ ခွဲစိတ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပေ။

“ခင်ဗျား ဒီခွဲစိတ်နည်းကို တွေ့ဖူးပြီးသားပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ သူ့ကို ခွဲပေးတော့ဗျာ” Mulcahy က တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ သူက ခွဲစိတ်ကိရိယာအိတ်ကို ယူရန် ကားရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

Clark သည် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကမှ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် အရေး ပေါ်ဆေးကုသရေးအဖွဲ့မှ အခြားဆရာဝန်တစ်ဦးက သေနတ်ပစ်ခံရသူ တစ်ဦးအား ယင်းသို့ စွန့်စွန့်စားစား ခွဲစိတ်နေပုံကို ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရခဲ့သည်။ ထိုလူနာမှာ သေဆုံးသွားသည်။ စင်စစ် ဆေးရုံပြင်ပ၌ ရင်အုံ ကို ခွဲစိတ်ကုသနည်းဖြင့် ဦးနှောက်ထိခိုက်မှုမရှိဘဲ အသက်ရှင်သွားသူဟူ၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ယခုအချိန်အထိ ငါးဦးသာ ရှိသေးကြောင်း သိရသည်။

ဆယ်နှစ်တာကာလတစ်လျှောက် သူမ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းခဲ့ရသည့်ထိခိုက်မှုနှင့် အရေးပေါ် ဆေးဝါးကုသမှု အတွေ့အကြုံများ
သည်ပင်လျှင် Clark အား ဤခွဲစိတ်ကုသမှုအတွက် အသင့်ဖြစ်အောင်
အထောက်အကူ မပြုနိုင်သေးချေ။

“ကျွန်မ စခွဲတော့မယ်” သူမက တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။ သူမက
ဘေးမှ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများကို လုံးဝအမှုမထားဘဲ Niland ၏
ရင်ဘတ်အပေါ်ယံလွှာကို စောစောက ဖောက်ထားသည့် ဝဲယာ အပေါက်
နှစ်ပေါက်ကို ဆက်မိအောင် ဓားသွားကို ထိန်းလျက် ရင်ညွှန်ရိုးအထိ
ကန်လန်ဖြတ်ခွဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ
ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စောစောက ဖောက်ပြီးသား
အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ကတ်ကြေးဦးဖြင့် ထိုးညှပ်လိုက်သည်။ အတွင်း
လွှာကို ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ညှပ်ရာ၌ ရင်ခေါင်းအတွင်းပိုင်းအထိ လက်
လွန်မသွားစေရန် သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးကို ကတ်ကြေးဖျားအောက်မှ
ခံပေးထားသည်။ ထို့နောက် သူမက လူငယ်၏ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးလျက်
ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။

Clark ၏ဓားချက်က အရိုးကို ထိသွားသည့်အတွက် သူမက
Niland ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။ သူ့အသက်ကို လုရန် ကြိုးစားနေရ၍ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းပါဟုသာ
သူမက စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး တောင်းပန်နေရသည်။

Mulcahy ပြန်ရောက်လာသည်။

“လုပ်ရတာ ခရီးမတွင်ဘူး” Clark က အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောသည်။

“ရင်ညွှန်ရိုးရောက်အောင် ဖြတ်ရတာ အတော် ခက်နေတယ်။
ရှင်က ဟိုဘက်ခြမ်းကနေ စဖြတ်လာခဲ့။ အလယ်ကျမှ ကျွန်မနဲ့ ဆုံမယ်”

တစ်မိနစ် မကြာလိုက်မီမှာပင် သူမက ရင်ညွှန်ရိုးအထိ ဖြတ်ပြီး
သွားသည်။ Mulcahy က Niland ၏ ရင်အုပ်ဟာ သွားစေရန် ပြုတ်တူ

ကဲသို့သော ကိရိယာတစ်မျိုးဖြင့် နံရိုးကို ထောက်ထားလိုက်သည်။ နံကြား နှစ်ဘက်ကို သူက ခက်ခက်ခဲခဲ ဟထုတ်လိုက်ရသည်။

ယခုတော့ ၂၀ စင်တီမီတာအရှည်အထိ ပွင့်သွားသည်။ သူတို့ မျက်စိရှေ့တွင် Niland ၏နှလုံးနှင့် အဆုတ်တို့ကို တွေ့နေရသည်။

နှလုံး၏ အမြေ့ပါးထဲတွင် လစ်တာဝက်နီးပါးရှိ သွေးခဲများဖြင့် ပြည့် ဖောင်းနေသည်ကို Clark တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ ခွဲစိတ်နေသည် မှာ နှစ်မိနစ်တော့ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူမက နှလုံးညှစ်အားကို လျော့သွားအောင် လုပ်ပေးရဦးမည်။

သူမက နှလုံးအမြေ့ပါးကို ကတ်ကြေးဦးဖြင့် ထိုးဖောက်နေသည်။ သို့သော် အမြေ့ပါးက ထုလှသည်။ တချို့နေရာများတွင် နှလုံးသားနံရံနှင့် ပူးကပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ အပြင်အိတ်ထဲရှိ သွေးခဲများ ကို သူမက နှိုက်ထုတ်၍ ရသွားသည်။

သူမက ကြောက်စရာအိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူပမာ ဆိုင်ထဲရှိသူများ ၏ အံ့အားသင့်နေကြသည့် မျက်နှာများကို မော့ကြည့်လိုက်၊ သူမ၏ လူနာကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းနေသည့် သွေးများ ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ယခုတော့ သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လူတစ်ယောက်၏ နှလုံးကို သူမ၏ညာလက်တွင် ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

သူမ၏ လက်ထဲမှ နှလုံးမှာ အလုံးထွားထွား ဂရိတ်ဖရေ(Grapefruit) တစ်လုံးနီးပါးမျှ ကြီးမားသည်။ အပေါ်ယံက ခွဲကျိနေပြီး ရာဘာ ကဲ့သို့ ပျော့သည်။ ယခုတိုင် ပူနွေးနေဆဲပင်။ နှလုံးကို လက်ဖြင့် အသာ ဆုပ်နယ်မပေးမီ ၎င်းကို နှိုးဆွပေးရန် သူမ၏ ဘယ်လက်ချောင်းဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိုးပေးရဦးမည်။ သူမက နှလုံးကိုလက်ဖြင့် ညှစ်

တော့မည်အလုပ်တွင် သူမ လက်ဝါးထဲတွင် သွေးတိုးနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးပြာအစုံက ပြူးကျယ်လာသည်။

နှလုံးခုန်သံမှန်း သေချာပေါက် သိလိုက်ရသည်။ သူမက ယခုမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။ ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင်ပင် Niland ၏နှလုံးက ပြန်ခုန်လာနေပေပြီ။

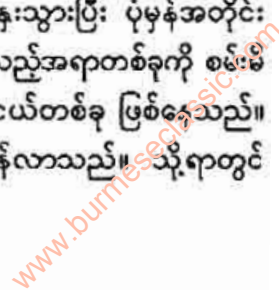
ဆရာဝန်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ Clark ၏ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းဂယက်တွေ ထပွက်လာသည်။ ယခုလို အသက်ပြန်ရှင်လာသူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားလှသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် အလုပ်က မပြီးပြတ်သေး။ သူမက ပြန်ပိတ်ပေးရဦးမည်။

“ဟိုမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား” သူမက Mulcahy ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ နှလုံးခုန်လိုက်တိုင်း သွေးများက အပေါက်ငယ်ထဲမှ ပန်းထွက်နေသည်။

“အဲဒီအပေါက်ကို ပြန်ချုပ်လို့ရမယ် ထင်လိုလား” Mulcahy က မေးသည်။

“ခုလို မီးရောင်မိန်မိန်လေးနဲ့တော့ မရဘူးပေါ့” Clark က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ ရှင့်လက်ချောင်းကို အထဲထိုးထည့်လိုက်”

Mulcahy ကသူ့ညှာလက်ညှိုးကို Niland ၏ နှလုံးထဲအထိ ရောက်အောင် ညင်သာစွာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ လက်ညှိုးက ပထမဆစ်ထိ ဝင်သွားသည်။ ပထမတော့ နှလုံးခုန်နှုန်းက နှေးသွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း မခုန်ပေ။ သူ့လက်ညှိုးထိပ်က ဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည့်အရာတစ်ခုကို စမ်းမိလိုက်သည်။ ၎င်းမှာ နှလုံးအတွင်းရှိ ပြွန်ခေါင်းငယ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သွေးယိုစီးမှုက ရပ်သွားပြီး နှလုံးခုန်သံက မှန်လာသည်။ သို့ရာတွင်

Nilandအား လူနာတင်ယာဉ်အတွင်းသို့ သယ်အသွားတွင် နှလုံးခုန်သံ နှေးသွားသည်ကို Mulcahy က ရုတ်တရက် သိလိုက်သည်။

“သတိထားနော် အရင်မလိုနဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့အသက်ပါလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက သတိပေးသည်။

လန်ဒန်မြို့တော်၏ တော်ဝင်ဆေးရုံသို့ သူတို့အသွားတွင် Mulcahy ၏ စိတ်ထဲတွင် ပူဇွေးသည့်နှလုံးသားက သူ့လက်ချောင်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖျစ်ညှစ်ထားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ယခုတော့ နှလုံးခုန်သံက အားကောင်းပြီး နရီစည်းဝါး မှန်လာသည်။ ဤသည်က Niland ၏ သွေးဖိအားမှာ အခြေအနေကောင်းနေပြီး ဦးနှောက်ထဲသို့ အောက်ဆီဂျင် ရောက်သွားကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ Mulcahy က သူ့မျက်လုံးများ ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိသူငယ်အိမ်နှစ်ခုမှာ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ သူက စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးခိုင်းလိုက်သည်။

Clark ကဆေးရုံသို့ ရေဒီယိုဖြင့် လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်ပြီး လူစုံတက်စုံပါသော နှလုံးခွဲစိတ်ကုသရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား အသင့်ပြင်ထားရန် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံနေခိုက် Mulcahy က “သူ့ အသက် တစ်ဝက် ပြန်ပါလာပြီ” ဟု သူမကို ထပ်မံအတည်ပြုပေးလိုက်သည်။

ဆေးရုံရောက်သည့်အခါ အချိန်က ည ၈ နာရီ ၃၇ မိနစ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ Niland ကဆေးရုံတွင် ငြောက်ရက်မျှသာ နေလိုက်ရပြီး အိမ်ပြန်ခွင့်ရသွားသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် ဘယ်လိုမှ ဆပ်လို့ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ” သူက Mulcahy နှင့် Clark တို့ကို ကျေးဇူးစကား ဆိုရှာသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်ကနေ ရဟတ်ယာဉ်ဖြတ်သွားတဲ့ အသံကို ကျွန်တော် နားယဉ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ လုပ်နေတာကို

တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါဗျာ” သူက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ
ချုပ်ရိုးပေါင်း ခုနှစ်ဆယ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်းက သူမည်မျှ ကံကောင်းထောက်
မခဲသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

Leopard Attack

By John Dyson

Rosemarie Honman woke at 4 a.m. to the loud noise of her five big dogs yapping and fighting. At the back door of her house in Victoria Falls, Zimbabwe, she yelled at them to shut up, then went to the kennel and threw their water bowl over them.

Three ran from the kennel and she dragged a fourth out. The last dog, Scruff, seemed to be making a strange throaty noise and wouldn't budge, so she left him. At dawn Scruff emerged, his ears and paws bleeding. Yet the strange, rumbling growl continued inside the kennel.

Honman called her gardener, who shone a torch into the dark enclosure. Two blazing eyes bright as fireworks, glowed in the beam. "It's a bloody leopard!" Honman shouted.

Retreating to the house, she telephoned her neighbour Fanie Pretorius, a retired big-game hunter and safari guide. He grabbed a shotgun and called

Steven Zvinongoza, chief warden of the area's national park; the two men then hurried to the Honman home.

Pretorius knew leopards almost never attacked humans, but if this animal had been cornered and taunted by dogs it would be frightened - and dangerous.

From the safety of the kitchen doorway, they lobbed stones at the kennel, nearly three metres away. Spitting and snarling, the leopard slunk out into the daylight and charged. The two men jumped inside the house and slammed the door in the leopard's face. It thudded into the door, then dropped to the ground and crept away through the trees.

"We should shoot it because it will attack people," Pretorius said.

"Let it be," Zvinongoza replied. "It will go back to the wild if we leave it alone."

Honman quickly telephoned her neighbours to warn them of the danger. But she didn't call Paul and Marie Connolly, whose big garden was just over the wall. The family, she thought, was not at home.

In fact, that Friday morning, July 30, 1998, Paul Connolly had just returned from a solo kayak expedition on the Congo River. The eldest of his four daughters was away at boarding school, and Marie had taken the youngest to visit her parents in Belgium. Their two other girls had left for school. Every door of the family's big thatched house was flung open to catch the cool morning air.

Though trained as a lawyer, Connolly, 45, had pioneered white-water rafting trips for tourists on the Zambezi River in Zimbabwe. Now he ran canoe safaris and expeditions to remote parts of Africa. Dressed as usual in denim bush-shirt and shorts, a green baseball cap pulled low over his dark brows and suntanned face, he was vigorous, agile and - nearly 182 centimetres tall, weighing 75 kilos - superbly fit.

Shortly after 9 a.m, he was sitting in his office, detached from the main house, having a cup of coffee with Marilyn Ndlovu. A neighbour, she had stopped by with her daughter Violet, age three. Suddenly they heard housekeeper Priscilla Ndlovu screaming in the backyard. Connolly jumped up and raced out of the door.

"Boss, get the gun!" yelled Tanyara Ngwenya, the gardener. "Leopard! Leopard!"

"Where?" Connolly demanded. Ngwenya pointed towards the back of the house. In the shadows, Connolly saw a handsome young female leopard, almost a meter tall at the shoulder and nearly two metres long from its nose to the end of its twitching tail.

On tough, daily training runs along bush roads, Connolly had often met dangerous wild animals face to face. His first instinct was to run straight at them, yelling loudly and waving; once he had even stopped a charging lioness in her tracks. At other times, nimble footwork had saved him from charging buffalo, elephants and even warthogs.

Crouching low, the leopard was nearly 20 meters away and slinking past the bedroom windows, pausing to peer curiously into each one. Connolly marched boldly towards it. "Push off!" he yelled. "Go away!"

For an instant, man and cat stared at each other in the bright sunlight. Then, a yellowy blur of lightning, the leopard shot across the yard straight at Connolly. Even as he braced himself for the hit, Connolly had a quick-flash thought: *how incredibly beautiful this animal is!*

In one last mighty spring, the leopard flew at his throat. With no time to duck or dodge, Connolly threw up his left arm to protect his face. Sharp teeth punctured his hand and wrist and a massive weight crashed into his chest.

Twisting to absorb the impact, Connolly shot his arm straight out from the shoulder. Fangs clamped on his wrist, the leopard stretched upwards, its hind legs on the ground and its front claws thrashing the air. The gardener Ngwenya bravely darted in from behind, grabbed the leopard's tail and pulled with all his strength.

Connolly glimpsed little Violet Ndlovu standing nearby. "Get the child!" he yelled. "Run!" With a scream, Violet's mother grabbed her daughter and raced indoors.

Connolly felt a surge of confidence. The leopard's weight was about 50 kilos, and holding it up was no problem. *I can sort this out,* he thought.

Then his foot slipped on the courtyard tiles. Man and leopard fell sideways and came down on the ground facing each other, Connolly's left hand still in its jaws. The leopard's ears were pinned flat, its yellow eyes blazing. From deep down in its belly came loud grunts. The gardener sprang away and fled inside.

Connolly grabbed the soft folds of the animal's throat with his right hand and squeezed with his full strength, trying to crush its windpipe. But the leopard was all muscle, with anger seething at its core. One hand alone wasn't enough.

So with a huge effort, Connolly slithered up on his knees and, half-crouching over the leopard, finally dragged his hand from its jaws. Now he could lock both hands around the leopard's throat.

In a fury, the animal drew in its hind legs and struck upwards at Connolly's arching body, kicking repeatedly and fast, its extended claws shredding the man's shirt. Knowing he was close to being disembowelled, Connolly immediately let go and sprang to his feet.

The door was just a couple of paces away. Connolly crept slowly towards it, his gaze locked on the leopard's eyes. Suddenly the animal attacked him again. Connolly barely had time to lift his right arm in defence before the leopard's teeth sank into his wrist.

Leaning back to keep his face and throat out of the animal's striking range, Connolly found the strength to rain desperate, one-handed punches on the leopard's nose. The animal half-closed its eyes and shook its head. Clearly, the punches hurt.

Abruptly the leopard let go. Connolly jumped across the threshold into the kitchen and slammed the door. With all the kitchen windows and doors shut, he thought he was safe. His arms were bleeding, and the pain was agonising. Wild-animal wounds, he knew very well, were invariably infected and must be quickly cleansed. As he moved to the kitchen sink, he glanced out of the big window.

The leopard was in a half-crouch, looking up. As soon as it spotted him, the big cat hurled itself at the window.

The leopard's left paw hit the window first, followed by its head. As the glass exploded, the animal landed in the kitchen's twin, stainless-steel sink. It slashed out at Connolly's face with both front paws.

Clenching his right fist and drawing back his arm, Connolly delivered a haymaker punch to the leopard's nose. The animal reeled back but quickly rebounded, lashing out again.

Face to face, man and cat slugged it out. With both fists, Connolly threw blows at its face as if hammering a punching bag. Blood flew from his wound and the leopard's vivid face-markings blurred in his eyes.

The leopard tried to block his furious assault, blood spraying from a cut in its right paw. Dazed, confused and off - balance, it struggled desperately to fight out of its corner.

For 20 long seconds, the deadly boxing match continued. Connolly felt his energy flag, but saw the leopard begin to cringe. Connolly punched harder and faster.

The leopard now retreated until it was balancing on the windowsill. Connolly leaned over the sink and gave it one last, hard punch that became a kind of push. The animal dropped to the ground outside.

Connolly shouted to the women to stay in the TV room, where they were hiding, and ran to the bathroom where he bathed his arms in hot water. Suddenly he heard two blasts from a shotgun. Drawn by the screams from Connolly's yard, Fanie Pretorius and park warden Steven Zvinongoza had rushed to the scene.

Paul Connolly's lacerated arms required 37 stitches, but he is philosophic about the encounter. "Things like this are bound to happen," he says. "It's the price we pay for being able to enjoy the enchantment of Africa." The leopard's skin is now a handsome rug in his hallway.

RD. March 2001

လူနှင့် သားရဲ အသက်လှပွဲ

သူမ၏ ခွေးကြီးငါးကောင်တို့ အချင်းချင်း ဆူညံစွာ မာန်ဖီ ဟိန်းဟောက်ရင်း လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသံများကြောင့် ရှိစံမာရီဟောန် မန်းက နံနက် ၄ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သူမ၏ အိမ်က ဧင်ဘာသွေနိုင်ငံ ဝီတိုရီယ ရေတံခွန်ကြီးအနီးတွင် ရှိသည်။ သူမက အိမ်နောက်ဖေး တံခါးပေါက်သို့ သွားကာ ခွေးများကို လှမ်းအော် ငေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခွေးများထားရာ ခွေးနေအိမ်သို့ လျှောက်သွား ပြီး ၎င်းတို့ကို ဖလားထဲရှိ ရေဖြင့် လှမ်းပက်လိုက်သည်။

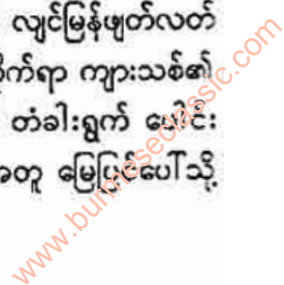
ခွေးသုံးကောင်က ခွေးနေအိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ နောက် တစ်ကောင်ကို သူမက အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ စခရပ် အမည် ရှိ နောက်ဆုံး တစ်ကောင်မှာ ထူးထူးခြားခြား မာန်ဖီနေပြီး နေရာမှ မရွေ့သဖြင့် သူမက လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ အရုဏ်ကျင်းချိန်တွင် စခရပ်က ပြန်ထလာသည်။ သူ့နားရွက်များနှင့် လက်ချောင်းများမှာ သွေးများထွက်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ထူးဆန်းသည့် မာန်ဖီသံက ခွေး နေအိမ်အတွင်းမှ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာနေဆဲပင်။

ဟော(န်)မန်းက သူမ၏ ခြံစောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ခြံ စောင့်က အိမ်ပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုထဲသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ မီးရှူးမီးပန်းပမာ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံး တစ်စုံကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းတန်းအောက်တွင် သူတို့ တွေ့လိုက်ရ သည်။ “ဟာ ကျားသစ်တစ်ကောင်ပဲ” ဟော(န်)မန်း အော်လိုက်မိသည်။

သူမက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြေးလာပြီး သူမ၏ အိမ်နီးချင်း ဖယ်နီပရီ တိုးရီးယပ် ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ဖယ်နီက သားကောင်ကြီး များကို လိုက်ခဲ့ဖူးသည့် ကောလိုက်မှဆိုးဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အာဖရိက တောတွင်းလမ်းပြတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူက ပြောင်းတိုသေနတ် တစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဤဒေသ၏ အမျိုးသားဥယျာဉ် ထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ခံ မတီဗင်ဗေဗင်နွန်ဂိုဇာကို ခေါ်ကာ ဟော(န်)မန်း၏ အိမ်သို့ တရကြမ်း ပြေးသွားကြသည်။

ကျားသစ်များသည် လူတို့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့လှကြောင်းကို ပရီတိုးရီး ယပ်က သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤ ကျားသစ်သည် ချောင်ပိတ် မိကာ ခွေးများ၏ ရန်မှုခြင်းခံရပါက ကြောက်လန့်တကြား တန်ပြန် တိုက်ခိုက်လာမည်ဖြစ်ရာ အန္တရာယ် ရှိလာမည်။

သူတို့က လုံခြုံစိတ်ချရသည့် စားဖိုဆောင်တံခါးဝမှနေ၍ ဆယ် ပေသာသာ အကွာရှိ ခွေးနေအိမ်ကို ခဲလုံးများဖြင့် လှမ်းပေါက်ကြသည်။ အစွယ်ငေါငေါပေါ်အောင် မာန်ဖီလျက်ရှိသည့် ကျားသစ်မှာ ရန်သူကို ကြောက်ရွံ့နေသည့်အလား မဝံ့မရဲဖြင့် မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် စွာ ခုန်ဝင်လိုက်ကြပြီး တံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ်လိုက်ရာ ကျားသစ်၏ မျက်နှာနှင့် တန်းကနဲတိုးမိသွားသည်။ နှာခေါင်းနှင့် တံခါးရွက် ပေါင်း ဖက်မိသွားသည့် ကျားသစ်ခမျာ ဒုတ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ မြေပြင်ပေါ်သို့

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားပြီးနောက် ကပျာကယာ လူးလဲထပြေးကာ သစ်ပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒီအကောင်က လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးဦးမှာဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရရင် အကောင်းသား” ပရီတိုးရီးယပ်က ပြောသည်။

“ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်တော့လည်း သူ့ဘာသာသူ တောထဲပြန်ဝင်သွားမှာပါ”

ဇဝင်နှုတ်ဂိုဇာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဟော(န်)မန်းက သူမ၏ အိမ်နီချင်းများထံ အမြန်ဖုန်းဆက်ပြီး အန္တရာယ်ကို သတိပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ ခြံဝင်းတစ်ဘက် ရှိခြံကျယ်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသော ပေါ(လ်)နှင့် မာရီကွန်နော်လီတို့အား သူမ ဖုန်းမဆက်မိခဲ့။ သူတို့ မိသားစုမှာ အိမ်တွင် မရှိကြဟု သူမက ထင်ထားသည်။

အမှန်တော့ ထို ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက် သောကြာနေ့နံနက်တွင်မှ ပေါ(လ်) ကွန်နော်လီက ကွန်ဂိုမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လှေငယ်လေးတစ်စင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်တော်လှေလာရေးခရီး ထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးလေးယောက်အနက်မှ သမီးအကြီးဆုံးမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် ရပ်ဝေးတွင် ပညာသင်ကြားနေသည်။ သူ့ဇနီးမာရီမှာလည်း သမီးအငယ်ဆုံးကိုခေါ်ကာ သူမ၏ မိဘများရှိရာ ဘယ်(လ်)ဂျီယမ် နိုင်ငံသို့ အလည်သွားနေသည်။ ကျန်သမီးနှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းသွားနေကြသည်။ သူတို့မိသားစု၏ သက်ကယ်မိုးအိမ်ကြီးရှိ တံခါးပေါက်တိုင်းကို နံနက်ခင်းလေအေးဝင်လာစေရန် ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည်။

အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ကွန်နော်လီမှာ ဥပဒေပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရန် သင်ယူလေ့ကျင့်ထားခဲ့သော်လည်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ

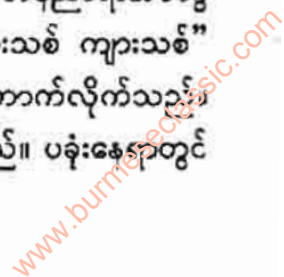
အား ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံရှိ ဇမ်ဘီဇီမြစ်ထဲတွင် ဖောင်စီးခရီးနှင့်ရာ၌ ဦးဆောင်လမ်းပြပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူက အာဖရိကတိုက်ရှိ လူသူမနီးသည့်ဒေသများသို့ ကနူးလှေငယ်ဖြင့် လေ့လာရေးခရီးစဉ်များတွင် လိုက်ပါလမ်းပြပေးလျက်ရှိသည်။ သူက ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီး ဘော့(စ်)ဘောကစားရာတွင် ဆောင်းသည့် လျှာထိုးဦးထုပ်စိမ်းကို သူ၏ နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးမွေးနှစ်တန်းပုံးအောင် ခပ် ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားလေ့ရှိသည်။ နေလောင်ထားသည့် သူ့မျက်နှာကလည်း လူရောစိတ်ပါ မာကြောပြီး သွက်လက်ဖြတ်လတ်သည့် ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ခြောက်ပေသာသာ မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ၁၆၅ ပေါင်ရှိသည့် ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံက ကျစ်လစ်သန်မာပြီး ကြုံခိုင်တောင့်တင်းလှမှန်း သိသာနေသည်။

နံနက် ၉နာရီ သာသာလေးတွင် သူက သူ့အိမ်မနှင့် ခွဲထားသည့် သူ့ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ သူ့အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မာရီလင်းအင်ဒီလိုဗာနှင့်အတူကော်ဖီ သောက်နေသည်။ သူမက သုံးနှစ်အရွယ်သမီးငယ် ဗိုင်အိုလက်နှင့်အတူ သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေတ္တဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်နောက်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သည့် အိမ်စောင့်ဖြစ်သူ ပရစ်ဆီလာအင်ဒီလိုဗာ၏ အသံကို သူတို့ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

ကွန်နော်လီက ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်မှ တရှိန်ထိုး ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ဆရာ သေနတ်ယူလိုက် သေနတ်” ခြံစောင့် တန်ညာရာအင်ဂွေညာက ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြောသည်။ “ကျားသစ် ကျားသစ်”

“ဘယ်မလဲကွ” ကွန်နော်လီက လှမ်းဟောက်လိုက်သည့်အခါ အင်ဂွေညာက အိမ်နောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပခုံးနေရာတွင်

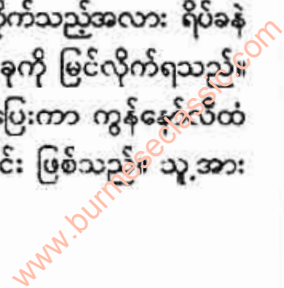

အရပ်သုံးပေခန့်မြင့်ပြီး နှာသီးမှ အမြီးဖျားအထိ အလျားခြောက်ပေကျော် ရှိမည့် ပျိုမျစ်လှပသည့် ကျားသစ်မတစ်ကောင်ကို သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကွန်နော်လီ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော တောလမ်းများပေါ်တွင် နေ့စဉ်သွားလာ လှုပ်ရှားရင်း ကျင့်သားရနေသည့် ကွန်နော်လီအဖို့ အန္တရာယ်ရှိသောသားရဲ တိရစ္ဆာန်များနှင့် မကြာခဏ ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရဖူးသည်။ သူ့ခေါင်းထဲရှိ ပထမဆုံးအသိမှာ ၎င်းတို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင်သွားပြီး အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ပစ်ရန်ပင် ဖြစ် သည်။ တစ်ခါက သူ့ကို ရန်မူရန်လာနေသည့် ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်ကိုပင် သူက ဟန့်တားလိုက်နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ အခြားအချိန်များ၌မူ အနှုတ်အသိမ်း မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည့် သူ့ခြေထောက်များက သူ့အား ရန်မူလာသော ကွဲရိုင်း၊ ဆင်နှင့် တောဝက်များ အန္တရာယ်မှပင် လွတ်မြောက်စေခဲ့ပေသည်။

သူနှင့် ပေ ၆၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိနေသည့် ကျားသစ်က ကိုယ်ကို ကျုံ့လိုက်ပြီး ရန်သူ့အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ရင်း အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် များကို တစ်လှမ်းချင်း ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ သည်အကောင်က ပြတင်း ပေါက်ရှေ့ရောက်တိုင်း ခဏမျှရပ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ စူးစမ်းသလို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကွန်နော်လီက ကျားသစ်ရှိရာသို့ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်သွားပြီး အော်ငေါက်၍ မောင်းထုတ်ပစ်နေသည်။

တိုတောင်းလှသည့် အခိုက်အတန့် အချိန်ကလေး၌ လူနှင့် ကျားသစ်တို့သည် တောက်ပသည့် နေရောင်အောက်တွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် လျှပ်ပြက်လိုက်သည့်အလား ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည့် အဝါရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျားသစ်က မြေကွက်လပ်ကို တစ်ဟုန်ထိုးဖြတ်ပြေးကာ ကွန်နော်လီထံ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အား

တိုက်ခိုက်လာမည့်အရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရင်းကပင် ကွန်နော်လီ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ချက်က လှစ်ခနဲဝင်လာသည်။ “မယုံနိုင်လောက်အောင်ကိုလှတဲ့ သတ္တဝါပါလား။”

ကွန်နော်လီ၏ အနားသို့ အရောက်တွင် ကျားသစ်က သူ့လည်မျိုကို ချိန်ရွယ်လျက် အားသွန်ခွန်စိုက် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ကွန်နော်လီခမျာ ရှောင်တိမ်းချိန်ပင် မရလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုသာ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းဖြင့် ကမန်းကတမ်း ကာလိုက်ရသည်။ ချွန်ထက်လှသည့် သွားများက သူ့လက်ပျံနှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖောက်ဝင်သွားပြီး ကျားသစ်တစ်ကိုယ်လုံး၏ အလေးချိန်က သူ့ရင်ဘတ်ကို အရှိန်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိသွားသည်။

တိုးဝင်လာသည့် အရှိန်ကို တန့်သွားစေရန် ကွန်နော်လီက သူ့လက်မောင်းကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျားသစ်၏ အစွယ်များက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ငုံ့ခဲထားဆဲရှိသည်။ ၎င်း၏ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းက မြေကြီးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပြီး ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းမှာ လေထဲတွင် ဝဲလျက် လက်သည်းများဖြင့် မနာတမ်း ခြစ်နေသည်။ ခြံစောင့်ဖြစ်သူ အင်ဂွေညာက ကျားသစ်၏ နောက်ကျောသို့ သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ ပြေးကပ်လိုက်ပြီး ကျားသစ်၏ အမြီးကို မြိမြိစွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ခြေကန်၍ ဆွဲထုတ်နေသည်။

ကွန်နော်လီက အနီးအနားတွင် ရပ်လျက်သားရှိနေသည့် ကလေးငယ် မိုင်အိုလက်အင်ဒလိုဗာကို ပျက်ကနဲလှမ်းကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ “ကလေးကို ခေါ်ပြီးပြေး။”

မိုင်အိုလက်၏ မိခင်လည်း ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ သူမ၏ သမီးငယ်ကို ကပျာကယာ ကောက်ချီလျက် အိမ်ခန်းထဲသို့ တရကြမ်း ဝင်ပြေးသွားသည်။

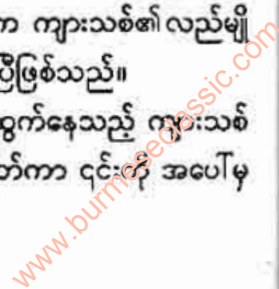
ကွန်နော်လီ၏ စိတ်ထဲတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုက ရတတ်ရက် နိုးထလာသည်။ ဤ ကျားသစ်၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၁၁၀ ခန့်သာ ရှိရာ ၎င်းကို ရင်ဆိုင်ချုပ်ကိုင်ရန် အခက်အခဲ မရှိလှပေ။ “ဒီကိစ္စကို ငါ ရှင်းနိုင်မှာပါ” သူက တွေးမိသည်။

ထိုစဉ် သူက မြေကွက်လပ်၏ အုပ်ကြွပ်ပြားများပေါ်တွင် ခြေချော်သွားသည်။ လူနှင့် ကျားသစ်တို့က ဘေးတိုက်လဲကျသွားကြပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရင်ဆိုင်မိကာ လုံးထွေးရစ်ပတ် သတ်ပုတ်နေကြသည်။ ကွန်နော်လီ၏ ဘယ်လက်က ကျားသစ်၏ မေးရိုးများအကြားတွင် ရှိနေဆဲပင်။ ကျားသစ်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်က ပြန့်ကားထွက်နေပြီး မျက်လုံးအစုံက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ၎င်း၏ ဝမ်းခေါင်းအတွင်းမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် မာန်ဖိသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ ခြံစောင့်အလုပ်သမားက ဒီရောသောပါးထပြေးကာ အိမ်ထဲတွင် ဝင်ပုန်းနေသည်။

ကွန်နော်လီက သူ့ညာလက်ဖြင့် သတ္တဝါ၏ လည်မျိုကို အားကုန်ညှစ်လျက် ၎င်း၏ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် ကျားသစ်မှာ ဒေါသအရှိန်ကလည်း ပြင်းထန်နေသဖြင့် အားသန်လွန်းလှသည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်တော့ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မည် မဟုတ်။

သို့ဖြင့် ကွန်နော်လီက အစွမ်းကုန်အားစိုက်ထုတ်ကာ သူ့ကိုယ်ကို ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် အားပြုရင်းတစ်ဖက်ကို ကျားသစ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိထားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျားသစ်၏ ပါးစပ်ထဲရှိ သူ့ဘယ်လက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ရသွားသည်။ ယခုတော့ သူက ကျားသစ်၏လည်မျိုကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် အသေဖျစ်ညှစ်၍ ရပြီဖြစ်သည်။

ဤတွင် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေသည့် ကျားသစ်က နောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို အတင်းရုန်းကန်ဆန့်ထုတ်ကာ ၎င်းကို အပေါ်မှ

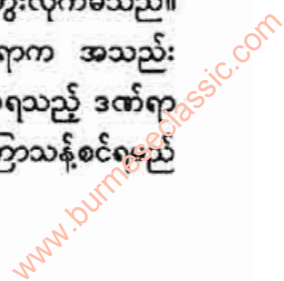

မိုးထားသော ကွန်နော်လီ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အဆက်မပြတ် ပင့်ကန် လျက်ရှိပြီး ၎င်း၏ ခြေသည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ဆွဲဖဲ့နေ၍ သူ့ အင်္ကျီမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်ကုန်သည်။ ကြာလျှင် သူ့ဝမ်းဗိုက်ပါ အခွဲခဲရတော့မည်ကို သိသဖြင့် ကွန်နော်လီက ကျားသစ်ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဘေးသို့ လှိမ့်ထွက်ကာ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

တံခါးဝသို့ ရောက်ရန်မှာ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှသာ လိုသည်။ ကွန်နော်လီက တံခါးဝဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံကတော့ ကျားသစ်၏ မျက်လုံးများကို အလစ်မပေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျားသစ်က သူ့ကို ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်လိုက်ပြန် သည်။ သူ့ညာလက်မောင်းကို မြှောက်၍ ကာလိုက်ရန်ပင် အချိန်မရလိုက် ချေ။ ကျားသစ်၏ သွားများက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ငုံ့ခဲမိသွားသည်။

ကွန်နော်လီက သူ့မျက်နှာနှင့် လည်မျိုကို ကျားသစ် လက်လှမ်း မမီအောင် ကိုယ်ကို နောက်သို့ လှန်ထားလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ သူ့တွင်ရှိစွဲစွဲခွန်အားကို သုံးလျက် ကျားသစ်၏ နှာနုကိုရွေး၍ မနားတမ်း ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျားသစ်မှာ မျက်လုံးများမှေးကျသွားပြီး ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကိုလည်း ခါရမ်းနေသည်။ သူ့လက်သီးချက်တွေက တကယ်လည်း ထိရောက်လှသည်။

ကျားသစ်က သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ကွန်နော်လီက စားဖိုဆောင်တံခါးဝမှ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီးတံခါးကို အတွင်းမှ တအားတွန်း ပိတ်လိုက်သည်။ စားဖိုဆောင်ရှိပြတင်းပေါက်များအားလုံးနှင့် တံခါးများမှာ ပိတ်ထားပြီးဖြစ်၍ သူ့အဖို့ လုံခြုံစိတ်ချရပြီဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်က သွေးထွက်နေသည်။ ဒဏ်ရာက အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်လှသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန် အကိုက်ခံရသည့် ဒဏ်ရာ ဆိုလျှင် ရောဂါပိုးမွှား ဝင်လာတတ်သဖြင့် အမြန်ဆေးကြောသန့်စင်ရမည်

မှန်း သူက သိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူက စားဖိုဆောင်ထဲရှိ လက်ဆေးခွက် ရှိရာသို့ သွားရင်း မှန်ပြတင်းပေါက်ကျယ်တစ်ခုမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

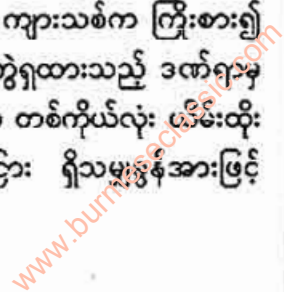
ကျားသစ်မှာ ခြင်္သေ့ထိုင်ထိုင်ရင်း အပေါ်သို့ မော်ကြည့်နေသည်။ သည်တောကောင်က သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်တည့်တည့် ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ကျားသစ်၏ ဘက်လက်ဝါးက ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ဦးစွာရိုက်ခွဲ မိပြီး ၎င်း၏ ဦးခေါင်းပါ အပေါက်ထဲတိုးဝင်သွားသည်။ ပြတင်းမှန်ချပ်ကြီး မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွားသည်။ ကျားသစ်မှာ စားဖိုဆောင်ရှိ နှစ်ခုတွဲ လက်ဆေးခွက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ၎င်းက ကွန်နော်လီ၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်စလုံးဖြင့် လှမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

ကွန်နော်လီက သူ့ညာလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သူ့လက်မောင်းအားကိုပါ ထည့်သုံးကာ ကျားသစ်၏ နှာနုကို အားရ ပါးရ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျားသစ်မှာ အောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။ သို့သော် အမြန်လူးလဲထလိုက်ပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

လူနှင့် တောကောင်တို့က အသက်လုကာ ရင်ဆိုင်သတ်ပုတ်နေကြ သည်။ ကွန်နော်လီက ကျားသစ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ သူ့လက်သီးများကို တရစပ်ပစ်သွင်းတိုက်ခိုက်နေသည်။ သူ့ဒဏ်ရာမှ သွေးများစီးဆင်းလာနေပြီး ကျားသစ်၏ မျက်နှာကို မှန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရတော့သည်။

သူ၏ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်မှုကို ကျားသစ်က ကြိုးစား၍ ဟန့်တားနေသည်။ ၎င်း၏ ညာလက်ဝါးရှိ မှန်ကွဲရှုထားသည့် ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပန်းထွက်နေသည်။ မူးဝေနောက်ကျိကာ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုး နေသည့် ကျားသစ်မျှာ ထွက်ပေါက်ရလိုရငြား ရှိသမျှမှန်အားဖြင့်

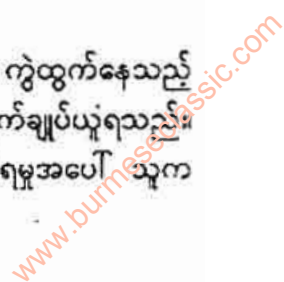

ကြီးစားခုခံ တိုက်ခိုက်နေသည်။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသက်လှပွဲသတ် ပွဲက နောက်ထပ်စက္ကန့် ၂၀ ကြာသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အားအင် ဆုတ်ယုတ်လာနေမှန်း ကွန်နော်လီက သိလိုက်သည်။ သို့သော် ကျားသစ် မှာ ရှေ့မတိုးရဲတော့ဘဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အမြီးကုပ်လာသည် ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ကွန်နော်လီက သူ့တွင်ရှိသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်သုံးကာ ကျားသစ်၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် မနားတမ်း ထိုးချ ပစ်နေသည်။

ယခုတော့ ကျားသစ်က နောက်ဆုတ်ပြေးကာ ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်ဘောင်ပေါ်တွင် အားယူ၍ ရပ်နေလိုက်သည်။ ကွန်နော်လီက သူ့ကိုယ်ကို လက်ဆေးခွက်အပေါ်မှ ကိုင်းပြီး ကျားသစ်၏ နှာနုတည့်တည့် သို့ နောက်ဆုံး လက်သီးပြင်းတစ်လုံးကို အားကုန်ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်သီးချက်က ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျားသစ်မှာ ပြဟင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှ အပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

ကွန်နော်လီက အမျိုးသမီးများအား သူတို့ ပုန်းခိုနေသည့် ရပ်မြင်သံ ကြားထားရာ အခန်းထဲတွင် ဆက်နေကြရန်အော်ပြောလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ရေးနွေးဖြင့်ဆေးကြောနေ လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပြောင်းတိုသေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ရုတ်တရက် သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ကွန်နော်လီ၏ ခြံဝင်းထဲမှ ဆူညံအော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၍ ဖယ်နိပ်ရီတိုးရီးယပ်နှင့် ဥယျာဉ်စောင့် စတီဗင်ဇင်နွန် ဂိုဇာတို့က အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားသစ်ကုတ်ဖဲ့ထား၍ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်နေသည့် ပေါ(လ်)ကွန်နော်လီ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ၃၇ ချက်ချုပ်ယူရသည်။ သို့သော် ဤသို့ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရမှုအပေါ် သူက မည်သို့မျှ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မပြခဲ့ချေ။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဟာ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ ဖြစ်လာမှာပဲဗျ။ ဒါဟာ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာတွေကို ခံစားခွင့်ရတဲ့ အတွက်ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပေးဆပ်မှုပေါ့ဗျာ” ဟု သူက ပြောသည်။

ယခုတော့ ကျားသစ်၏ အရေခွံက သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် အလှခင်းထားသည့် ကောဇောတစ်ချပ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့လေပြီ။

Desperate Measures

By Sandy Guy and David Crofts

"Why's the dog barking?" Nathan Ross, 49, asked his wife Kim. That night, March 16, 1999, their Border collie had suddenly begun yelping and scratching at the kitchen door. Meanwhile, outside the couple's home in Tenterfield, Australia, thunder clapped and rain poured. When Kim, 45, opened the door, the dog bolted into the dark garden and kept barking.

Nathan followed the collie outdoors and, standing in the rain, listened closely. At first, once the dog quietened down, Nathan heard nothing but the roar of the wind, the rain and the thunder; then somewhere in the distance he heard a faint, droning noise. Within moments, he spotted a blinking red light against the clouds, and in the darkness he saw the pale shape of a small air craft, flying low. As he watched the plane dip and shake in the storm's fury, Nathan sensed that the pilot was in trouble. Rushing back inside, he grabbed his air - band portable radio.

In this small town Nathan and Kim sold and serviced electrical and communications equipment. As a communications expert, Nathan owned one of the region's few air - band portable radios. Resembling mobile phones, air - band radios were often used in emergencies - occasionally by pilots whose two - way radios fail, or by people on the ground who needed to contact aircraft overhead.

Now, with his radio in hand, Nathan headed outside again. "Pilot over Tenterfield," he called into the radio, "this is Tenterfield Ground. Are you OK?" He heard only a dull buzz of static. Nathan repeated his message several times.

Finally, the radio crackled to life. "This is Juliet Uniform Alpha," a faint voice called. "And no, I'm not OK, repeat, *not* OK."

The pilot had been circling Tenterfield every 30 seconds for half an hour, he said, and had lost radio contact with Brisbane, further north. "I'm not sure how much fuel I have," he added. "My gauge is all over the place. I can barely see a thing, and I need help to get down."

"Don't worry," Nathan answered. "We'll organise something." He sounded more confident than he felt. Tenterfield's tiny Sunnyside airstrip, ten kilometres northwest of town, was a grass paddock with no on-site staff and no runway lights. On a stormy night like this, it would be next to impossible for any plane to land safely. Moreover, the town of 3200 people was

flanked by a jumble of hills and mountains. To Nathan, the odds didn't look good.

ONE - AND - A - HALF hours earlier, at the airport in the nearby town of Moree, Esmond Yasi, a slim 22 - year - old, was pumping fuel into his four seater Cessna 172 and admiring the peaks of Australia's Great Dividing Range, over 150 kilometres to the east. *In an hour's time, he thought happily, I'll be flying over there.*

Flying was in Yasi's blood. He'd earned his private pilot's licence only three months before and was now two-thirds of the way through a ten month commercial - flying course. Passing it would mean he could fulfil his dream of working with his father, an airline pilot in Papua New Guinea for 25 years. To build up his flying hours, Yasi was on a day - long solo navigation exercise. He was now about to begin his final 300 - kilometre flight to the other side of the range, before returning to Coolangatta, on the coast.

Half an hour after taking off from Moree, Yasi had almost reached the Great Dividing Range when he noticed a huge black cloud on the eastern horizon. Shortly afterwards, a violent gust of wind shook the plane. Yasi was still wrestling with the controls when the cloud swept in with frightening speed, cutting visibility drastically. At the same time, rain poured down the windscreen, and lightning fractured the gloom.

Yasi realised he'd entered every new pilot's worst

nightmare. A freak electrical storm had enveloped his plane. He quickly descended to 5000 feet, but visibility remained very poor. His mind raced. He doubted he could find his way back to Moree in this weather, but thought he might at least reach Tenterfield. He'd flown over there ten minutes earlier.

Moments later, approaching the lights of Tenterfield, Yasi glanced at his fuel gauge. In these conditions, it lurched from empty to full as fuel sloshed back and forth in the wings. He reckoned he had enough for another four hours. *But what if I can't find an airfield?* He fretted. He knew he couldn't stay aloft until daybreak.

Struggling to keep the plane steady, Yasi circled the town, hoping someone below would notice he was in trouble and help him. Then his radio suddenly came alive. A voice asked if he was OK.

ON THE GROUND in Tenterfield, Nathan realised that this pilot's best hope would be to land at the town's airstrip, if it could somehow be illuminated. Because Tenterfield was 880 metres above sea level, however, it was sometimes blanketed in fog and low cloud. The cloud cover was descending, and soon Yasi would be heading directly into it. If that happened, Nathan knew there'd be no chance of directing the pilot to the strip. Disoriented and flying blind, he would run out of fuel and crash, or eventually hit one of the many surrounding hills or mountains. Nathan

decided he had to find some flares to light up the strip - and fast.

A few blocks from the Ross home, crop-duster pilot Robert Wild was sitting down to watch television with his wife when the phone rang. It was a neighbour who reported a plane circling over town, clearly in trouble. Remembering that Nathan Ross had an air-band radio, Wild phoned him.

"Can you help find some flares?" Nathan asked him.

After several phone calls, Wild discovered that flares were stored in a shed at the airstrip. So he decided to head for the strip and see if he could light them. Moments later, Wild pulled up outside Nathan's house. He found Nathan in the back yard, his radio clamped to his ear. Wild quickly explained he was heading for the airfield.

"Before you go," Nathan said, handing the radio to Wild, "can you tell the pilot how to get there?"

Wild explained that the airstrip was ten kilometres northwest of town. Once they had lit the runway, he added, the pilot could follow street lights to the edge of town, and then car lights on the main road out of town to get there. "If you keep to the left of the highway, you won't miss it."

"OK," the pilot said.

Another concern hit Ross. It was 8.30 p.m. The battery on his airband radio, the pilot's only link with the ground, wouldn't last more than another 30

minutes. *If I can't stay in contact with this guy, he thought, I don't like his chances.*

YASI'S PLANE shook in the turbulence. "Tenterfield Ground, What's happening?" he asked. The looming cloud mass was dropping lower, periodically obscuring his view of the ground.

"We're organising things so you can land," came the now - familiar voice. Focused only on getting the plane down, the two men had not bothered to exchange names.

From "Tenterfield Ground." Yasi knew that the people below were trying to light up the airstrip for him. *But what if they can't do it in time?* he wondered. The possibility of death was very real, and his thoughts turned to his family. But Yasi also knew that he owed it to those he loved to stay focused. *People who panic make rash decisions,* he told himself. *I have to block out everything but the task at hand.*

THE PILOT'S frightened voice rang in Nathan's ears. "Tenterfield Ground, I'm at 700 feet and don't know how much lower I can go." The storm was worsening. Nathan could see the cloud settling even lower. He looked at his watch. His radio battery would run flat within 15 minutes.

"Remember, stay calm," Nathan told the pilot, struggling to keep his voice even. Nathan knew how important encouragement was in such life - threatening situations.

He now watched the plane circling lower and lower. On his mobile phone, he called Robert Wild at the airstrip. "Rob, he's down to almost 500 feet. Are you ready for him yet?"

"Five more minutes," Wild replied. "We haven't got the flares going yet."

"Forget about the flares," Nathan said. "The cloud cover's descending too fast. He has to land *now*."

AT THE WESTERN END of the Sunny-side airstrip, blue-and-red police lights flashed in the gloom as Sergeant Bruce Jackson climbed from his patrol car. After receiving an emergency call about a pilot in trouble, Jackson had arranged to meet Senior Constable Garry Walsh at the airstrip. There they found about 50 residents whose curiosity had been aroused by the low-flying plane. Some sat in their cars; others sheltered from the rain alongside a small shed near the eastern end of the runway.

"Which end of the strip will the pilot approach from?" Jackson asked Robert Wild.

"From the west," Wild said. "If he lands in a tailwind, he could lose control of the plane and overshoot."

Knowing the plane could arrive any minute, Jackson decided the only option now was to light the runway with car lights. Leaving his own car at the western end with all its lights on, Jackson told Walsh to position his car midpoint along the runway, with its lights pointing east.

"Why don't I put my car at the end of the runway," Wild suggested, "and get some other people to do the same?"

"Good idea," Jackson said. "Ask them - and quickly."

FROM INSIDE the plane, Yasi estimated that the cloud cover was down to 200 feet. "Tenterfield Ground, can I head for the airstrip now?" he asked.

"I've just spoken to them. A minute or two, and they'll be ready."

Suddenly, the cockpit lit up with a blinding flash of lightning. When his eyes re-focused, Yasi saw only darkness below him. "I can't see a thing," he yelled into the radio. "What's happened?"

"It's a blackout," the voice below answered. The lightning had cut power to the entire town.

With no street lights to follow, Yasi realised, he wouldn't be able to find the airstrip. *Please, I've got to get down,* he prayed silently. *I feel blind up here.*

In the blackness below, Nathan made a quick decision. "We'll have to show him the way," he shouted to his wife.

As his wife fumbled for the car keys in the dark, Nathan tried to reassure the pilot. "We're going to our car," he said, "and now I'm turning on the hazard lights. Can you see them?"

After a moment of searching, the pilot spotted Nathan's car lights.

"Then follow us," Nathan said. With one hand on the steering wheel and the other holding the radio to his ear, he backed his Mitsubishi utility down the driveway. "I'll drive as fast as possible." he told the pilot. "To keep pace, slow your airspeed as much as you can." Soon Nathan and Kim were roaring through the wet streets with the Cessna only 250 feet above them.

About four kilometres from town, a flash of lightning illuminated the landscape ahead. "Howard's Hill!" The couple exclaimed in horror. They had forgotten about it. Located halfway to the airfield, the hill rose some 220 feet above the surrounding countryside and was now directly in Yasi's path.

"My goodness, we're going to lose him!" Nathan said.

The couple stiffened as the plane roared ahead. Then, through holes in the cloud, they watched as the aircraft narrowly skirted the incline.

FLYING in the darkness, Yasi did not see Howard's Hill or how close he'd come to crashing. A few minutes later, he spotted a glimmer of light in the distance. "I think I see the airfield!" he shouted into the radio. Drawing closer, he observed the flashing blue-and-red lights of what appeared to be two police cars. Then he saw the headlights of 20 other cars at the end of a dark patch of ground. *That's got to be the strip*, he thought.

Gripping the controls tightly, Yasi reduced power and lowered the wing flaps. Violent crosswinds struck the fuselage so hard that it sounded like the plane was being pelted by gravel. The plane dipped in and out of cloud that whipped away from the windscreen.

Yasi flipped the switch on his landing lights-but nothing happened. Frantically, he tried the switch again and again. Still, nothing. *The lights aren't working!* He was now less than 500 metres from what he hoped was the start of the runway but might not be. He had no choice, he decided, *I've got to do it!*

Yasi was gripped by visceral fear. He steadied his shaking hands on the controls. With the wing flaps down to decrease speed, he pulled the throttle back until the plane had slowed to 60 knots. When he estimated that he was about 50 feet above the ground, he eased the controls backwards to keep the aircraft's nose up. Landing in cross-wind conditions is hazardous in any circumstances. Yasi sensed that his life was in the balance.

A car's headlights whizzed past him. Then with a light thud, his plane's wheels kissed the ground and bounced gently along the runway.

It was 9 p.m. as the Cessna rolled to a stop at the end of the strip. Nearly three hours had passed since Yasi had first flown into the storm. He climbed shakily from the plane into the rain and peered at the crowd of about 50 people looking back at him. Among

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရန် စတင်လျှောက်

၇၇

them, lit by the car lights, Yasi spotted a man holding a portable air-band radio. The pilot stumbled towards him.

"Tenterfield Ground?" Yasi asked the man.

"Yes," the man said.

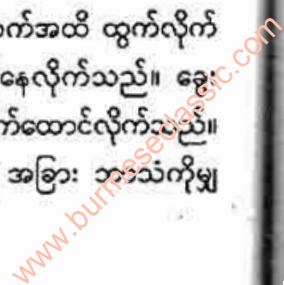
"You've just saved my life," Yasi said. Then he burst into tears and embraced Nathan. "You saved my life!"

RD . February 2001

ကြရာလက်နက် စုစည်းလျက်

“ခွေးကလည်း ဟောင်လှချည်လားကွာ” အသက် ၄၉ နှစ်အရွယ်ရှိ နာသန်ရှော(စ)က သူ့ဇနီးကင်(မ်)ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အိမ်က သြစတြေးလျနိုင်ငံ တင်တာဖီး(လ်)မြို့တွင် တည်ရှိသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၉၉ ခုနှစ် မတ်လ ၁၆ ရက် ဖြစ်သည်။ ထိုညက သူတို့မွေးထားသည့် သိုးထိန်းခွေးက ရုတ်တရက် ထအူလိုက်ပြီး၊ မီးဖိုချောင်တံခါးကို လာ၍ ကုတ်ခြစ်နေသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူတို့၏ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် လျှပ်စီးတဝင်းဝင်း မိုးခြုန်းသံ တဂုန်းဂုန်းကြားမှ မိုးတဖြိုင်ဖြိုင် ရွာချလိုက်သည်။ ကင်(မ်)က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ခွေးက မည်းမှောင်နေသော ပန်းခြံထဲသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားပြီး မနားတမ်း ထိုးဟောင်နေတော့သည်။

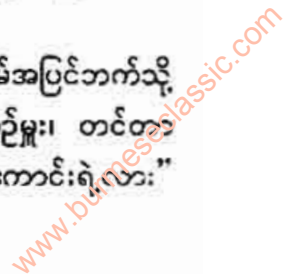
နာသန်ရှော(စ)က ခွေးနောက်သို့ အပြင်ဘက်အထိ ထွက်လိုက်သွားသည်။ သူက မိုးရေထဲတွင် ရပ်နေပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ခွေးဟောင်သံ စဲသွားသည့် အခိုက်အတန့်၌ သူက နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။ ပထမတော့ လေသံ၊ မိုးသံနှင့် မိုးခြုန်းသံတို့မှလွဲ၍ အခြား ဘာသံကိုမျှ

သူက မကြားရချေ။ ထို့နောက် ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှလာသည့် တဝီဝီ အော်မြည်သံတစ်ခုကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အကြာတွင် မိုးတိမ်ထုထဲမှ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေသည့် အနီရောင် မီးပွင့်တစ်ခုကို သူက တွေ့လိုက်ရသည်။ သည့်နောက်တော့ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ငယ်တစ်စင်း၏ ခပ်ဝါးဝါးပုံသဏ္ဍာန်ကို အမှောင် ထုထဲတွင် သူက မြင်လိုက်ရသည်။ ဒေါသ ခြုံသိုင်း မုန်တိုင်းကြားဝယ် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလိုက်၊ ခါရမ်းလိုက်ဖြစ်နေသည့်လေယာဉ်ကို စောင့်ကြည့်နေရင်းမှ လေယာဉ်မှူးခမျာ ဒုက္ခတွေ့နေပြီဟု နာသန်ရှော့(စ်)က သိလိုက်သည်။ သူက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးသွားပြီး၊ ဝေဟင်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် သူ့ခရီးဆောင် ရေဒီယိုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဤမြို့ကလေးတွင် နာသန်နှင့် ကင်(မ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံက လျှပ်စစ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေး စက်ကိရိယာများကို ရောင်းချခြင်းနှင့် ပြုပြင်ခြင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် နာသန်က ဤဒေသရှိ ဝေဟင်ဆက်သွယ်ရေး ခရီးဆောင် ရေဒီယိုတစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ခရီးဆောင်လက်ကိုင်ဖုန်းများနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသည့် ဝေဟင်ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုများကို အရေးပေါ်အခြေအနေများ၌ မကြာခဏ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့ကို လေယာဉ်မှူးများက သူတို့၏ အသံလွင့်/ဖမ်းစက်များ ပျက်သွားသည့်အခါမျိုး၌ လည်းကောင်း၊ မြေပြင်ရှိ လူများကဝေဟင်တွင် ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်များကို အခါအားလျော်စွာ ဆက်သွယ်ရန် လိုအပ်သည့်အခါ၌လည်းကောင်း အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

နာသန်က သူ့ရေဒီယိုကို လက်ကိုင်လျက် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ “တင်တာဖီး(လ်)ပေါ်က လေယာဉ်မှူး၊ တင်တာဖီး(လ်)မြေပြင်က ခေါ်နေတယ်။ ခင်ဗျားအခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား။”

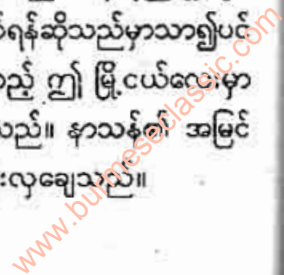
သူက ရေဒီယိုမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရာသီဥတုဆိုးရွားမှုကြောင့် ထွက်ပေါ်နေသည့် ဆူဆူညံညံ အသံများကိုသာ သူကကြားရသည်။ နာသန်က ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ခေါ်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ တစ်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ “အခု ဂျေယူအေက ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော် အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ထပ်ပြောမယ် မကောင်းဘူး။ ဒါပဲ”

လေယာဉ်မှူးက စက္ကန့် ၃၀ လျှင် တစ်ပတ်ကျဖြင့် တင်တာမီး(လ်) ကောင်းကင်ယံတွင် သူ့လေယာဉ်ကို လှည့်ပတ်ပျံဝဲနေသည်မှာ နာရီဝက် ကြာသွားပြီဟု ပြောသည်။ ထိုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြောက်အရပ်ရှိ ဘရစ်စဘိန်းနှင့်လည်း ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဆီ ဘယ်လောက်ကျန်မှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ ကွင်းကို ရှာတွေ့ဖို့ပဲ အာရုံစိုက်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမြင်ရဘူး။ အောက်ကို ဆင်းဖို့ အကူအညီ လိုနေတယ်” သူက ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမယ်” နာသန်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူ့အသံက သူ့ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချသည့်ဟန် ပါနေသည်။ တင်တာမီး(လ်)၏ အသားမကျသေးသည့် လေယာဉ်ကွင်းငယ်လေးမှာ မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် ဆယ်ကီလိုမီတာ တွင် ရှိပြီး မြက်ပင်များ ပုံးအုပ်နေသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကွင်းစောင့်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးမျှမရှိ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအချက်ပြမီးလည်း အလျှင်မရှိချေ။ လေပြင်းများရွေ့ရမ်းတိုက်ခတ်နေသည့် ယခုလိုညမျိုးတွင် လေယာဉ်တစ်စင်းတလေ ဘေးကင်းစွာ ဆင်းသက်ရန်ဆိုသည်မှာသာ၍ပင် မဖြစ်နိုင်သေး။ ထို့ထက် လူ ဦးရေ ၃၂၀၀သာ ရှိသည့် ဤ မြို့ငယ်လေးမှာ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိနေသည်။ နာသန်၏ အမြင်တွင် လေယာဉ်ဆင်းနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း နည်းလှချေသည်။

ဤအခြေအနေ မတိုင်မီ စောစောပိုင်း တစ်နာရီခွဲက အနီးအနားရှိ မိုးရိုးမြို့ကလေး၏ လေဆိပ်တွင် အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် အက်စမွန်ယာစီ ဆိုသူ ပိန်ပိန်ပါးပါးလူငယ်တစ်ဦးသည် သူ၏ လူလေးယောက်စီး ဆက်စနာ ၁၇၂ လေယာဉ်ထဲသို့ ဆီဖြည့်ရင်း အရှေ့ဘက်ကီလိုမီတာ ၁၅၀ သာသာ၌ ဩစတြေးလျနိုင်ငံကို ပိုင်းခြားထားသော တောင်တန်းကြီးပေါ်ရှိ တောင်ထွတ်များကိုကြည့်ကာ သာယာကြည်နူးနေမိသည်။ “အင်း နောက်တစ်နာရီ လောက်ဆိုရင်တော့ ငါ အဲဟိုတောင်တန်းအပေါ်မှာ ရောက်နေရော့မယ်” သူက အတွေးဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့နေသည်။

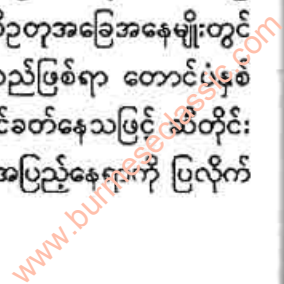
လေယာဉ်မောင်းနှင်ခြင်းမှာ ယာစီအဖို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေး ဘဝကပင် စွဲကပ်လာခဲ့သည့် ဝါသနာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ရထားသည်မှာ သုံးလမျှသာ ရှိသေးသည်။ ယခုတော့ သူက ခရီးသည်တင် လေယာဉ်မောင်း ဆယ်လ၊ သင်တန်းကာလ၏ သုံးချိုးနှစ်ချိုးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤ သင်တန်းပြီးမြောက်ပါ က ပါပူအာနယူးဂီနီတွင် ၂၅ နှစ်ကြာအောင် လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခု၏ လေယာဉ်မှူးအဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိသည့် သူ့ ဖခင်နှင့်အတူ လေယာဉ် မောင်းမည်ဟူသော သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင် တော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ့ပျံသန်းချိန်ပြည့်မီစေရန် ယာစီက တစ်နေ့တာ တစ်ကိုယ်တော် လေ့ကျင့်ပျံသန်းမှုကို ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူက ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကူလန်ဂတ္တာသို့မပြန်မီ တောင်တန်း၏ အခြားတစ် ဘက်သို့ သူ၏ ကီလိုမီတာ ၃၀၀ ဝေးသည့် နောက်ဆုံးခရီးကို ပျံသန်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

သူ့လေယာဉ်ကို မိုးရိုးမှ ပျံတက်အပြီး နာရီဝက်အကြာ၌ အရှေ့ ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တိမ်ထူမည်းမည်းကြီးကို သတိထားမိလိုက် သည့်အခါ ယာစီသည် တောင်တန်းကြီးသို့ ရောက်လုနီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ရုတ်တရက်တရကြမ်း တိုးဝင်လာသည့်လေပြင်းက သူ့
 လေယာဉ်ကို ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ ယာစီက လေယာဉ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ
 ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းနေစဉ်မှာပင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များက ထိတ်လန့်
 စရာ ကောင်းလောက်သည့် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးဝင်လာကာ ရှေ့တူရုရှီ
 မြင်ကွင်းကို ဖြုန်းစားကြီး ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်
 မိုးသီးမိုးပေါက်တို့က လေယာဉ်ဦးခန်း မှန်ကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်နေကြပြီး
 လျှပ်စီးတန်းများကလည်း မည်းမှောင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို အက်ကွဲ
 သွားအောင် ဖောက်ထွင်းလင်းဖြာလျက် ရှိနေသည်။

လေယာဉ်မောင်းတတ်ကာစ လေယာဉ်မှူးတိုင်း အကြောက်ဆုံး
 ဖြစ်သည့် အခြေအနေဆိုးကြီးထဲသို့ သူရောက်ရှိနေမှန်း ယာစီက ကောင်း
 ကောင်းကြီး သိလိုက်ရသည်။ သူ့လေယာဉ်က ပြင်းထန်လှသည့် မိုးကြိုး
 မုန်တိုင်းအလယ်တွင် ပိတ်မိနေသည်။ သူက လေယာဉ်ကို ပေ ၅၀၀၀
 ထိ အလျင်အမြန် နိမ့်ချ ထိုးဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် မြင်ကွင်းက
 မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေဆဲ။ သူ့စိတ်က မုန်တိုင်းလို ကဆုန်စိုင်းနေသည်။
 ဤ ရာသီဥတုအခြေအနေထဲတွင် မိုးရိုးသို့ ပြန်လှည့်နိုင်ရေးမှာ သူ့အတွက်
 မရေရာဘဲရှိနေသည်။ သို့သော် အနည်းဆုံး တင်တာဖီး(လ်)အထိတော့
 ရောက်နိုင်လောက်သည်ဟု သူက တွေးမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်မိနစ်ကမှ
 ထိုနေရာကို သူဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

တအောင့်မျှအကြာတွင် သူ့လေယာဉ်က တင်တာဖီး(လ်)မြို့လေး၏
 မီးရှောင်များနှင့် နီးလာသည်။ ယာစီက လေယာဉ်ဆီ အမှတ်အသားပြ
 ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်လို ရာသီဥတုအခြေအနေမျိုးတွင်
 လေယာဉ်မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ယိမ်းထိုးနေသည်ဖြစ်ရာ တောင်ပုံမှစ
 ဘက်ရှိ လေယာဉ်ဆီမှာလည်း အထဲ၌ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသဖြင့် ဆီတိုင်း
 ဒိုင်ခွက်တွင် ညွှန်တံက ဗလာနေရာကို ပြလိုက်၊ အပြည့်နေရာကို ပြလိုက်

ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့လေယာဉ်တွင် နောက်လေးနာရီအတွက် ဆီ အလုံအလောက်ရှိနေမှန်း သူ့အကဲခတ်၍ ရသည်။ ဒါပေမယ့် လေယာဉ် ကွင်းရှာမတွေ့ရင် ဘယ်နယ်လုပ်ရပါမလဲ။ သူက တွေးပူမိသည်။ မနက်မိုး လင်းသည်အထိ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေ၍ မရတော့မှန်း သူသိသည်။

သူကလေယာဉ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းမောင်း နှင်ရင်း မြို့ပေါ်တွင် ပတ်၍ဝဲပျံနေသည်။ မြေပြင်မှ တစ်ယောက်ယောက်က သူဒုက္ခတွေ့နေမှန်း သတိထားမိပြီး၊ သူ့ကို အကူအညီပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ထိုစဉ် သူ့ရေဒီယိုမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သူ့ကို အခြေအနေ ကောင်း မကောင်း လှမ်းမေး နေသည်။

အကယ်၍ တင်တာဖီး(လ်)မြို့၏ လေယာဉ်ကွင်းကို အပေါ်မှ မြင်ရအောင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် မီးထွန်းပေးနိုင်လျှင် လေယာဉ်ဆင်းသက်နိုင် မည်ဖြစ်ရာ၊ လေယာဉ်မှူးအတွက် အသေချာဆုံးသော အားထားစရာမှာ ဤကွင်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ရန်ပင်ဖြစ်မည်ကို မြေပြင်ရှိ နာသန်က ကောင်း စွာ သဘောပေါက်သည်။ တင်တာဖီး(လ်)မြို့ကလေးမှာ ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်အထက် ပေ ၂၇၀၀ တွင် တည်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါ တစ်ရံ၌ မြူနှင်းများနှင့် အနိမ့်ပိုင်းရှိ တိမ်လိပ်များက မြို့ကလေးကို ဖုံးလွှမ်းလာတတ်သည်။ တိမ်ထုက တဖြည်းဖြည်း ဖုံးအုပ်လာနေသည်။ မကြာမီ ယာစီကလည်း ထိုတိမ်ထုရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်လာ ပေတော့မည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် သည်လေယာဉ်မှူးအား လေယာဉ် ပြေးလမ်းကို ညွှန်ပြရန်မှာ လမ်းစပျောက်သွားတော့မည်ကို နာသန်က သိသည်။ ဦးတည်ရာကို မသိဘဲမမြင်စမမ်းဖြင့် ပျံသန်းမိပါက လေယာဉ် ဆီကုန်ကာ ပျက်ကျသွားမည်။ သို့တည်းမဟုတ် မြို့ကို ဝန်းရံထားသော တောင်အများအပြားအနက်မှ တောင်တစ်လုံးလုံးနှင့် ဝင်တိုက်မိသွားမည် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကိုအပေါ်မှ မြင်သာအောင်၊ လင်းနေစေရန်

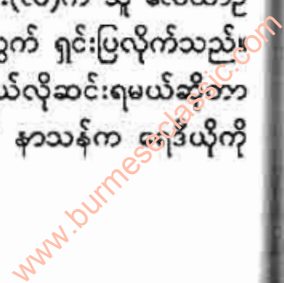
မီးကျည်အချို့ကို အမြန်ဆုံးရှာမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု နာသန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နာသန်၏ နေအိမ်မှ သုံးလေးရပ်ကွက်ခန့်ခြားသည့် တစ်နေရာတွင် တော့ သီးနှံပိုးသတ်ဆေးဖျန်းလေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ ရောဘတ်ဝိုင်း(လ်)က သူ့ဇနီးနှင့်အတူ ရုပ်မြင်သံကြားကို ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုစဉ် သူ့အိမ်ရှိ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဖုန်းဆက်သူမှာ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက လေယာဉ်တစ်စင်းမြို့ပေါ်တွင် ပျံနေကြောင်းနှင့် ထိုလေယာဉ် ဒုက္ခတွေ့နေသည်မှာ သေချာကြောင်း သူ့ကို သတင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူက နာသန်ရော(စ်)ကို ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည်။ သူ့ထံတွင် ဝေဟင်ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဝိုင်း(လ်)က သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟာ အတော်ပဲဗျ။ ဒါနဲ့ မီးကျည် နည်းနည်းပါးပါးများ ခင်ဗျား ကူရှာပေးနိုင်မလား” နာသန်က သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဝိုင်း(လ်)က နေရာအတော်များများသို့ ဖုန်းဖြင့် လျှောက်ဆက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအနီးရှိ ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုတွင် မီးကျည်များကို သိုလှောင်ထားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သူက လေယာဉ်ပြေးလမ်းသို့ အရောက်သွားပြီး၊ ၎င်းတို့ကို ပစ်ဖောက်ထွန်းညှိ၍ ရ၊ မရ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဝိုင်း(လ်)က နာသန်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ပေါက်ချလာသည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် နာသန်က သူ့ရေဒီယိုကို နားဖြင့် ကပ်၍ နားထောင်နေသည်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝိုင်း(လ်)က သူ လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားနှင့်တော့မည်ဟု သူ့ကို ခပ်သွက်သွက် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသွားခင်၊ အဲဟိုကို ဘယ်လိုဆင်းရမယ်ဆိုတာ လေယာဉ်မှူးကို တဆိတ် ပြောပြလိုက်ပါဦးဗျာ” နာသန်က ရေဒီယိုကို ဝိုင်း(လ်)ထံ လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကြွရာလက်နက် စုစည်းလျက်

၈၅

ဝိုင်း(လ်)က လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှာ မြို့၏အနောက်ဘက် ဆယ် ကီလိုမီတာအကွာတွင်ရှိကြောင်း လေယာဉ်မှူးကို ရှင်းပြနေသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို သူတို့က မီးထွန်းထားပြီးသည့်အခါ လေယာဉ်မှူးအနေဖြင့် မြို့စွန့်အထိရောက်အောင် လမ်းမီးတိုင်အတိုင်း လိုက်သွား၍ ရကြောင်း၊ ပြီးလျှင် ကားလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ကားမီးရောင်အတိုင်း မြို့ပြင်မှတစ်ဆင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် လိုက်သွား၍ရကြောင်း၊ သူက ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ "အဝေးပြေးလမ်းမကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်အတိုင်းသာ လိုက်သွားပေတော့၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်ဘူး"

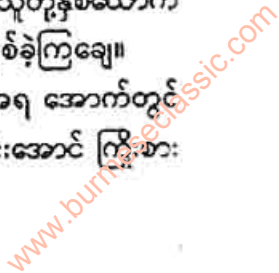
"ကောင်းပြီဗျာ" လေယာဉ်မှူးက ပြောသည်။

နာသန်အတွက် စိုးရိမ်စရာ တစ်ခု တိုးလာသည်။ အချိန်က ည ၈နာရီခွဲနေပြီ။ လေယာဉ်မှူးအတွက် မြေပြင်နှင့် တစ်ခုတည်းသော အဆက်အသွယ်ဖြစ်သည့် သူ့ဝေဟင်ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုရှိ ဓာတ်ခဲများမှာ နောက်ထပ် မိနစ် ၃၀ ထက်ပို၍ ခံတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ငါဒီလူနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရင်တော့ သူ့အတွက် ရင်လေးစရာပဲဟု သူက တွေးနေမိသည်။

ယာစီ၏ လေယာဉ်က လေလှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခါရမ်းနေသည်။ "တင်တာဖီး (လ်)စခန်း၊ အခု ဘာဖြစ်နေပြီလဲ" သူက မြေပြင်သို့ လှမ်းမေးသည်။ တိမ်ထုက အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာသဖြင့် မြေပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည့် သူ့မြင်ကွင်းကို မကြာခဏလာ၍ ဖုံးကွယ်နေသည်။

"ခင်ဗျား ဆင်းလာနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်နေပါတယ်" သူ နားယဉ်သွားပြီဖြစ်သည့် အသံက ပြန်ဖြေသည်။ လေယာဉ်ကို ဘေးကင်းစွာ ဆင်းသက်နိုင်ရေးကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေမိကြ၍ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နာမည်ကို တစ်ယောက် အသိမပေးဖြစ်ခဲ့ကြချေ။

တင်တာဖီး(လ်)မြေပြင်စခန်းဆိုသော စကားအရ အောက်တွင် ရှိနေသူများမှာ သူ့အတွက် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို မီးလင်းအောင် ကြိုးစား

ပေးနေကြမှန်း ယာစီ သိလိုက်သည်။ အကယ်၍များ သူတို့က အချိန်မီ မီးလင်းအောင် မလုပ်နိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ သူက စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာမိသည်။ သေဘေးက အလွန်နီးကပ်နေသည်။ သူ့အတွေးများက သူ့မိသားစုထံသို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးလျက်ရှိသူများ၏ ကျေးဇူးတရားကို တုံ့ပြန်ရမည်မှန်းတော့ သူက သိသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ လူတွေဟာ ဂမ္ဘာ့ထိုးဆုံးဖြတ်တတ်ကြတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူနားချနေသည်။ “တခြားဘာကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ဘဲ ငါလတ်တလော လုပ်စရာ ရှိတာကိုပဲ အာရုံစိုက်ရမယ်”

လေယာဉ်မှူး၏ တုန်ရီခြောက်ခြားနေသည့် စကားသံက နာသန်၏ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ “တင်တာဖီး(လ်)စခန်း ကျွန်တော် ပေ ၇၀၀ ကို ရောက်နေတယ်။ ဒီထက် ဘယ်လောက်အထိ အောက်နှိမ့်ပျံနိုင်မလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။” မုန်တိုင်းက ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ တိမ်ထုက ထိုထက်နိမ့်သည့် နေရာအထိပင် ဆင်းလာနေသည်ကို နာသန်က မြင်နေရသည်။ သူက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရေဒီယိုထဲရှိ ဓာတ်ခဲက နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်သာ ခံတော့မည် ဖြစ်သည်။

“မမေ့နဲ့နော်၊ ခေါင်း အေးအေးထား။” နာသန်က လေယာဉ်မှူးကို ပြောလိုက်သည်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေသည့် ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အားပေးစကားပြောခြင်းမှာ မည်မျှခရီးရောက်သည်ကို နာသန်က ကောင်းကောင်းသိသည်။

လေယာဉ်က ပျံဝဲရင်း အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာနေသည်ကို သူက စောင့်ကြည့်နေသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းတွင် ရှိနေသည့် ရောဘတ်ဝိုင်း(လ်)ကို သူက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ “ရောဘတ် သူ့အခု ပေ ၅၀၀ နီးပါးအထိ ဆင်းလာနေပြီ။ သူ့ဆင်းဖို့ အတွက် ခင်ဗျား အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပြီလား”

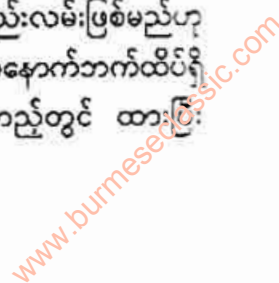
“နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ရဦးမယ်။ မီးကျည်တွေကို ခုထိ မထွန်းရသေးဘူးဗျ” ဝိုင်း(လ်)က ပြန်ဖြေသည်။ “မီးကျည်တွေကို အသာ ထားလိုက်စမ်းပါ” နာသန်က ပြောသည်။ “တိမ်ထုက အောက်ကို တရကြမ်း ဆင်းလာနေတယ်ဗျ။ သူ အခုနေ ဆင်းမှဖြစ်မယ်”

လေယာဉ်ပြေးလမ်း၏ အနောက်ဘက်အစွန်းတွင် ကင်းလှည့် ရဲကားတစ်စီးဆီမှ အပြာနှင့်အနီ မီးတန်းများက အမှောင်ထဲတွင် ထွက်ပေါ် လာသည်။ ရဲကြပ်ကြီး ဘရ(စ်)ဂျက်ဆင်က သူ့ကင်းလှည့်ရဲကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ လေယာဉ်မှူးတစ်ဦး ဒုက္ခတွေ့နေကြောင်း အရေးပေါ် ဖုန်းခေါ်သံကို ကြားရပြီးနောက် ဂျက်ဆင်က ဝါရင့်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ဂယ်ရီဒ်(လ်) နှင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းတွင် ဆုံရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာရောက်သည့်အခါ နိမ့်နိမ့်လေး ပျံသန်းနေသည့်လေယာဉ်ပျံကို လာရောက်စူးစမ်းနေကြသော မြို့ခံလူ ၅၀ကို သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ တချို့က သူတို့၏ ကားထဲ တွင် ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က လေယာဉ်ပြေးလမ်း၏ အရှေ့ဘက် အဆုံးနားရှိ တဲအမိုးအောက်တွင် မိုးခိုနေကြသည်။

“လေယာဉ်မှူးက ဘယ်ဘက်ကနေ ဆင်းလာမှာလဲဗျ”
ဂျက်ဆင်က ရောဘတ်ဝိုင်း(လ်)ကို မေးလိုက်သည်။

“အနောက်ဘက်က” ရောဘတ်ဝိုင်း(လ်)က ဖြေသည်။ “သူ တကယ်လို့ လေစုန်မှာ ဆင်းမိရင်တော့ လေယာဉ်ကို အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲနဲ့ ပြေးလမ်းကို ကျော်သွားမှာပဲဗျ”

လေယာဉ်က မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဆင်းလာတော့မည်ကို ဂျက်ဆင်က သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို ကားမီးတန်း များဖြင့် ထိုးပြခြင်းသည်သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်မည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဂျက်ဆင်က ဝဲ(လ်)အား အနောက်ဘက်ထိပ်ရှိ သူ့ကားကို လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ် အလယ်တည့်တည့်တွင် ထားပြီး ရှေ့တူရသို့ မီးထိုးပေးထားရန် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကားကို ပြေးလမ်းထိပ်မှာ သွားထားရင် ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ တခြားလူတွေကိုလည်း ဒီအတိုင်း ဝိုင်းပြီး မီးထိုးပြခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား” ဝိုင်း(လ်)က အကြံပေး လိုက်သည်။

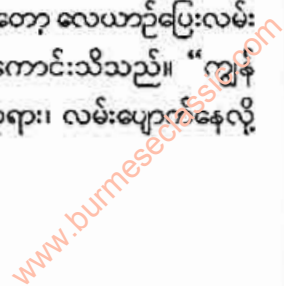
“ဒီအကြံကောင်းတယ်ဗျာ။ အဲဒီလူတွေကို မြန်မြန်လေး အကူအညီ သွားတောင်းပါဦး” ဂျက်ဆင်က ပြောသည်။ ယာစီက လေယာဉ်ကွင်းကို ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်ထုက ပေ ၂၀၀အမြင့်တွင် ကာဆီးထား သည်။ “တင်တာဖီး(လ်)စခန်း၊ ကျွန်တော် အခုပြေးလမ်းပေါ်ကို ဆင်းလာ လို့ ရပြီလား” သူက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူတို့ကို ခုပဲပြောထားပြီးပြီ၊ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ် လောက်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲလက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် သူ့လေယာဉ် ဦးခန်းမှာ ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားရာ သူ့မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အောက်တွင် မှောင်အတိကျနေသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရ တော့ဘူးဗျာ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ” သူက ရေဒီယိုထဲမှ လှမ်းအော်ပြော သည်။

“မီးပြတ်သွားလို့” မြေပြင်မှ အသံတစ်သံက ပြန်ပြောသည်။ မိုးကြိုးဒဏ်ကြောင့် တစ်မြို့လုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြတ်တောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြေရာခံလိုက်စရာ လမ်းမီးများမရှိဘဲနှင့်တော့ လေယာဉ်ပြေးလမ်း ကို ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်မှန်း ယာစီ ကောင်းကောင်းသိသည်။ “ကျွန် တော် ဆင်းရဲတော့မယ်။ မီးပြန်လာပါစေ အရှင်ဘုရား၊ လမ်းပျောက်နေလို့ ပါ”ဟု သူက ကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင်တော့ နာသန်က မှောင်နှင့်မည်းမည်း၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ချလိုက်သည်။ “ငါတို့ သူ့ကို လမ်းပြပေးမှ ဖြစ်မယ်ကွ” သူက သူ့ဇနီးကို အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ့ဇနီးက အမှောင်ထဲတွင် ကားသော့ကို လိုက်ရှာနေခိုက် နာသန်က လေယာဉ်မှူးကို စိတ်အေးအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကားဆီကို သွားနေတယ်။ အခု ကျွန်တော် အန္တရာယ် သတိပေးအချက်ပြမီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား မြင်ရဲ့လား။”

ခေတ္တမျှ ရှာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နာသန်၏ ကားမီးများကို လေယာဉ်မှူးက မြင်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့” နာသန်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့လက်တစ်ဘက်က ကားလက်ကိုင်ခွေကို ကိုင်ကာ၊ နောက်တစ်ဘက်က ရေဒီယိုကို သူ့နားတွင် ကပ်ထားရင်း၊ သူ့ကားကို နောက် ပြန်ဆုတ်၍ လမ်းမပေါ်တက်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဖြစ်အောင် မောင်းမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နောက်က ခွာပြီး လိုက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားလေယာဉ်ကို အရှိန်လျှော့နိုင်သမျှ လျှော့ပါ” သူက လေယာဉ်မှူးကို ပြောသည်။ မကြာမီ နာသန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ကားက ၎င်းတို့ အထက်မှ ပေ ၂၅၀မျှသာ ခွာလိုက်နေသည့်ဆက်စနာ လေယာဉ်ငယ်နှင့်အပြိုင် မိုးရွဲ့လွှဲလမ်းများပေါ်တွင် မိုင်ကုန်ပြေးလွှားလျက် ရှိနေသည်။

သူတို့ကားက မြို့မှ လေးကီလိုမီတာခန့်အရောက်တွင် လင်းခနဲ ပြာသွားသည့် လျှပ်စီးတစ်ချက်ကြောင့် ရှေ့တူရူမြင်ကွင်းကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ “ဟာ ဟောင်းဝပ်တောင်ကုန်း” သူတို့ဇနီးမောင်နှံက ကြောက်လန့်ဟကြား လွှတ်ကနဲ ပြိုင်တူအော်လိုက်မိကြသည်။ သည်တောင်ကုန်းကို သူတို့က မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ အသွားခရီးတစ်ဝက်တွင် တည်ရှိနေသည့် ဤ တောင်ကုန်းမှာ ပေ ၂၂၀

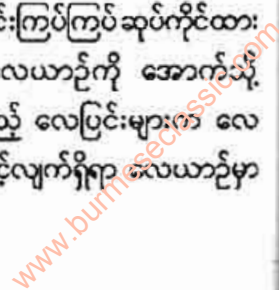
ခန့်မြင့်မားသည်။ ယခုတော့ ဤ တောင်ကုန်းမှာ ယာစီ၏ လေယာဉ် ပျံသန်းရာ လမ်းကြောင်းတည့်တည့်တွင် ကျရောက်နေသည်။

“ဘုရားရေ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတော့ သေရတော့မှာပဲ” နာသန် က ပြောသည်။

လေယာဉ် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း သူတို့ ဇနီးမောင်နှံဓမ္မာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များ တောင့်တင်း လာသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်က တောင်ကုန်းနံဘေးမှ သီသီလေး လွတ်ရုံပျံသွားသည်ကို တိမ်ထုကြားထဲရှိ အပေါက်များမှ တစ်ဆင့်သူတို့က စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ပျံသန်းနေရသူ ယာစီက ဟောင်းဝပ်တောင်ကုန်း ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့လေယာဉ် ပျက်ကျမည့် အန္တရာယ်နှင့် မည်မျှနီး ကပ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း မမြင်ခဲ့ချေ။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်တစ်ခုကို သူက မြင်လိုက်ရ သည်။ “လေယာဉ်ကွင်းကို ကျွန်တော် မြင်ရပြီနဲ့ တူတယ်ဗျ” သူက ရေဒီယိုမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ထိုနေရာနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာသည့်အခါ ရဲကားနှစ်စီးမှ ထွက်ပေါ်နေပုံရသည့် တပျတ်ပျတ် လင်း လက်နေသော အပြာနှင့် အနီရောင် မီးတန်းများကို သတိပြုမိသည်။ ထို့နောက် မည်းမှောင်နေသည့် မြေကွက်လပ်၏အဆုံးတွင် အခြားကားအစီး ၂၀ မှ ရှေ့မီးတန်းများကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ “ဒါ လေယာဉ်ပြေးလမ်း ဖြစ်ရမယ်” သူက တွေးလိုက်မိသည်။

လေယာဉ်တက်မကို လက်ကတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထား ရင်း ယာစီက စက်ရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး လေယာဉ်ကို အောက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်သည်။ ကန့်လန့်ဖြတ်တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းများက လေ ယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုးဆောင့်လျက်ရှိရာ လေယာဉ်မှာ

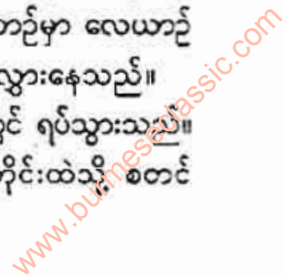
ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် ကြိပက်ခဲနေရသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ လေယာဉ်က တိမ်ထုထဲသို့ ငုတ်လျှိုးဝင်သွားလိုက်၊ တိမ်ထုထဲမှ ပြန်ဖောက်ထွက်လာလိုက်ဖြင့် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထိုးဆင်းလာနေသည်။

ယာစီက လေယာဉ် အဆင်းမီးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် မီးက ပွင့်မလာချေ။ သူက မီးခလုတ်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ နှိပ်ကြည့်သည်။ ဘာမျှအကြောင်းထူးမလာပေ။ မီးပျက်သွားလေပြီ။ ယခု သူက လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစဟု သူမျှော်လင့်ထားသည့် နေရာမှ မိတာ ၅၀၀ပင် မကွာတော့သည့်နေရာတွင် ရောက်နေသည်။ သို့သော် ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ သူ့တွင် အခြား ရွေးစရာလမ်းမရှိ။ “ငါ ရအောင်ကိုဆင်းမယ်”ဟု သူက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ယာစီခမျာ ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ်တက်မပေါ်ရှိ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော သူ့လက်များကို သူက ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ သူက လေယာဉ်ကို မိုင် ၆၀နှုန်းအထိ ရောက်အောင် အရှိန်လျှော့ချလိုက်သည်။ မြေပြင်မှ ပေ ၅၀ အမြင့်ခန့်ရောက်လာပြီဟု သူခန့်မှန်းမိသည့်အခါ သူက အောက်စိုက်နေသည့် လေယာဉ်ဦးခေါင်းကို ပြန်မတ်တင်လိုက်သည်။ ကန့်လန့်ဖြတ်လေတိုက်ခတ်နေသည့်အကြားမှ ကွင်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်ခြင်းမှာ မညီသည့်အခြေအနေ အချိန်အခါမျိုး၌မဆို အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည်။ သူ့ အသက်ရှင်ရေးမှာ မရေရာလှမှန်း ယာစီက သိလိုက်သည်။

ကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီးနှစ်တန်းက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ လျှံထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယခနဲ ခပ်အုပ်အုပ် မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ သူ့လေယာဉ်ဘီးနှစ်ဘက်က မြေပြင်နှင့် ထိသွားပြီး၊ လေယာဉ်မှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းတလျှောက်တွင် ညင်သာစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသည်။

သူ့ ဆက်စနာလေယာဉ်က ပြေးလမ်းအဆုံးတွင် ရပ်သွားသည်။ အချိန်က ည ၉ နာရီရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းထဲသို့ စတင်

တိုးဝင်မိချိန်မှစ၍ ယာစီသည် သုံးနာရီနီးပါးကြာအောင် ပျံသန်းခဲ့ရသည်။ သူက မိုးထဲရေထဲတွင် တုန်ယင်လိုက်မောစွာဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည့် လူ၅၀ ခန့်ရှိ လူအုပ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် ခရီးဆောင် ဝေဟင်ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုတစ်လုံးကို လက်ကိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကားမီးရှောင်အောက်တွင် ယာစီက မြင်လိုက်ရသည်။ လေယာဉ်မှူး ယာစီက ထိုလူထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

“တင်တာဖီး(လ်) မြေပြင်စခန်းလား ခင်ဗျာ” ယာစီက ထိုလူကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ” ထိုလူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါပဲဗျာ”

ယာစီက ပြောသည်။ ထို့နောက် သူက မျက်ရည်တွေတွေကျလာပြီး နာသန်ကို ရင်ချင်းအပ်ကာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ဗျာ”

Trapped in a Frozen Tomb

By Louise Mills

Goodnight, Sal." Stuart Diver kissed his wife, switched off his bedside lamp and lay back with a feeling of pleasure. It was Wednesday, July 30, 1997, and the end of a long, tiring day for the couple, both 27. It was peak season in Thredbo, a bustling town of some 4000 in Australia's Snowy Mountains. Stuart had worked eight hours as a ski instructor, and his wife Sally had put in a long shift at a local hotel, where she organised conferences.

Stuart had met Sally - bright and energetic - at the Royal Melbourne Institute of Technology eight years earlier, and with their shared passion for the outdoors, they were soon inseparable. One rare time when they were apart, Stuart drove six hours from Thredbo to Sydney to propose to her. "What about getting engaged today?" he asked. Sally laughed her bubbly laugh and replied, "Oh, yes!" Following their marriage in 1995, their dream was to start their own outdoor adventure business. They now lived in the Bimbadeen

staff lodge, a four-storey concrete-block structure set on a hillside opposite Thredbo's main ski slope.

A steady snow was now covering the roof of their lodge, and as Stuart slept, the first warning sign came: a sudden thundering roar. His eyes flicked open. His bedside clock read 11:37 p.m. Within moments, the bed trembled, and the roar grew louder. Stuart and Sally screamed as the windows, walls, and ceiling crashed around them.

Seconds later when the tumult subsided, Stuart tried to sit up, but bashed his head against something hard. It felt like concrete. With mounting horror, he realised the building must have collapsed, and that he and Sally were trapped in a space no bigger than a coffin. Neither could move.

"Help me, Stuart!" Sally cried. Stuart ran his hand along her body and discovered a big concrete beam across her waist, pinning her to the bed. Their wrought-iron bedhead had fallen forward, trapping her head. Miraculously both had missed him.

Now they heard a rumbling, rushing sound. **Water!** If a water main had ruptured above them, it could flood their tomb and drown them. A split-second later, an icy, reeking mixture of water and heating fuel rushed through gaps above Stuart's head, filling the small space.

"Stuart!" Sally screamed, as water poured over her face. Desperately, Stuart heaved at the bed-head to no avail. He placed his hand on Sally's mouth, trying

ရေခဲကုသချိန်အတွင်း ပိတ်မိခဲ့ရခြင်း

၉၅

to keep her from drowning. But their cavity continued to fill. Beneath his hand, Stuart felt Sally's submerged face contort in horror. Stuart pushed himself onto his elbows. The water had just started lapping his lips when suddenly it drained away. Stuart reached down to his wife. She was quiet now. She was gone. He wished he would die too - if only to be with Sally. *Just do it, he pleaded, and make it quick.*

Paul Featherstone, 47, a Sydney-based senior paramedic, arrived in Thredbo at 5 a.m. As he alighted from a bus that had transported him from the local airport, the stocky, silver-haired father of four gaped in astonishment. Two chalets - Bimbadeen and Carinya lodge - had disappeared in a massive landslide, pancaked under a tangled mass of mud, timber, concrete slabs, wall - partitioning, bricks, roof sections, upturned cars, trees and boulders. It looked as though someone had emptied a giant vacuum cleaner.

Police and 20 firefighters had arrived on the scene soon after the landslide, Featherstone learned. But a senior police officer had declared the site too unstable to try rescuing anyone. Now, six hours later, it was still off limits.

As a member of the New South Wales Ambulance Service's Special Casualty Access Team - an elite group that specialised in treating patients in rugged terrain - Featherstone was used to emergencies. But he had never seen anything like this. *It's hard to imagine anyone surviving,* he thought.

Stuart Diver lay stunned in the icy mud all around him. "You've taken my wife!" he shouted upwards, choking with grief. Within minutes, however, his despair gave way to a fierce determination. Stuart sensed Sally's spirit with him. If he gave up without a fight, he felt he'd be letting her down. He vowed to survive as long as he could.

Now another torrent of water swamped him. This time he jammed his left hand against the wall and the other on the muddy bed. Then he pushed upwards straining to keep his nose and mouth above the freezing water.

Stuart had completed two wilderness-survival courses that taught the urgency of preserving core-body temperature in subzero conditions. Already his hands and feet were numb. When the water subsided, he put his hands under his armpits to conserve heat. He wiggled his toes vigorously. He must do everything he could, he decided, to keep warm.

By the time a wintry sun rose over Thredbo, more than 200 firefighters, police, ambulance and other rescuers had arrived. In a makeshift headquarters, police area commander Charlie Sanderson explained that at least 11 men and seven women were under the rubble. "Screams were heard soon after the tragedy," he said, "but there's been no sound since then. We have the gravest fears for them all."

A team of geophysicists finally declared the site stable at 10 a. m. and Sanderson briefed workers on rescue procedure. Three siren blasts, he warned,

ရေခဲရုသချိုင်းကတည်း မိတ်မိတ်ချင်း

၉၇

would mean the rubble was slipping. "Then get the hell out!"

At 10:30 a. m., 11 hours after the accident, Featherstone joined emergency - service workers and volunteers on the landslip. Hand - to - hand in a human chain, they passed pieces of shattered concrete, furniture, bedding, bricks and timber to waiting trucks. Firefighters crawled over the landslip and peered into gaps, yelling: "Rescue team above - can you hear me?" But the only sounds were from birds overhead and the gurgle of water beneath the tangle.

Stuart had been inundated five times by sudden bursts of water. Thirst and hunger gnawed at him. He pondered drinking the next gush. But with fuel and possibly sewage in it, he knew it could be toxic. Even worse than his thirst was the cold. It clawed at his body. He tried to keep his feet moving, but soon lost all energy. Then he felt a cotton cover at the end of the bed. Stretching down, he ripped a piece of the material free. It just covered his stomach and thighs, helping conserve body heat. Next he found a polar fleece jacket he had left on the bed after dinner and struggled into it.

Now, as Stuart sunk into a deep, sluggish state, he heard a faint noise. Somewhere, a man was shouting. *People are looking for me!* he realised. He felt a surge of excitement.

"Hello!" he shouted over and over. No response. His spirits sank. He'd been trapped for 29 hours.

By dawn on Friday, August 1, one body had been recovered. The chances of finding a survivor now, Featherstone believed, were growing slimmer and slimmer. When someone is exposed to extended sub-zero conditions, body temperature drops, blood flow to vital organs slows, organs shut down, and the victim dies of hypothermia, usually within 24 hours.

Clearing continued throughout the morning. Suddenly an alarm blasted three times. Featherstone moved with the others to the edge of the slip. As he waited for the all-clear, music drifted from Thredbo's chapel where townspeople were praying for victims. "Amazing Grace, how sweet the sound, that saved a wretch like me..."

Work finally resumed, and later as the sun set, the temperature dropped to around minus eight degrees.

At 5:30 the next morning, more than two days after the disaster, firefighter Steve Hirst was moving debris when he heard a sound somewhere below him. Lying on his stomach, Hirst yelled: "Rescue party working overhead. Can you hear me?"

"I hear you!"

"What's your name?"

"Stuart Diver."

"What's your condition?" Hirst shouted.

"I'm OK."

"Is there anyone with you?"

"My wife Sally, but she's dead."

News of the survivor spread quickly, and the recovery team tore at the rubble where the voice had been heard. After an hour, workers exposed a huge slab of concrete. Through a jagged, half-metre-wide opening, they heard Stuart's voice, stronger now. "He must be just underneath," Hirst said. He and six other rescuers wriggled through the gap into a small chamber and began clearing more rubble. Soon they discovered another concrete slab two metres lower. After three hours of digging, a rescuer's light illuminated a crack in the lower slab.

"I can see your light!" Stuart called. "It's above me." Silence shrouded the chamber as the men were struck by a sickening realisation: Stuart was underneath yet another slab.

A fireman saw Stuart poke four fingertips through the crack. Squeezing them gently, the fireman said, "I've never felt hands so cold."

Featherstone now crawled into the tunnel, pressing close to the crack. "Hello, Stuart. My name's Paul Featherstone. I'm a paramedic. How are you feeling?"

Suddenly the warning siren blasted three times and a colleague pulled Featherstone from the tunnel. Immediately, he ran to the site controller. "That guy could die unless I'm down there to settle him," Featherstone said. "I'm going back." This was a risk, he added, that he had to take. "Give me a skeleton crew of spotters," he suggested. "They can watch for movement while I'm in the hole."

The controller reluctantly agreed, and Featherstone scrambled back down the tunnel.

He handed Stuart a mask, which he clamped over his nose and mouth, and connected it to an oxygen cylinder. Next Featherstone passed Stuart a warm-air hose, attached to a generator on the surface, to place inside his jacket. Featherstone then gave Stuart a pulse-oximeter, which he attached to his thumb. This would allow the paramedic to monitor Stuart's pulse.

Featherstone knew his patient's kidneys and liver could malfunction, increasing lactic acid and potassium in his blood to toxic levels, a condition known as acidosis. If Stuart moved suddenly or his heart rate rose, toxins might flood his system, triggering a heart attack. When the pulse oximeter's beep quickened, the paramedic would need to calm him.

Suddenly Stuart began weeping. "I've got to tell you how Sal died," he said. "It's tearing me apart."

Deeply moved, the paramedic replied quietly. "Fire away."

As Stuart described how he had tried to save Sally, Featherstone struggled for the right words to say. "You did all you could possibly do," he said eventually.

Finally, he grabbed a bottle of electrolyte- and nutrient solution and through the crack, inserted a tube from its stopper into Stuart's mouth. Featherstone restricted him to two half-mouthfuls every 20 minutes

because he knew Stuart's stomach would have shrunk and any more might cause him to vomit and choke.

After clearing rubble, and when they were sure of Stuart's exact location, the rescuers started cutting a manhole in the slab above his feet, using a diamond-tipped circular saw. Dust billowed, and the tunnel filled with a deafening squeal. The pulse monitor began emitting rapid beeps. Stuart's pulse, already over 100, went up to a worrying 150.

"Stop work!" Featherstone ordered. When the drilling stopped, he reassured Stuart. "Everything is safe. We're making the noise to get you out as quickly as possible." His words helped. Stuart's pulse immediately dropped and his respiration slowed.

Finally, after the rescue team cut through the slab immediately above Stuart and cleared other debris, the hole over his feet was large enough for a tunneller to enter. After three more hours of digging, Featherstone slid into the cavity to prepare his patient for moving. "But before we can get him out, we must set up an IV," Featherstone said. The better Stuart was hydrated, the less likely he'd suffer heart failure when moved.

A doctor now reached into the cavity, inserting an intravenous line into a vein in Stuart's ankle. Featherstone took his temperature. It was 34.7 degrees, three below normal. His patient was hypothermic, but his pulse was strong, and he didn't appear physically

distressed. *So far, so good, but we're not there yet.* Featherstone thought.

The paramedic manoeuvred a harness round Stuart's waist, then gently pulled him feet-first until his head was beneath the manhole. Through the gap, Stuart glimpsed a patch of open sky. He smiled. "I thought I'd never see daylight again."

Featherstone realised the following moments would be critical. If acidosis was imminent, it could strike when Stuart was hauled from the hole.

"Before we bring him out," the paramedic told colleagues, "we need to make a phone call." With his cell phone, he called Stuart's parents, who had driven from Melbourne the day after the landslide. Featherstone knew this might be their last chance to speak to their son.

"How are you doing?" Steve Diver asked.

"Happy to be out of here, Dad," Stuart replied. Then the phone connection broke.

The pulse - oximeter now beeped rapidly. Featherstone placed a steadying hand on his patient. "No, mate," he said. "We have to take this slowly." Stuart's pulse returned to normal.

"OK, here we go," the paramedic said, "Let us do the grunt work. You just relax."

While two firemen pulled from above, Featherstone and another paramedic held Stuart under his arms. Soon his head was partly out of the manhole. On the surface, rescuers slid a rescue board through both holes

ရေခဲရေသိုင်းအတွင်း မိတ်မိတ်ဖြင့်

၁၁၃

in the concrete slabs, and Featherstone positioned it behind Stuart's back. "Let's do it," the paramedic said. With a concerted heave, rescuers hoisted Stuart to the surface. It was 5:17 p.m., Saturday, August 2 - 65 hours after the landslide.

Stuart looked all around him. "That sky's fantastic!" he exclaimed. "Well done, guys."

The only survivor of the landslide, Stuart was airlifted to nearby Canberra Hospital. There, doctors were astonished to discover that he suffered only frost-bite, dehydration, superficial cuts and hypothermia.

Stuart returned to his parents' home in Melbourne to continue his recovery.

RD. June 2000

ရေခဲဂူသင်္ချိုင်းအတွင်း ပိတ်မိခံရခြင်း

စတာဒိုင်ဗာက အိပ်ရာမဝင်မီ သူ့ဇနီးသည်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အိပ်ရာ နံဘေးရှိ မီးလုံးကို ပိတ်ပြီး၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် စိတ်အေးလက်အေး ကျောခင်းလိုက်သည်။ ထိုနေ့သည်ကား ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအဖို့ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ ယခုမှ အတိုးချ နားရ တော့မည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သြစတြေးလျနိုင်ငံ၏ နှင်းပုံးတောင်တန်း ပေါ်မှ လူဦးရေ ၄၀၀၀ ရှိ သရက်(ဒ်)ဘို မြို့ကလေးတွင် ဧည့်သည်အများ ဆုံး လာရောက်ချိန်ဖြစ်၍၊ လူအများပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေ ကြသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံးမှာ အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ် ဖြစ်ကြသည်။ စတာ(တ်)က နှင်းလျှောစီးနည်းပြဆရာတစ်ဦးအဖြစ် တစ်နေ့ လျှင် ရှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ရသည်။ သူ့ဇနီး ဆယ်လီက အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အလှဆင်အလုပ်ကို အချိန်အကြာကြီး တာဝန်ယူ ရသည်။ သူမ၏ တာဝန်မှာ စည်းဝေးပွဲများ ကျင်းပနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေး ရေးပင် ဖြစ်သည်။

ရေခဲရသချိုင်းအတွင်း ပိတ်မိခံရခြင်း

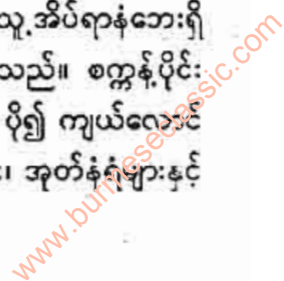
စတော့(တ်)က သွက်လက်ထက်မြက်သည့် ဆယ်လီကို လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်က တော်ဝင်မဲ(လ်)ဘုန်း နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အပြင်လောကတွင် စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုးကို နှစ်ဦးစလုံးက စိတ်အားထက်သန်ကြ၍လည်း မကြာမီပင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခွဲမရအောင် သံယောဇဉ်ကြီး ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မိကြသည်။ ကြိုတောင့်ကြဲခဲ့ တစ်ကြိမ်မျှ ခွဲရရုံနှင့် စတော့(တ်)က သရက်(ဒ်)ဘိုမှ ဆစ်ဒနီသို့ ခြောက် နာရီကြာ ကားမောင်းကာ လိုက်သွားပြီး သူမကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ပဲစေ့စပ်လိုက်ကြရအောင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ” သူက မေးလိုက် သည်။ သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အိုး ကောင်းတာပေါ့”

၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ကြပြီးချိန်မှစ၍ သူတို့က ကိုယ်ပိုင် အပြင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်ရန်ကိုသာ ဆန္ဒ ပြင်းပြနေကြသည်။ ယခုအခါ သူတို့သည် သရက်(ဒ်)ဘို၏ ပင်မနှင်းလျှော စီး ဆင်ခြေလျှောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်စောင်းပေါ်တွင် တည် ဆောက်ထားသော ဘင်ဘာဒီ(န်) ဝန်ထမ်းအိမ်ရာဖြစ်သည့် လေးထပ်ကွန် ကရစ် အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

ခပ်မှန်မှန်ကျဆင်းနေသည့် ဆီးနှင်းများက ယခုတော့ သူတို့ အဆောင်၏ အမိုးကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ စတော့(တ်)က အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုစဉ်မိုးခြိမ်းသံလို မြည်ဟည်းလိုက်သော တော်လဲသံ ကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပထမဆုံးသော သတိပေးသံ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။ သူ့အိပ်ရာနံဘေးရှိ စားပွဲတင်နာရီက ည ၁၁ နာရီ ၃၇ မိနစ်ကို ပြနေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းတွင် သူ့ခုတင် တုန်ခါသွားပြီး တော်လဲသံက ပို၍ ကျယ်လောင် လာသည်။ သူတို့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပြတင်းပေါက်များ၊ အုတ်နံရံများနှင့်

မျက်နှာကျက်များ ပြိုကျလာသည်။ စတု(တ်)နှင့် ဆယ်လီတိုက စူးစူး ဝါးဝါး အော်လိုက်မိသည်။

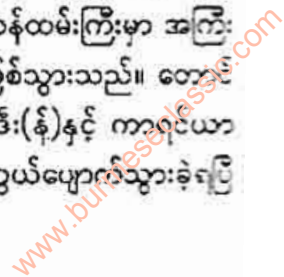
စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာတွင် တော်လဲသံကြီး စဲသွားသောအခါ စတု(တ်)က ကြိုးစားပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မာကြောသည့် အရာတစ်ခုကို သူ့ခေါင်းနှင့် ဆောင့်မိသွားသည်။ ကွန်ကရိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပုံရသည်။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စရာ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရခြင်း အားဖြင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားပြီးနောက် သူနှင့် ဆယ်လီ တို့မှာ အခေါင်းတစ်လုံးစာထက် ပိုမကျယ်သည့် ချောင်တစ်ခုထဲတွင် ပိတ်မိနေမှန်း သူသိလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မလှည့်သာ မလှုပ်သာ ဖြစ်နေရသည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး စတု(တ်)” ဆယ်လီက အော်ပြောသည်။ စတု(တ်)က သူမ၏ ကိုယ်ကို သူ့လက်ဖြင့် လျှောက်စမ်းလိုက်သည်။ သူမ၏ ခါးအလယ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်နေသော ကွန်ကရိတ်မကြီး တစ်ခုက သူမအား ခုတင်နှင့်ခွာမရအောင် အပေါ်မှ ဖိထားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့၏ သံခုတင်ခေါင်းရင်းပိုင်းမှာ ရှေ့သို့ ကျွဲကျ သွားသဖြင့် သူမ၏ ဦးခေါင်းမှာ အပျက်အစီးများကြားတွင် ညှပ်မိနေသည်။ သူကတော့ ထိုအန္တရာယ်နှစ်ခုစလုံးနှင့် အံ့ဘနန်း လွဲဖယ် သွားခဲ့သည်။

သူတို့ထံသို့ တဝေါဝေါအော်မြည်ရင်း တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်လာနေ သံတစ်ခုကို ယခု သူတို့ ကြားနေရသည်။ “ဟာ ရေတွေ” အကယ်၍ များ သူတို့အပေါ်ရှိ ပင်မရေပိုက်ခေါင်းသာ ပွင့်ထွက်သွားပါက သူတို့၏ အုတ်ဂူသဏ္ဍာန် နေရာလေးကို ရေလွှမ်းပြီး၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ရေနစ် သွားနိုင်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရေနင့် လောင်စာဓာတ်ငွေ့ ရှည် ရောနေသော ရေခဲတမျှအေးသည့်ရေဆိုးများက စတု(တ်)၏ ဦးခေါင်း အထက်ရှိ နေရာလပ်များကြားမှ သူတို့၏ နေရာလေးထဲသို့ ဒလဟော စီးဝင်လာသည်။

“စတု(တ်)” သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရေတွေ သွန်ကျလာ၍ ဆယ်လီက စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။ ကြိရာမရ ဖြစ်နေသည့် စတု(တ်)က ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ သူ့ကိုယ်ကို အတင်းအားယူ၍ ရွေ့ရှားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်က တစ်လက်မပင် မရွေ့ချေ။ သူက သူ့လက်ဝါးတစ်ဘက်ဖြင့် ဆယ်လီ၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းအုပ်ကာ သူမအား ရေမမွန်းရအောင် ကြိုစားကာကွယ်ပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် ရေတွေက သူတို့၏ လှိုက်ခေါင်းလေးထဲသို့ အဆက်မပြတ် စီးဝင်နေခြင်း သူ့လက်ဝါးအောက်မှ ရေမွန်းနေသည့် ဆယ်လီ၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေမှန်း စတု(တ်)က ခံစားသိရှိလိုက်သည်။ စတု(တ်)က သူ့တတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်ပေါ်ထောက်ကာ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ ရေက သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လာတိုးစပြုနေသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ရေပြန်ကျသွားသည်။ စတု(တ်)က သူ့ဇနီးသည်ကို ကပျာကယာ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ယခုတော့ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမခမျာ အသက်ပျောက်ခဲ့ရရှာပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီနှင့်သာ အဖော်ပြုရမည်ဆိုလျှင် သူပါရောသေလိုက်ချင်သည်။ သေမင်းရယ် ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ခေါ်ပါတော့ဗျာ။ သူက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။

ဆစ်ဒနီ အခြေစိုက်အကူဆေးကုသရေးအဖွဲ့မှ အသက် ၄၇ နှစ် အရွယ်ရှိ အကြီးတန်းဆေးဝန်ထမ်း ပေါ(လ်)ဖဲသားစတုန်းက နံနက် ၅ နာရီတွင် သရက်(ဒ်)ဘီသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အား လေဆိပ်မှ ကြိုလာသည့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဆေးဝန်ထမ်းကြီးမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ တောင်စောင်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည် ဘင်ဘာဒီး(န်)နှင့် ကာရင်ယာ လူနေအဆောက်အအုံနှစ်ခုမှာ မြေပြိုမှုကြောင့် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရပြီ

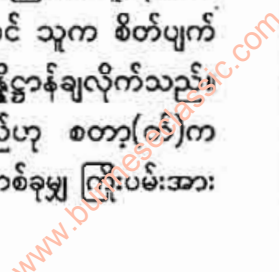
ဖြစ်သည်။ သစ်သားများ၊ ကွန်ကရစ်ပြားများ၊ အုတ်နံရံအကျိုးအပဲ့များ၊ ခေါင်မိုး အပိုင်းအစများ၊ ပက်လက်လန်နေသည့် ကားများ၊ သစ်ပင်များနှင့် ကျောက်တုံးများမှာ ရွံ့နွံများနှင့် လုံးထွေးကာ မုန့်နှစ်ထဲတွင် ရောနယ်ထား သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဧရာမ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

မြေပြိုပြီး မကြာမီမှာပင် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဆယ်တို့ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်ဟု ဖဲသားစတုန်းက သိလိုက်ရ သည်။ သို့ရာတွင် ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦးက ထိုနေရာမှာ လုံးဝ တည်ငြိမ်မှု မရှိသေး၍ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများစတင်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်းဖြင့် ကြေညာထားသည်။ ယခုတော့ ခြောက်နာရီကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အောင် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ စတင်နိုင်မည့်အခြေအနေ မရှိသေးချေ။

မြေမျက်နှာသွင်ပြင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည့်နေရာများတွင် လူနာ များအား ပြုစုကုသရန် သီးခြားလေ့ကျင့်ပေးထားသော နယူးဆောက်ဝေးလံ အထူးတပ်ဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဖဲသားစတုန်းအဖို့ အရေးပေါ် ကိစ္စများတွင် ကျင့်သားရနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုတော့ သူတစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသေးပေ။ တစ်ယောက်တလေတောင် အသက် ရှင်ဖို့ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲဟု သူက တွေးမိသည်။

ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသည့် ရွံ့နွံအိုင်ထဲတွင် စန့်စန့်ကြီးလဲနေ သော စတု(တ်)ဒိုင်ဇာခမျာ စိတ်ဂယောင်ခြောက်ခြား ဖြစ်နေရှာသည်။

“မင်း ငါ့မိန်းမကို အသေသတ်တဲ့ အကောင်” သူက အပေါ်သို့ လှန်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းနာကျည်းမှုကြောင့် သူ့ရင်ဝယ် မွန်းကျပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူက စိတ်ပျက် အားငယ်နေရာမှ ကြုံကြုံခံရင်း၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ဆယ်လီ၏ဝိညာဉ်က သူ့ကိုယ်တွင် ပူးကပ်နေသည်ဟု စတု(တ်)က ခံစားလိုက်ရသည်။ ယခုအခြေအနေတွင် သူက ဘာတစ်ခုမျှ ကြိုးပမ်းအား

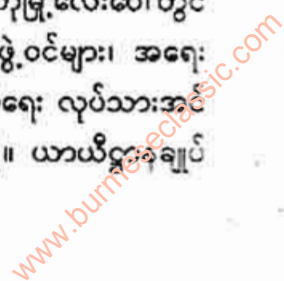

ထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ လက်လျှော့လိုက်လျှင် သူမကို သူက အရှုံးပေးခိုင်းရာ ရောက်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။ သူ့ကြုံကြုံခံနိုင်သမျှ အချိန် အတိုင်းအတာအထိ အသက်ရှင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရန် သူက သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။

ယခုတစ်ဖန် ရေတွေက အလုံးအရင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုးစီးကျလာပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့ဘယ်လက်က နံရံကို တွန်းပိတ်လိုက်ပြီး ညာလက်က ရွံ့နွံ့ဖုံးနေသည့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထောက်ထားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ကြွလာအောင် တွန်းတင်လိုက်သည်။ ရေခဲလောက်အောင် အေးသည့် ရေမျက်နှာပြင်၏ အထက်တွင် သူ့နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ဖော်ထားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

စတု(တ်)သည် တောတောင်ကန္တာရတွင် အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင် ရေး သင်တန်းနှစ်ခုကို တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို သင်တန်းများ၌ အပူချိန်သုညဒီဂရီ(ရေခဲမှတ်)အောက် ရောက်နေသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အပူချိန်ကို အရေးပေါ် မည်သို့ ထိန်းသိမ်းရမည်ကို သင်ကြားပေးထားသည်။ သူ့လက်နှစ်ဘက်နှင့် ခြေ နှစ်ဘက်မှာ ထုံကျင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရေစီးရပ်သွားသောအခါ၊ သူက သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို သူ့ချိုင်းအောက်သို့ထိုးသွင်းကာ အပူငွေ့ ပေးလိုက် သည်။ သူ့ခြေချောင်းလေးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေစေရန် သူတတ်နိုင်သမျှ ဘာမဆို လုပ်မည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

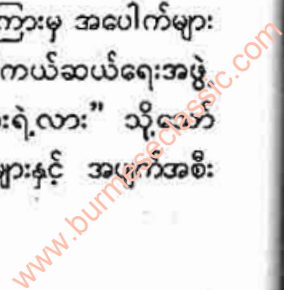
ဆောင်းဥတု၏ နေရောင်ခြည်က သရက်(ဒ်)ဘိုမြို့လေးပေါ်တွင် ဖြာကျလာသည့်အခါ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ အရေး ပေါ် ဆေးကုသရေးဝန်ထမ်းများနှင့် အခြားကယ်ဆယ်ရေး လုပ်သားအင် အား စုစုပေါင်း ၂၀၀ ကျော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ယာယီငှားခဲ့ချုပ်

ခခန်းထဲတွင် ဒေသဆိုင်ရာ ရဲမှူးကြီးချာလီဆင်ဒါဆန်က အနည်းဆုံး အမျိုးသား ၁၁ ဦးနှင့် အမျိုးသမီး ၇ဦးတို့ အပျက်အစီးပုံအောက်တွင် ရှိနေကြသည်ဟု ရှင်းပြသည်။ “မြေပြိုကျပြီးကာစက စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတွေကို ကြားခဲ့ရတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး၊ သူတို့ အားလုံးအတွက် သိပ်ကို စိုးရိမ်စရာပါပဲဗျာ”ဟု သူက ပြောသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘူမိဗေဒပညာရှင်အဖွဲ့က ဤ နေရာမှာ စိတ်ချရပြီ ဖြစ်ကြောင်း နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ကြေညာလိုက်သည်။ ဤတွင် ရဲမှူးကြီး ဆင်ဒါဆန်က လုပ်သားများအား ကယ်ဆယ်ရေး အစီအစဉ်များကို ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။ အချက်ပေး ဥဩသံသုံးခါပေါ်လာလျှင် အပျက်အစီးပုံမှာ ရွေ့ရှားနေသည်ကို သတိပေးခြင်းဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောသည်။ “အဲဒီအခါကျရင် အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာကြပေတော့။”

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး ၁၁ နာရီအကြာ နံနက် ၁၀နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ဖဲသားစတုန်းနှင့် အရေးပေါ်ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်သားများနှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်းကယ်ဆယ်ရေးသမားများသည် မြေပြိုကျသွားသည့် နေရာတွင် ပူးပေါင်းမိကြသည်။ သူတို့အားလုံး တန်းစီလိုက်ပြီး ဖရိဖရဲပြိုကျနေသည့် ကွန်ကရစ်အကျိုးအပဲ့များ၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ၊ ခုတင်မွေ့ယာများ၊ အုတ်ခဲများနှင့် သစ်သားအပိုင်းအစများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ယူကြပြီး၊ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ထရပ်ကားများပေါ်သို့ တင်ပေးကြသည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက လျှောကျနေသည့် မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးသွားပြီး၊ အပျက်အစီးပုံကြားမှ အပေါက်များ ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ “ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ အပေါ်မှာ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပြောတာ ကြားရဲ့လား” သို့သော် အပေါ်တွင် ပျံသန်းနေသည့် ငှက်များ၏ အော်မြည်သံများနှင့် အပျက်အစီး

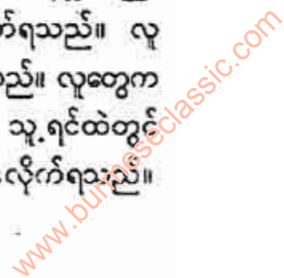

ရေခဲပူသန့်ရှင်းအတွင်း ပိတ်မိခံရခြင်း

ပုံအောက်တွင် စီးနေသည့် ရေသံမှအပ အခြားဘာသံမျှ ထွက်ပေါ် မလာချေ။

ရက်တရက် ဝါးလုံးထိုးကျဆင်းလာသည့် ရေလုံးကြီးများအောက် တွင် စတု(တ်)ခမ္ဘာ ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် ရေမွန်းခဲခဲရပြီ ဖြစ်သည်။ ရေလည်း အလျင်း မသောက်ရ၊ အစာလည်း လုံးဝ မစားရဖြင့် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်သည့်ဒဏ်ကို သူ့အလူးအလဲ ခံစားနေရသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ရေတွေ ဒလဟော စီးကျလာလျှင် ထိုရေကို သူ့ပါးစပ်ဟကာ ခံသောက်ရန် သူက စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် ထိုရေထဲတွင် လောင်စာ ခတ်ငွေ့ရှည်များအပြင် မိလ္လာအညစ်အကြေးများ ပါဝင်လာနိုင်၍ အဆိပ် အတောက်ဖြစ်မည်ကို သူ သိသည်။ သူ့အဖို့ ရေငတ်သည်ထက်ပင် ပိုဆိုးနေသည်မှာ အအေးဒဏ်ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ခြေနှစ်ဘတ်ကို ကြိုးစား ပြီး လှုပ်ရှားပေးနေသည်။ သို့သော် မကြာမီ သူ့တွင် ရှိစေ့စုအားအင်တွေ အားလုံး ကုန်ခမ်းသွားသည်။ ထိုစဉ် သူ့ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချည်ထည် အခင်းတစ်ခုကို သူ စမ်းမိသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ၎င်းအစကို ဆွဲယူကာ ဆုတ်ဖြိုလိုက်သည်။ ထိုအစကို သူ့ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပေါင်နှစ်ဘက်ပေါ်တွင် ခြုံထားလိုက်သည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အထိုက် အလျောက် အနွေးဓာတ်ရစေရန် ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သူ့တွေ့ရသည့် အရာမှာ သူ ညစာစားအပြီး၌ အိပ်ရာပေါ်တွင် သူ့ချွတ်ထားရစ်သော သားမွေး အနွေးထည်အင်္ကျီဖြစ်သည်။ သူက ထို အနွေးထည်ကို ကြိုးစား ပမ်းစား အမိအရ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ယခုတော့ စတု(တ်)က အလွန်အမင်း စိတ်အားငယ်နေရှာသည်။ ထိုအခိုက် အသံတစ်သံကို သူ့ခပ်သဲ့သဲ့လေး ကြားလိုက်ရသည်။ လူ တစ်ယောက်က တစ်နေရာရာမှ လှမ်းအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတွေက ငါ့ကို ရှာနေကြတာပဲဟု သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် နိုးကြားတက်ကြွမှုလှိုင်းဂယက် ထသွားသည်ကို သူခံစားလိုက်ရသည်။

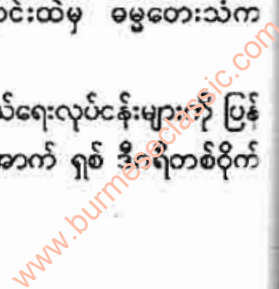

“ဒီမှာဗျို့” သူက ထပ်တလဲလဲ အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် တစ်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ တင်းထားသမျှ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ လဲပြိုကျသွားသည်။ သူသည် နေရာတွင် ပိတ်မိ နေသည်မှာ ၂၉ နာရီ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဩဂုတ်လ ၁ ရက်၊ သောကြာနေ့ အရုဏ်ကျင်းချိန်တွင် သေသူတစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းကို ပြန်ဖော်၍ ရခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူတစ်ဦးကို ရှာတွေ့နိုင်မည့်အခွင့်အလမ်းမှာ နည်းသည်ထက်နည်းလာသည်ဟု ဖဲသားစတုန်းက ယူဆသည်။ ရေခဲမှတ်အောက် အတော်များများ ရောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရသူတစ်ဦးအဖို့ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် ကျဆင်းလာပြီး၊ အရေးကြီးသည့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများသို့ သွေးစီးဆင်းလည်ပတ်မှုနှေးကွေးလာကာ ယင်းအစိတ်အပိုင်းများ အလုပ်မလုပ်ကြတော့ပေ။ ထိုအခါ၌ ဝေဒနာရှင်ခမာ ကိုယ်တွင်း အပူချိန် အလွန်အမင်း ကျဆင်းသွားမှုကြောင့် သွေးဆုတ်ကာ ၂၄ နာရီအတွင်း သေဆုံးရလေ့ရှိသည်။

အပျက်အစီးများကို နံနက်ခင်းတစ်လျှောက်လုံး ဆက်လက်ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားကြသည်။ ထိုစဉ် အန္တရာယ် ကြိုတင်အချက်ပေးသံသုံးကြိမ် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖဲသားစတုန်းက အခြားလူများနှင့်အတူ ဘေးလွတ်ရာ တစ်ဘက်စွန်းသို့ ကသုတ်ကယက် ပြေးထွက်လိုက်သည်။ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြောင်း အချက်ပေးသံကို သူစောင့်စားနေခိုက်၊ ကံဆိုးရှာသူများအတွက် မြို့သူမြို့သားများက ဘုရား ဝတ်ပြုဆုတောင်းပေးရာ သရက်(ဒ်)ဘိုမြို့ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ဓမ္မတေးသံက သူ့ထံသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

အန္တရာယ်ကင်းသွားသည့်အခါ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ပြန်စကြသည်။ နေဝင်ချိန်၌ အပူချိန်မှာ ရေခဲမှတ်အောက် ရှစ် ဒီဂရီတစ်ဝိုက်

အထိ ကျဆင်းသွားသည်။ ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်ပြီး၊ နှစ်ရက်သာသာ အကြာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် စတီ(ဖ်) ဟာ(စ်)က အပျက်အစီး အပိုင်းအစများကို ဖယ်ရှားနေစဉ် သူ့အောက်ဘက် တစ်နေရာမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီအပေါ်မှာ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က ကယ်ဖို့ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကြားရဲ့လား”ဟာ(စ်)က ဝမ်းလျားမှောက်လျက် အောက်ဘက်သို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကြားတယ်”

“ခင်ဗျားနာမည်က”

“စတု(တ်)ဒိုင်ဗာ”

“ခင်ဗျားအခြေအနေကော” ဟာ(စ်)က အော်ပြောသည်။

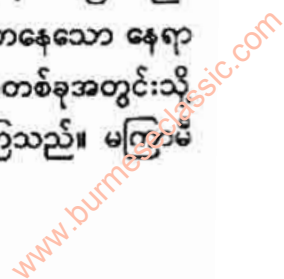
“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ခင်ဗျားအနားမှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“ကျွန်တော့်ဇနီး ဆယ်လီပါ။ ဒါပေမယ့် သေနေပြီ”

အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ၏ သတင်းက အလျင်အမြန် ပြန့်လွင့် သွားသည်။ ဖော်ထုတ်ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က အသံကြားရာ အပျက်အစီးပုံကို တူးဖော်ကြသည်။ နာရီဝက်အကြာတွင် အလုပ်သမားများက ကွန်ကရီပြား ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိသွားသည်အထိ တူးဖော်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ တူးဖောက် ထားသည့် တစ်တောင်သာသာကျယ်သည့် တွင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်စတု(တ်) ၏ အသံကို ယခင်ကထက် ပို၍ ကောင်းကောင်းကြားရသည်။

“သူ ဒီအောက်နားလေးတင်ပဲ ရှိမယ်ဗျ” ဟာ(စ်)က ပြောသည်။ သူနှင့် အခြားကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ခြောက်ဦးတို့က ဟနေသော နေရာ မှတစ်ဆင့် သူတို့ကိုယ်လုံးများကို ကျုံ့ကာ အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြီး၊ အပျက်အစီးများကို ထပ်မံရှင်းထုတ်ကြသည်။ မကြာမီ

သူတို့ ရှိနေရာ၏ အောက်ဘက် ခြောက်ပေခွဲခန့်တွင် ကွန်ကရီအပြား နောက်တစ်ချပ်ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သုံးနာရီကြာ တူးဖော် ပြီးနောက် အောက်ဘက်ရှိ ကွန်ကရီပြား၏ အက်ကွဲကြောင်း တစ်ခုထဲသို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ ဦးထုပ်မှ အလင်းရောင်တန်းက တန်း တန်းမတ်မတ် တိုးဝင်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မီးရောင်ကို ကျွန်တော် မြင်ရပြီဗျို့။”

စတု(တ်)က လှမ်းအော်ပြောသည်။ “အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပေါ် ဘက်မှာပဲ”

စတု(တ်)ခမျာ ကွန်ကရီပြား နောက်တစ်ချပ်အောက်တွင် ရှိနေ မှန်းသိလိုက်၍ သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် နှုတ်ဆိတ် နေမိကြသည်။

ကွန်ကရီအက်ကြောင်းအတွင်းမှ ထိုးထွက်လာသော စတု(တ်)၏ လက်ချောင်းဖျား လေးခုကို မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက လက်ချောင်းဖျားလေးများကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက ပြော လိုက်သည်။ “ဒီလောက်ထိ အေးစက်နေတဲ့ လက်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးသေးဘူးဗျာ”

ယခုတော့ ဖဲသားစတုန်းက လှိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဝမ်းလျားထိုး ဝင်လိုက်သွားပြီး၊ အက်ကြောင်းနှင့် သူ့ပါးစပ်ကို တွေ့ကပ်လိုက်သည်။ “ဒီမှာ စတု(တ်) ကျွန်တော် အကူဆေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ပေါ(လ်)ဖဲသားစတုန်း ပါ။ ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား။”

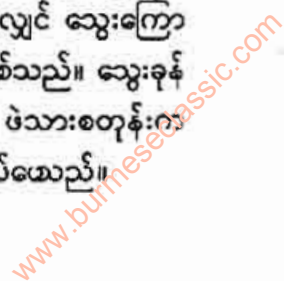
ထိုစဉ်အန္တရာယ် ကြိုတင်အချက်ပေး ဥဩသံသုံးကြိမ် ထွက်ပေါ် လာသည်။ သူ့အဖော်တစ်ဦးက ဖဲသားစတုန်းကို လှိုက်ခေါင်းအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူက လုပ်ငန်းခွင်တာဝန်ခံထံ ပြေးသွား သည်။

“ကျွန်တော် အောက်ဆင်းပြီး ပြုစုမပေးနိုင်ရင်တော့ ဟိုလူသေသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းမယ်ဗျာ။ စွန့်စားမှ ဖြစ်တော့မယ်ဗျ” ဖဲသားစတုန်းက ပြောလိုက်သည်။ “အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်မယ့်လူ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော် အပေါက်ထဲ ရောက်နေတုန်းမှာ အပြင်ဘက်က လှုပ်ရှားမှုကို သူတို့က အကဲခတ်နေလို့ ရတာပေါ့ဗျာ” သူက အကြံပြုသည်။

တာဝန်ခံဖြစ်သူက မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် လိုက်လျောလိုက်ရသည်။ ဖဲသားစတုန်းက လှိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ပြန်တွားဝင်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

သူက စတု(တ်)ကို အသက်ရှူမျက်နှာဖုံးတစ်ခု လှမ်းပေးပြီး တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်စီဂျင်ဗူးနှင့် ချိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ သူက စတု(တ်)ထံသို့ မြေပြင်ပေါ်ရှိ မီးစက်တစ်ခုနှင့် ဆက်ထားသော လေနှေးပိုက်ခေါင်းကို လှမ်းပေးပြီး၊ သူ့အင်္ကျီအထဲသို့ ထိုးသွင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဖဲသားစတုန်းက စတု(တ်)၏ လက်မတွင် သွေးခုန်နှုန်းတိုင်းကိရိယာကို တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ စတု(တ်)၏ သွေးခုန်နှုန်းကို သူကစောင့်ကြည့်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

သူ့လူနာ၏ ကျောက်ကပ်နှင့် အသည်းတို့မှာ ပုံမှန်အလုပ်မလုပ် နိုင်ကြတော့ဘဲရှိရာ သွေးထဲတွင် အဆိပ်သင့်စေသည့် အခြေအနေအထိ လက်တစ်အက်ဆစ်နှင့် ပိုတက်ဆီယမ်တို့ တိုးပွားလျက် ရှိကြောင်း ဖဲသားစတုန်းက သိသည်။ အကယ်၍ စတု(တ်)က ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် သို့မဟုတ် သူ့နှလုံးခုန်နှုန်း မြင့်တက်သွားခဲ့လျှင် သွေးကြောများအတွင်း အဆိပ်ပျံ့နှံ့ကာ နှလုံးရောဂါ ဖိစီးခံရမည်ဖြစ်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းတိုင်း ကိရိယာမှ အချက်ပြသံ မြန်လာသည့်အခါ ဖဲသားစတုန်းက သူ့အား စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားပေးဖို့ လိုအပ်မည်။

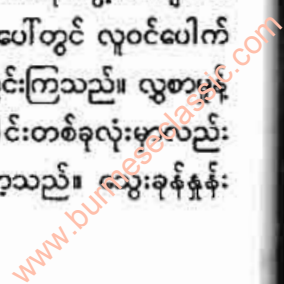
ထိုစဉ် စတု(တ်)က မျက်ရည်တွေတွေကျလာသည်။ “ဆယ်လီ ဘယ်လိုသေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြရဦးမယ်။ သူ့ အဖြစ်က ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးတွေကို တစ်စစီ ဖဲ့ထုတ်လိုက် သလိုပါပဲဗျာ”ဟု သူက ပြောသည်။

ဖဲသားစတုန်း၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်လာမိသည်။ “ပြောပြပါဦး ဗျာ” သူက တိုးတိုးညင်သာ ပြန်ပြောသည်။

စတု(တ်)က သူ့ ဆယ်လီကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြနေခိုက်တွင် ဖဲသားစတုန်းက သူ့ကို နှစ်သိမ့် အားပေးနိုင်မည့် စကားလုံးများကို အတော်ပင် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေ နေရသည်။ နောက်ဆုံး၌ “အေးဗျာ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားတတ်နိုင်တာ အားလုံးကို လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ”ဟု ဖဲသားစတုန်းက ပြောလိုက်သည်။

သူက အာဟာရဖျော်ရည်ပုလင်းကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီး ပုလင်းဝတွင် ပိုက်တပ်ကာ စတု(တ်)၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက် သည်။ ဖဲသားစတုန်းက ဖျော်ရည်ကို မိနစ် ၂၀တွင် နှစ်ငုံစာမျှသာ သူ့ အား တိုက်ကျွေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စတု(တ်)၏ အစာအိမ် မှာ ကျုံ့နေဖွယ်ရှိပြီး၊ ထိုထက်ပိုမိုတိုက်ကျွေးခြင်းဖြင့် သူ့အား ပျို့အန်စေ ကာ လည်ချောင်းနင်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားမည်ကို သူက သိနေ၍ ဖြစ်သည်။

အပျက်အစီးပုံကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပြီးနောက် စတု(တ်)၏ တည် နေရာကို တိတိကျကျသိရသည့်အခါ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့သားများက စတု(တ်)၏ ခြေရင်းပိုင်း အထက်ရှိ ကွန်ကရစ်ပြားပေါ်တွင် လှောင်ပေါက် တစ်ခုခုအောင် စိန်သွားတပ်လွန်ဖြင့် စတင်ဖောက်ထွင်းကြသည်။ လွှစာမုန့် များက အလိပ်လိုက်တက်လာကြသည်။ လှိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း လွန်ဖောက်သံဖြင့် နားကွဲလှမတတ် ဆူညံနေတော့သည်။ သွေးခုန်နှုန်း

တိုင်းကိရိယာတွင် ပေါ်နေသည့် သွေးခုန်သံများမှာ ပို၍ မြန်လာသည်။ နဂိုကပင် ၁၀၀ ကျော်နေသည့် စတော့(တ်)၏ သွေးခုန်နှုန်းမှာ ယခုတော့ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ၁၅၀ အထိ တက်သွားသည်။

“ရပ်ထား” ဖဲသားစတုန်းက လွန်တူးနေသည်ကို ချက်ချင်းရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လွန်တူးသံ စဲသွားသည့်အခါ သူက စတော့(တ်)ကို အားပေးလိုက်သည်။ “အခု ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒီအသံတွေ ဆူညံနေတာက ခင်ဗျားကို ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ကယ်ထုတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေရလို့ပါ” သူ့စကားလုံးတွေက ထိရောက်လှသည်။ စတော့(တ်)၏ သွေးခုန်နှုန်းက ချက်ချင်းကျဆင်းသွားပြီး အသက်ရှူနှုန်းလည်း ပြန်မှန်လာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က စတော့(တ်)၏ ခြေရင်းအပေါ်ဘက်တွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်ကို ထွင်းဖောက်၍ ရသွားသည်။ နောက်ထပ်သုံးနာရီမျှ တူးဖော်လိုက်ပြီးနောက်တွင် ဖဲသားစတုန်းက အပေါက်ထဲသို့ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး သူ့လူနာကို သယ်ထုတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ “သူ့ကို သယ်မထုတ်ခင်မှာ အကြောဆေးတစ်လုံးတော့ ထိုးပေးမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့” ဖဲသားစတုန်းက ပြောသည်။ စတော့(တ်)၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ရေဓာတ်များလာမှ သူ့ကို သယ်သွားသည့်အခါ နှလုံးအားနည်းပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ခံစားရမှုလျော့နည်းသက်သာလာဖွယ်ရှိပေသည်။

ဆရာဝန်တစ်ဦးက တွင်းပေါက်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်လာပြီး စတော့(တ်)၏ ခြေကျင်းဝတ်ရှိ သွေးကြောထဲသို့ အကြောဆေးအပ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဖဲသားစတုန်းက သူ့ကိုယ်အပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ သာမန်ထက် သုံးဒီဂရီ လျော့နည်းနေသည်။ သူ့လူနာက ကိုယ်တွင်းအပူချိန် ကျဆင်းမှုဒဏ်ကို ခံစားနေရသော်လည်း ၎င်း၏ သွေးခုန်နှုန်းက မှန်နေပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အားပျော့ခွေးနုံးနေသည်ပုံ မပေါ်ချေ။

အင်း အခုထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ကို အရောက် သယ်ထုတ်ရဦးမှာ။ ဖဲသားစတုန်းက တွေးလိုက်မိသည်။

သူက စတု(တ်)၏ ခါးတွင် သားရေခါးပတ်ကို သိုင်းချည်ပေး လိုက်သည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏ ခြေနှစ်ဘက်ကို ညင်သာစွာဆွဲယူလိုက်သည်။ စတု(တ်)၏ ဦးခေါင်းမှာ လူဝင်ပေါက်၏ အောက်တည့်တည့်သို့ ရောက် လာသည်။ အပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ကောင်းကင်ကွက်ကွက်ကလေး ကို ကြည့်မိရင်း သူက ပြုံးလိုက်သည်။ “နေ့ခင်းအလင်းရောင်ကို နောက် ထပ် မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က ထင်နေခဲ့တာဗျ”

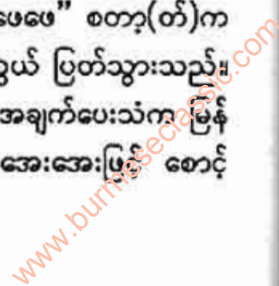
လာမည့်အချိန်ပိုင်းလေးမှာ စိုးရိမ်ရသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာ နိုင်သည်ကို ဖဲသားစတုန်းက သဘောပေါက်ထားသည်။ အကယ်၍ သွေး ထဲတွင် အဆိပ်ပျံ့နှံ့လာပါက စတု(တ်)ကို တွင်းပေါက်ထဲမှ သယ်ထုတ် သည့်အခါ သူ့အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို သယ်မထုတ်ခင် သူ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပေး ဖို့ လိုလိမ့်မယ်ဗျ” ဖဲသားစတုန်းက သူ့အဖော်များကို ပြောပြသည်။ မြေပြိုကျမှုဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မဲ(လ်)ဘုန်းမြို့မှ ကားဖြင့် ရောက်နှင့်နေသည့် စတု(တ်)၏ မိဘများကို သူ့ဆယ်လူလာဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ သူတို့၏ သားနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် စကား ပြောခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

“သား- ဘယ်နှယ်နေလဲသား” ဖခင်ဖြစ်သူ စတီ(ဖ်)ဒိုင်ဗာက မေးသည်။

“ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ချင်တာပါပဲ ဖေဖေ” စတု(တ်)က ပြန်ဖြေသည်။ သည့်နောက်တော့ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

ယခုတော့ သွေးခုန်နှုန်းတိုင်း ကိရိယာမှ အချက်ပေးသံက မြန် လာသည်။ ဖဲသားစတုန်းက သူ့လူနာကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စောင့်

ရေခဲရသမျှ ဝတ်စားခြင်း

၁၃၉

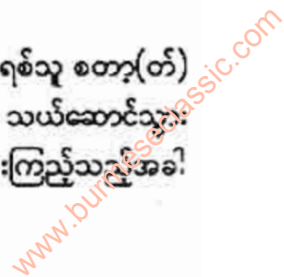
ရှောက်ပေးနေသည်။ “စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ဒါကို တဖြည်းဖြည်း ကျသွားအောင် လုပ်ရမယ်” စတု(တ်)၏ သွေးစုန်နှုန်းက ပုံမှန်အနေ အထားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း စမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို အပေါ်ဆွဲတင်မယ်၊ ခင်ဗျားက သက်သာသလိုနေနော်”

မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးက အပေါ်မှ ဆွဲတင်နေစဉ် ဖဲသားစတုန်းနှင့် အခြားအကူဆေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးတို့က စတု(တ်)ကို သူ့လက်မောင်း အောက်မှ လက်လှည့်ပြီး ထိန်းမပေးသည်။ မကြာမီ သူ့ဦးခေါင်းက သူ့ နေရာရှိ လူဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်လျက် အပေါ်ဘက်သို့ ထွက်ပြုလာသည်။ မြေပြင်ပေါ်ရှိ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များက ကွန်ကရစ်ပြားနှစ်လွှာကို ဖောက် ထားသည့် အပေါက်နှစ်ပေါက်မှတစ်ဆင့် လူနာတင်ကပ်ကို လျှောချပေး လိုက်သည်။ ဖဲသားစတုန်းက ထိုကပ်ကို စတု(တ်)၏ ကျောတွင် ကပ်လျက် ချည်ပေးလိုက်သည်။ သူက ဆွဲတင်ရန် အချက်ပေးလိုက်သည် နှင့် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များက စတု(တ်)ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက် အောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ မြေပြင်အပြား ၆၅ နာရီ အကြာ သြဂုတ်လ ၂ ရက်၊ စနေနေ့ ညနေ ၅ နာရီ ၁၇ မိနစ်တွင် စတု(တ်)က သေတွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့လေသည်။

စတု(တ်)က သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာအားလုံးကို လှည့် ပတ် ကြည့်လိုက်သည်။ “မိုးကောင်းကင်ကြီးက သိပ်ကို ထူးဆန်းတာပဲ” သူက တအံ့တဩဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိပ်ကို တော် ကြပါပေတယ်ဗျာ”

မြေပြင်ရာတွင်တစ်ဦးတည်းသော အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ စတု(တ်) အား နီးရာ ကင်ဘာရာ ဆေးရုံသို့တင်ရန် လေယာဉ်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွား ကြသည်။ ဆေးရုံတွင် သူ့ကို ဆရာဝန်များက စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါ

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူ့တွင် နှင်းကိုက်စားမှု၊ ရေဓာတ် ခမ်းခြောက်မှု၊ အပေါ်ယံထိခိုက်ပွန်းပဲ့မှုနှင့် ကိုယ်အပူချိန် ကျဆင်းမှုတို့ လောက် ကိုသာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စတု(တ်)က သူ့ဝေးနားများ သက်သာပျောက်ကင်းသည်အထိ ဆက်လက်ကုသမှု ခံယူရန် သူ့မိဘအိမ်ရှိရာ မဲ(လ်)ဘုန်းမြို့သို့ ပြန်သွား လေသည်။

No Time for Fear

By Lynne Schuyler

**It was a routine run through dense forests
and lakes - until it became
a railwayman's worst nightmare**

*

"Are you guys ready to go?" asked Canadian Pacific train driver Kerry Osborne as he leaned back in his seat behind the console of Engine 5799. He then tugged on the red - handled brake lever, instantly releasing a great *whoosh* of air.

Inside the cramped two-metre-wide cab, Joe Moloney, 38, slid his solid, athletic frame into his seat near the brakeman's door as they prepared to leave. Guard Don Collings, 43, a 183 - centimetre bear of a man, was squeezed behind a small foldout table, filling out paperwork. The men had a long, uncomfortable ride ahead of them.

On this night, April 7, 1997, the trio nevertheless expected business as usual. There wasn't a section of track the men didn't know by heart on the run from Mac Tier, 30 kilometres south of Parry Sound, to Cartier, Ontario, 260 kilometres north. They would be hauling 48 cars behind four locomotives, each engine topped up with more than 9000 litres of diesel fuel for the journey.

In addition to tankers carrying sulphuric acid residue, a tanker carrying 120,000 kilos of propane was hooked up 19 cars behind.

The life of a railway worker isn't for everyone; the men were on call 24 hours a day, seven days a week. But the pay was good, and the men had built their lives round the demands of the job.

Recently married, Collings was a man with a ready quip who was happiest when out fishing for pickerel and bass with his beloved dogs. A devoted father of two, Moloney worked long shifts of up to 30 hours, which left him plenty of time to hike, sail and canoe with his wife and kids on his days off. Osborne, 40, hated when his work took him away from his family, especially his two daughters' birthdays or school concerts, but he made it up to them with skiing and fishing trips and special home-cooked meals.

Squinting behind gold-rimmed glasses, Osborne scanned his gauges, then slowly accelerated out of Mac Tier station in swirling snow under a moonless sky. It was just after 1 a.m.

As the train rumbled north, Moloney mused about the previous day's unusual weather. Bone-chilling winter conditions had suddenly given way to temperatures that rapidly melted ice and snow. But by early evening, the temperature had plummeted from 20 degrees to minus six degrees, and rain and snow squalls had blown across the area.

Forty - six kilometres out of Parry Sound, as the lights in the town of Nobel faded behind them, they plunged into a rugged wilderness of rock cuts, dense forests, lakes and swamp. The engine's headlight cut a 300 -metre swath through the darkness, playing off the oak and maple along the tracks. Relaxed in the yellow glow of the cab, the trio chatted about hunting and fishing, Osborne's favourite subjects.

"Slow order ahead, Kerry," Moloney and Collings called out in unison as they checked their work orders. The slow order covered a defective section of track that needed minor work. A signal alongside the track shone brilliant green, indicating the track ahead was clear.

Throttling down from 72 kilometres an hour to 65, Osborne spotted the green warning flags, but they were lying flat on each side of the rails. *They must have been knocked down by the wind*, he thought, reaching for the radio handset to alert rail-traffic control in Calgary. He quickly cleared the slow-order section of the track, then eased the throttle open to pick up speed. But as the train rounded a bend in the track, a

chill raced down Osborne's spine: a yawning black hole, over 100 metres across, loomed ahead. The two silver rails were bowed and suspended above the void. It looked as if they were racing towards a cliff.

Swearing, Osborne slammed the automatic brake valve, throwing the train into full emergency stop, but he knew it was too late.

A washout is a railwayman's worst nightmare - that moment when the earth simply disappears from beneath the track bed and there's nothing left to support tonnes of speeding metal. Rarely did anyone survive such a catastrophe.

There was nothing Osborne or the others could do to save the train. He dropped back into his chair. "Goodbye, boys," he said simply.

For Moloney, there wasn't even time to feel fear, only enough to register the terror on the others' faces, the hissing of air brakes and the screaming of the engine as its wheels broke free from the rails. Plunging into the void, the cab was pitched into darkness and he was thrown against the ceiling. Moloney braced himself for the crushing sensation he knew would follow as 2100 tonnes of metal, fuelled by its own terrific momentum, jackknifed and collapsed over them.

Colling's chest smashed into the steel console. Then he was thrown upwards, and his head struck the sloped metal ceiling. Osborne slammed into the wind-screen, then bounced off the heater unit. He could

hear metal scraping sand and gravel as the locomotive slid on its side down a 15 - metre embankment. Skidding 50 metres, the 200 - tonne engine ploughed the ground, and Osborne soon felt his body rising with the debris that flooded the cab.

Suddenly the engine stopped dead, and for a few seconds everything was silent. Then the engine surged forward again, pounded from behind by other units piling on top of one another. The third locomotive jumped over the lead, shearing off its engine and narrowly missing the crew in the cab. The air shook with a violent *whump* as diesel fuel ignited.

Shoved back into a corner, Osborne huddled in a ball, too afraid to move. Certain they had dropped into a swamp, he waited for the water to pour in. Something cold dripped onto the back of his neck, but it was not water. It was diesel fuel.

Dazed, Moloney staggered to his feet. He gripped his arms and legs, scarcely believing he was still alive. "Kerry! Donnie!" he screamed, unable to see the others in the pitch - black cab.

"Joe, you OK?" Osborne yelled back. "We've got to get out of here. We're on fire!"

Moloney saw the eerie glow as the fire steadily grew. Outside, other units were exploding into flames, casting a flickering light into the upper reaches of the cab. Now they could see Collings crumpled up, his head lying against the ceiling of the cab. Blood trickled from his eyes, nose and mouth. His neck was bent

downwards and his chin was embedded grotesquely into his chest.

"He's dead!" Moloney exclaimed. He lifted Collings's arm. The limb flopped back, lifeless. Osborne checked his breathing, but only heard a faint gurgling of air in Collings's chest.

Outside, the flames now reached five metres into the air as fuel discharged from the ruptured diesel tanks. Osborne realised that the fire would follow the leaking fuel to them. Worse, he was terrified that the propane tanker nearby would rupture. The compressed gas, powerful as a bomb, would blow them sky high.

"We've got to move fast!" yelled Osborne. Fighting panic, Moloney looked down at Collings. "But we can't leave Donnie."

Disoriented in the dark, Moloney clambered on top of the driver's console and groped around until he felt the brakeman's door handle high above him. He dropped down and grabbed Collings's arm. "Let's see if we can lift him," he said. But it was impossible. The strapping man was too heavy for them to lift.

Moloney strained to push the heavy steel door skywards. Then, while Osborne held it open, Moloney scrambled out.

Before following him, Osborne found some coats and a bag with portable radios and shoved them out of the door to Moloney. Through swirling black smoke, they stumbled past the nose of the cab, stunned to see

the fiery devastation surrounding them. The air hissed with crackling and popping noises.

"The propane's going to blow - we have to move farther away," Osborne urged. He grabbed a portable radio and called rail-traffic control. "Emergency, emergency! We're in a hole, the guard's badly hurt, and the unit's on fire!"

Moloney was horrified at the thought of Collings's body being devoured by the flames. There had to be a way to get him out. He circled down near the bottom of the wrecked engine and spotted a two-metre-wide chunk of frozen rubble jammed into the broken driver's side window.

"Kerry!" Moloney screamed, "I think we may be able to dig in here!"

He dropped to his knees, manoeuvred himself into the narrow space and, with bare hands, clawed at shards of broken glass. He pitched aside chunks of frozen rubble and loose rock until he could dig into the sand. His hands ached as he scooped out enough to fit his shoulders sideways through the shattered window. He dared not think about the wreckage above him; there was nothing to stop the engine from shifting and crushing him.

Osborne flashed a torch over Moloney's shoulder, and he caught Collings's torso in its beam. He could see his stomach move. "Joe, he's still alive!"

Five metres away, the flames now shot even higher. Moloney dug like a maniac, screaming Collings's

name until he was hoarse, "Donnie, we're going to get you out!"

Moloney was finally able to worm his way through the broken window, getting in up to his waist. Carefully, he rolled Collings onto his back, cradling his head and neck, fearful the latter might be broken. Then, digging his elbows into the ground, he dragged Collings slowly through the opening.

Collings gasped for air as blood bubbled out of his mouth. With Moloney's every tug, he groaned in agony. "I got to do this, Donnie, to get you out!" Moloney shouted. He pulled Collings's head, shoulders and arms through the window, but then he couldn't be budged.

"He must be caught on something," Osborne said. "We'll have to go back into the cab." The air, grown thick with suffocating smoke and chemical smells, seared their faces.

Collings mumbled incoherently as Moloney and Osborne turned to go.

"Hang tight, Donnie!" Osborne yelled. "We're going to get you free!"

They climbed back onto the wreck, and Osborne hoisted the door open while Moloney lowered himself inside, then quickly freed Collings's leg, which had been trapped by the radiophone bracket.

Jumping back down from the cab, the pair wrestled Collings's body through the widest part of the window, and with a final yank they pulled him free.

The men walked and dragged the guard down the slope till they could go no farther. Shedding his coat in the icy wind, Moloney laid it out on the frozen ground, then balled up his sweater and put it under Collings's neck. Osborne covered the stricken man with his own heavy parka.

Suddenly a huge grin spread across Moloney's face as he turned to Osborne. "We're alive!" he shouted. They slapped each other's palms in a high five, overjoyed.

For more than an hour the fire roared, sometimes hissing and popping, with pressure explosions that sent chunks of metal raining down. One loud blast sent Moloney diving for cover as two heavy steel doors landed five metres away. Gradually the fire burned down.

Weary and frozen to the bone, Osborne stared into the blackness. Finally a white glow appeared in the distance. "They're here!" he cried. It was almost 4.30 a.m. Minutes later headlights appeared round a bend in the track and an elated Moloney shook his head. They had survived a railwayman's worst nightmare.

The crew of Engine 5799 later learned that the track bed had collapsed due to a build-up of water from the rapid melting of snow.

RD. July 2000.

ထိတ်လန့်ချိန်ပင် မရလိုက်

ဤ ခရီးစဉ်မှာ မီးရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ ဘဝတွင် စိမ်းညိုညို သစ်တောအုပ်များနှင့် ဧရာဆိုင်များကို ဖြတ်သန်းစုတ်မောင်းနေကျ ပုံမှန် ခရီးတစ်ခုမျှသာ။ သို့သော် သည်းခြေပျက်လောက်သည့် အဖြစ်ဆိုးတစ်ရပ် နှင့် ရုတ်တရက် ပက်ပင်းတိုးမိသည့်အခါ.....။

“မင်းတို့အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလားဟေ့”

ကနေဒါ ပစ်ဖိတ်ရထားကုမ္ပဏီ၏ ရထားမောင်းနှင်သူ ကယ်ရီ အော့(စ်)ဘွန်းက ရထားစက်ခေါင်းအမှတ် ၅၇၉၉၏ နောက်ခန်းရှိ သူ့ထိုင်ခုံ တွင် နောက်မှီထိုင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ရထားစက် ခေါင်း၏ မောင်းနှင်တံကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ရထားခေါင်းတွဲမှ ရှူးကနဲ အော်မြည်လိုက်သည့် လေတိုးသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရထားထွက်တော့မည်မို့ ခြောက်ပေသာသာမျှသာ ကျယ်လာသည့် မောင်းနှင်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲရှိ ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ကျန်အဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်က နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အားကစားသမားတစ်ဦးကဲ့သို့

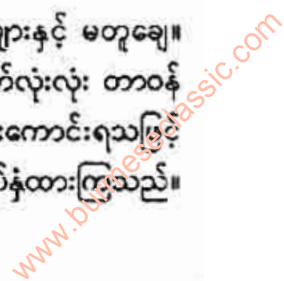
www.burmeseclassic.com

ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသည့် အသက် ၃၈ အရွယ် ဂျိုးမိုလိုနီက တံခါးပေါက် အနီးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ၆ ပေ ၂လက်မခန့် မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းနှင့် တုတ်ခိုင်လှသည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသူ အသက် ၄၃ နှစ်အရွယ် ရထားတွဲထိန်း ဒွန်ကောလင်းက ခေါက်စားပွဲငယ်တစ်ခုနောက်တွင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဝင်ထိုင်ရင်း စာရွက်စာတမ်းများကို ရေးဖြည့်နေသည်။ သည်လူသုံးယောက်က ရှေ့တွင် သက်သောင့်သက်သာ မရှိသည့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို အပြင်းနှင့်ရပေဦးတော့မည်။

ဤ ညကား ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၇)ရက်ညဖြစ်သည်။ သည်ခရီးက ခါတိုင်းလိုပင် ချောချောမောမောရှိမည်ဟု သူတို့သုံးဦးသားက မျှော်လင့်ထားကြသည်။ ပယ်ရီဆောင်းမြို့၏ တောင်ဘက် ကီလိုမီတာ ၃၀ အကွာရှိ မက်တီးယားမြို့မှ မြောက်ဘက် ကီလိုမီတာ ၂၆၀ အကွာရှိ ကာတီယာနှင့် အွန်တာရီယိုမြို့များအထိ ပြေးဆွဲခတ်မောင်း နေကျ ဤခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးကို သူတို့က အလွတ်ကျက်မှတ်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရထားစက်ခေါင်းနောက်တွင် အရန်စက်ခေါင်းနှင့် ကုန်တွဲ ၄၈တွဲကို ချိတ်ဆွဲလာသည်။ စက်ခေါင်းတစ်စီးစီတွင် ဤခရီးအတွက် ဒီဇယ်လစ်တာ ၉၀၀၀ ကျော်စီ ဖြည့်တင်းထားသည်။

ကုန်တွဲများထဲတွင် ဆာလ်ဖျူရစ်အက်စစ်အကြွင်းအကျန်များကို သယ်ဆောင်လာသော ဆီတင်တွဲများအပြင် ပရိပိုန်းဓာတ်ငွေ့ရည် ၁၂၀,၀၀၀ကီလိုဂရမ် ထည့်သွင်းထားသော ဆီတင်တွဲတစ်တွဲကိုလည်း ကုန်တွဲ ၁၉ တွဲနောက်မှ ချိတ်ဆွဲလာသည်။

မီးရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ ဘဝမှာ အခြားသူများနှင့် မတူချေ။ တစ်ရက်လျှင် ၂၄ နာရီ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လုပ်နိုင်သလောက် လစာကောင်းကောင်းရသဖြင့် သည်လူတွေက သူတို့ဘဝကို သည်အလုပ်ထဲတွင်ပင် မြှုပ်နှံထားကြသည်။

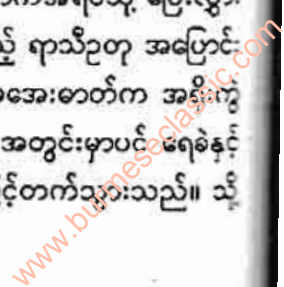
မကြာသေးမီကမှ လက်ထပ်ထားသူကောလင်းမှာ စကား အခြေအတင် ပြောကြပြီဆိုလျှင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ချေပနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ခွေးများနှင့်အတူ ငါးများထွက်နေရလျှင် အလွန်ပျော်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ မိုလိုနီကတော့ အလှည့်ဆင်းတာဝန်ကို နာရီပေါင်း ၃၀ ကြာအောင် တောက်လျှောက် လုပ်ကိုင်လေ့ရှိရာ သူ ရသည့်နားရက်များတွင် သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများနှင့်အတူလမ်းလျှောက် ခြင်း၊ လှေစီးခြင်းတို့ဖြင့် အပန်းဖြေလေ့ရှိသည်။

အသက်၄၀အရွယ်ရှိ အော့(စ်)ဘွန်းကတော့ သူ့မိသားစုအရေးကိစ္စ အထူးသဖြင့် သူ့သမီးနှစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲများသို့မဟုတ် ကျောင်းကပွဲ များရှိနေချိန်မျိုး၌ အလုပ်တာဝန်ကျလျှင် မကျေမချမ်း ဖြစ်တတ်သည်။ သို့သော် သူက နှင်းလျှောစီးခရီးများ၊ ငါးများထွက်ရာသို့ ခေါ်သွားခြင်းများ နှင့် အိမ်တွင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်းတို့ဖြင့် သူ့သမီးများ ကျေနပ်အောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ရွှေကိုင်းတပ်မျက်မှန် တပ်ထားသည့် အော့(စ်)ဘွန်းက သူ့စက် ခန်းရှိ အမှတ်အသား ပြဒိုင်ခွက်များကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ထို နောက် သူကမက်တီယာဘူတာမှ စတင်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ရထား ကြီးက လမိုက်ညကောင်းကင်ပြင်အောက်ရှိ နှင်းထုထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားသည်။ အချိန်က နောက်တစ်နေ့အကူး နံနက် ၁ နာရီ သာသာရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ရထားကြီးက တဝေါဝေါအော်မြည်ကာ မြောက်အရပ်သို့ ပြေးလွှား နေခိုက်တွင် မိုလိုနီက ယမန်နေ့က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရာသီဥတု အပြောင်း အလဲမြန်ပုံကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ဆောင်း၏ အအေးဓာတ်က အနီးကွဲ မတတ် အေးနေရာမှ လျော့ပါးသွားကာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရေခဲနှင့် နှင်းများ အရည်ပျော်ကျလာသည်အထိ အပူချိန်မြင့်တက်သွားသည်။ သို့

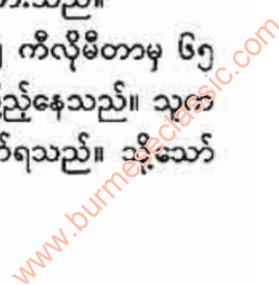

ရာတွင် ညနေပိုင်းအရောက်၌ အပူချိန်က (၂၀) ဒီဂရီမှ ရေခဲမှတ်အောက် (၆)ဒီဂရီအထိ ထိုးကျသွားခဲ့ပြီး မိုးသက်လေပြင်းများကပါ ထိုနယ်မြေကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သူတို့ ရထားကြီးက ပယ်ရီဆောင်းမှ ၄၆ ကီလိုမီတာအကွာတွင် ရောက်နေသည်။ နိဘယ်(လ်)မြို့ကလေး၏ မီးရောင်များမှာ သူတို့နောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့က ကျောက်စိုင်ကျောက်တုံးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်တောကြီးများ၊ ရေအိုင်များနှင့် စိမ့်စမ်းများ ပြည့်နှက်နေသော ကန္တာရခရီးကြမ်းကို အပြင်းနှင့်လျက်ရှိသည်။ အမှောင်ထုထဲသို့ မိတာ ၃၀၀ အကွာအထိ ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိသည့် စက်ခေါင်းတွဲရှေ့ မီးတန်း၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ရထားလမ်းနံဘေးတစ်လျှောက်ရှိ ဝက်သစ်ချနှင့် မေပယ်ပင်ကြီးများ ရိပ်ကနဲ ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ စက်ခန်းထဲရှိ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်အောက်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေကြရင်း အော့(စ်)ဘွန်း အကြိုက်တွေ့လှသည့် အမဲလိုက်ခြင်းနှင့် ငါးများခြင်းအကြောင်းများကို သုံးယောက်သား စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြသည်။

“ရှေ့မှာ အနေးမောင်းပြထားတယ်ကွ၊ ကယ်ရီ” မိုလိုနီနှင့် ကောလင်းတို့က ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းလမ်းညွှန်စာရွက်ကို စစ်ကြည့်ရင်းပြိုင်တူ လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးလိုက်ကြသည်။ အနေးမောင်းရန် ညွှန်ကြားထားသည့်နယ်မြေမှာ အပေါ်ယံ ပြုပြင်ရန် လိုအပ်သည့် ရထားလမ်းအပိုင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသံလမ်းပိုင်း အဆုံးတွင် ရထားလမ်းနံဘေးရှိ အချက်ပြ အလံတိုင်မှ ရှေ့တွင်လမ်းရှင်း ကြောင်း မီးစိမ်းပြထားသည်။

အော့(စ်)ဘွန်းက စက်ရှိန်ကို တစ်နာရီ ၇၂ ကီလိုမီတာမှ ၆၅ ကီလိုမီတာသို့ လျော့ချလိုက်ပြီး ရှေ့တူရူကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူက အချက်ပြ အလံတိုင်နှစ်ခုမှ မီးစိမ်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော်

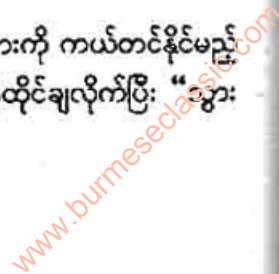

အလံတိုင်များမှာ ရထားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ “လေတိုက်လို့ လဲကျသွားတာနဲ့ တူတယ်” သူက တွေးလိုက်မိပြီး သူ့လက်က စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူက ကယ်(လ်)ဂါရီရှိ ရထားလမ်းကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ အနေးမောင်းလမ်းညွှန်ထားသည့် သံလမ်းအပိုင်းကို ကျော်လွန်လာသည်နှင့် သူက စက်ရှိန်ကို ပြန်တင်လိုက်သည်။ သို့သော် ရထားက တစ်နေရာတွင် ကွေ့ဝိုက်နေသည့် သံလမ်းအတိုင်းပတ်၍ ခုတ်မောင်းလာခိုက် ရှေ့တူရတွင် အလျားမီတာ ၁၀၀ ကျော် ရှိ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အော့(စ်)ဘွန်းခမျာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲစိမ့်အောင် ကျောချမ်းသွားသည်။ သံလမ်းများမှာ ကောက်ကွေးနေကာ တွင်းကြီး၏အထက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတစ်ခုဆီသို့ ထိုးထွက်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

အော့(စ်)ဘွန်းက နှုတ်မှ ကျိန်ဆဲရင်း ရထားအရေးပေါ်ရပ်တန့်ရန် ဘရိတ်ကို ကပျာကယာ ဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျလွန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူက သိလိုက်သည်။

ရထားစက်ခေါင်း မောင်းနှင်သူတစ်ဦးအဖို့ ရထားလမ်းအောက်ခံ မြေသားကို ရေတိုက်စားခံရမှုမှာ အဆိုးရွားဆုံးအန္တရာယ်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အောက်ခံမြေသားမကျန်တော့သည့် ရထားသံလမ်းက ထိုအခိုက်အတန့်၌ အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာသည့် ရထား၏ အလေးချိန်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ယင်းသို့သော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတစ်ရပ်နှင့် ကြုံရပါက မည်သူမျှ အသက်ရှင်ရန် လမ်းမမြင်ချေ။

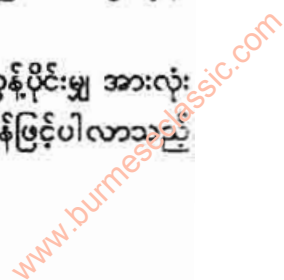
အော့(စ်)ဘွန်းနှင့် သူ့အဖော်များအဖို့ ရထားကို ကယ်တင်နိုင်မည့်နည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ သူက သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး “သွားပြီ ကိုယ့်လူတို့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှင်သက်နေမိသည့် မိုလိုနီခမျာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။ ကျန်နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှု၊ ဘရိတ်ဆွဲလိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် စူးစူးရှရှမြည်သံနှင့် သံလမ်းပေါ်မှ ဘီးများ လွတ်ထွက်သွားသည့် ရထားခေါင်းတွဲ၏ စက်သံတို့ကိုသာ မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ စက်ခေါင်းမှာ တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်က လွင့်စင်ထွက်ကာ ခေါင်းတွဲအမိုးနှင့် ဝင်ဆောင့်မိသည်။ နဂိုကပင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားနေသည့် စုစုပေါင်းတန်ချိန် ၂၁၀၀ ရှိ ရထားတွဲကြီးသည် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးဖြစ်ကာ ၎င်းတို့အပေါ် ပြိုလဲကျလာပါက စိစိညက်ညက် ကျေသွားမည့်အရေးကို တွေးမိသည့် အလျောက် မိုလိုနီက သူ့ကိုယ်ကို ဟန်ချက်မပျက်အောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းထားခဲ့သည်။

ကောလင်း၏ ရင်ဘတ်က နံရံကပ်သံမဏိသေတ္တာနှင့် ဝင်ဆောင့်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားပြီး သူ့ခေါင်းက ရထားစက်ခေါင်းအမိုးနှင့် ဆောင့်မိသည်။ အော့(စ်)ဘွန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က စက်ခန်း၏ ရှေ့မှန်ကို ဝင်တိုက်ကာ စက်ခေါင်းအပြင်ဘက်သို့ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ ခေါင်းတွဲကိုယ်ထည်က ၁၅မီတာမြင့်သည့် မြေသားတမံပေါ်မှ အောက်ဘက်သို့ လျောထိုးဆင်းသွားခိုက် သတ္တုပြားနှင့် သဲ၊ ကျောက်စရစ်ခဲတို့ ပွတ်တိုက်သံကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ မီတာ ၅၀မျှ ဘေးတစောင်း လျှောတိုက်ပါသွားပြီးနောက် တန် ၂၀၀လေးသည့် စက်ခေါင်းတွဲမှာ မြေကြီးထဲနစ်ဝင်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ခေါင်းခန်းထဲရှိ အပိုင်းအစများနှင့်အတူ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပါ လေထဲမြောက်ပါသွားမှန်း အော့(စ်)ဘွန်း၏ စိတ်ထဲမှ သိလိုက်ရသည်။

ခေါင်းတွဲက ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားရာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထိုစဉ် နောက်မှ အရှိန်ဖြင့်ပါလာသည့်

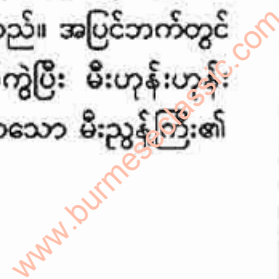
တွဲများက အဆင့်ဆင့် တိုက်မိပြီး တစ်တွဲအပေါ်တစ်တွဲ ထပ်ကုန်ကြသည်။ တတိယတွဲက ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းတွဲကို ခုန်ကျော်သွားရာ ခေါင်းတွဲစက် ခန်းထဲရှိ မောင်းနှင်သူများမှာ အသက်ဘေးမှ သိသိလေး လွတ်သွားသည်။ သူတို့နားထဲတွင် ဝိုးခနဲအော်မြည်သွားသည့် လေတိုးသံကိုပင် ကြား လိုက်ရသည်။

အော့(စ်)ဘွန်းက ရှေ့မတိုးဝံ့သဖြင့် ထောင့်တစ်ထောင့်ထဲ ပြန်တိုး ဝင်ကာ အသာကုပ်နေလိုက်သည်။ သူတို့ခေါင်းတွဲက ရွံ့ညွှန်အိုင်တစ်ခုထဲသို့ ထိုးကျ သွားမှန်း သိလိုက်ရ၍ ရေများ စီးဝင်လာလေမလားဟု စောင့်ကြည့် နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူ့ဂုတ်ပေါ်သို့ အရည်တစ်မျိုး တစ်ပေါက်ချင်း ကျ လာသည်။ အေးခနဲခံစားလိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ရေမဟုတ်ဘဲ ဒီဇယ်ဆီစက်တွေ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မူးဝေနောက်ကျိနေသည့် မိုလိုနီက ဒယ်မီးဒယ်ယိုင်ဖြင့် အားယူ၍ ထရပ်လိုက်သည်။ သူက သူ့လက်မောင်းများနှင့် ခြေထောက်များကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ့အသက် မသေသေးဘဲ ရှိနေသေး သည်ကို သူက မယုံရဲသေးချေ။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့် ခေါင်းခန်း ထဲရှိ သူ့ အဖော်နှစ်ယောက်ကို ရှာမတွေ့နိုင်သဖြင့် သူက သံကုန်ဟစ်ခေါ် လိုက်မိသည်။ “ကယ်ရီ၊ ဒွန်နီ”

“ဂျိုး၊ မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” အော့(စ်)ဘွန်းက ပြန်အော်ပြော လိုက်သည်။ “ငါတို့ ဒီနေရာက အမြန်ခွာမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီမှာ မီးလောင် နေပြီကွ”

မီးရှိန်က တဖြည်းဖြည်း တက်လာ၍ အမှောင်ထုထဲမှ အလင်း ရောင် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မိုလိုနီက တွေ့လိုက်ရသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တော့ အခြားတွဲများမှာ တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ထပေါက်ကွဲပြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည်။ တစ်ချိတစ်ချိ ထိုးတက်လာသော မီးညွှန်ကြီး၏

အလင်းရောင်က ခေါင်းတွဲအပေါ်ပိုင်းကို လွှမ်းသွားသည်။ ယခုတော့ သူတို့က စက်ခန်းထဲတွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေသည့် ကောလင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းက ခေါင်းတွဲအမှီးကို မှီလျက်သား ရှိနေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံ၊ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။ သူ့ဇက်က ကျိုးကျနေပြီး မေးစေ့က ရင်ဘတ်နှင့် ထိကပ်နေသည်။

“သူသေနေပြီလား မသိဘူး” မိုလိုနီက အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။ သူက ကောလင်းကို လက်မောင်းမှ ဆွဲထုလိုက်သည်။ လက်မောင်းက ပျော့ခွေပြီး ပြန်ကျသွားသည်။ အသက်ကင်းမဲ့နေသလိုပင်။ အော့(စ်)ဘွန်းက သူ့အသက်ရှူသံကို ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောလင်း၏ ရင်ခေါင်းထဲမှ မျှဉ်းမျှဉ်းလေး ရှူထုတ်လိုက်သည့် လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။

ပေါက်ပြဲသွားသည့် ဒီဇယ်ဆီတင်တွဲများမှ ယိုဖိတ်ကျလာသည့် လောင်စာဆီများကြောင့် အပြင်ဘက်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများမှာ ငါးမီတာအမြင့်ထိ ထိုးတက်နေကြသည်။ မီးက လောင်စာဆီများ စီးကျလာရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကူးတော့မည်ဟု အော့(စ်)ဘွန်းက သိလိုက်သည်။ အနီးအနားရှိ ပရိပိုန်းဓာတ်ငွေ့ရည်တွဲသာ ပေါက်ပြဲသွားပါက ပိုဆိုးတော့မည်ဟု တွေးကာသူက ကြောက်လန့်လာမိသည်။ ဖိညှစ်ထားသည့် ဤ ဓာတ်ငွေ့မှာ ဗုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲအားပြင်းထန်လှသည်။ မတော်၍များ ထပေါက်ပါက သူတို့အားလုံး မိုးပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားမည် ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်ကွ” အော့(စ်)ဘွန်းက အော်ပြောသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေသည့် သူ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း မိုလိုနီက ကောလင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

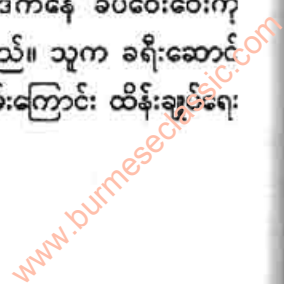
“ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဒွန်နီကို ထားပစ်ခဲ့လို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ”

မိုလိုနီက အမှောင်ထုကြားမှ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် မောင်းနှင်ခန်းရှိ စက်ခလုတ်ခုံများ၏ အပေါ်ဘက်သို့ ကုပ်ဖက်တွယ်တက်လိုက်ပြီး ဘေးတံခါးလက်ကိုင်ကို မတွေ့မချင်း လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးက သူ့ခေါင်းအပေါ်ဘက်တွင် ရောက် နေမှန်းသိလိုက်ရသည်။ သူက အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး ကောလင်း၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ တို့သူ့ကို ထုကြည့်ရအောင်” သူက ပြောသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ကြီးက ထူနိုင်ဖို့ဝေးစွ။ ကြွပင်မကြွချေ။ သည်လူထွားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်က လေးလံလွန်းလှသည်။

မိုလိုနီက အားကုန်ညှစ်ထုတ်ကာ လေးလံလှသည့် သံမဏိတံခါးရွက်ကို အပေါ်ဘက်သို့ပင့်ဟင်လိုက်သည်။ အော့(စ်)ဘွန်းက ပွင့်သွားသည့်တံခါးရွက်ကို ထိန်းကိုင်ပေးထားခိုက် မိုလိုနီက အပေါက်မှ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်မလာမီ အော့(စ်)ဘွန်းက ကုတ်အင်္ကျီတချို့နှင့် ခရီးဆောင်စကားပြောစက်များထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ၎င်းတို့ကို မိုလိုနီထံသို့ တံခါးပေါက်မှ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူတို့က မည်းမှောင်နေသည့် မီးခိုးလုံးများကြားမှ ဖြတ်သန်းရင်း စက်ခေါင်းထိပ်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပတ်လည်တွင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည့် ရထားတွဲပျက်များကို မြင်လိုက်ရ၍ တုန်လှုပ်မိသည်။ မီးစွဲလောင်နေသောပစ္စည်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆူညံစွာ ပေါက်ကွဲနေသမျှားက တိုးဝင်လာသည့် လေနှင့်အတူ ပါလာကြသည်။

“ပရိပိန်းက ထပေါက်တော့မှာကွ၊ တို့ ဒီကနေ ခပ်ဝေးဝေးကို ပြေးမှပဲ”ဟု အော့(စ်)ဘွန်းက သတိပေးလိုက်သည်။ သူက ခရီးဆောင်စကားပြောစက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရထားလမ်းကြောင်း ထိန်းချုပ်ရေးဌာနသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

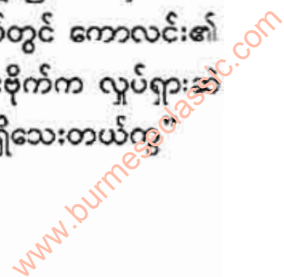
“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခတွေ့နေတယ်။ ရထားတွဲထိန်း(ဂတ်ဗိုလ်) ကတော့ ဒဏ်ရာသိပ်ပြင်းတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွဲလည်း မီးလောင်နေတယ်”

မိုလိုနီက ကောလင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်မီးလျှံများ ဝါးမျှခံရတော့မည့်အရေးကို တွေးကြည့်ရင်း စိတ်ခြောက်ခြားလာမိသည်။ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကယ်ထုတ်မှ ဖြစ်မည်။ သူက ခေါင်းတွဲပျက်၏ အောက်ခြေအနီးတစ်ဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်ရှာကြည့်ရာ မောင်းနှင့်သူ၏ ကွဲနေသည့် ဘေးပြတင်းပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်ပိတ်ဆို့ထားသော နှစ်မီတာအကျယ်ရှိ သတ္တုပြား အပိုင်းအစတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကယ်ရီ”မိုလိုနီက သံကုန်မြင့်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ “တို့ ဒီနေရာကနေ တူးပြီးဝင်လို့ရမယ်နဲ့ တူတယ်ကွ”

သူက ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ နေရာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကို ကျုံ့၍ ဝင်လိုက်ပြီး မှန်ကွဲစများကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲခွာပစ်နေသည်။ သူက အဝတွင် ပိတ်နေသည့် သတ္တုပြားများနှင့် ခဲလုံးများကို အားစိုက်၍ ဖယ်ရှားပစ်နေသည်။ ထို့နောက် သဲများကို သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယက်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပျက်မှ သူ့တစ်ကိုယ်စာ ထွက်နိုင်လောက်သည်အထိ ယက်ထုတ်ပြီးချိန်တွင် သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တောင့်တင်းကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ ခေါင်းတွဲပျက် အကြောင်းကို သူက မတွေ့ဝံ့ချေ။ အကယ်၍ ခေါင်းတွဲသာနေရာရွေ့ပြီး သူ့အပေါ် ပိကျလာပါက ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

အော့(စ်)ဘွန်းက မိုလိုနီ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ မီးအလင်းတန်းအောက်တွင် ကောလင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောလင်း၏ ဝမ်းဗိုက်က လှုပ်ရှားဆဲ ရှိနေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။ “ဂျိုး၊ သူ့အသက်ရှိသေးတယ်ကွ”

ဤ နေရာမှ ၁၅ ပေသာသာ အကွာတွင်တော့ မီးညွှန်ကြီးများက ပို၍ပင် အပေါ်သို့ ထိုးတက်လာနေသည်။ မိုလိုနီက မြေကြီးများကို အရူးတစ်ယောက်ပမာ လက်ဖြင့် မနားတမ်း ယက်ထုတ်ရင်း ပါးစပ်မှ လည်း သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်အထိ ကောလင်း၏ နာမည်ကို အထပ်ထပ် အော်ခေါ်နေသည်။ “ဒွန်နီ မင်းကိုငါတို့ ကယ်ထုတ်သွားမယ်ကွာ”

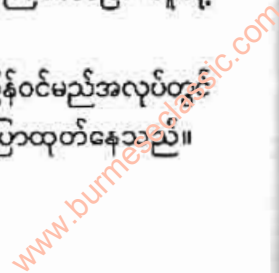
နောက်ဆုံးတွင် မိုလိုနီက ကွဲနေသည့် ပြတင်းပေါက်မှ အတွင်းသို့ တိုးဝင်၍ ရသွားသည်။ သူက သတိဝီရိယဖြင့် ကောလင်းကို သူ့ကျောပေါ်ထမ်းတင်လိုက်သည်။ သူ့ဇက်ကျိုးသွားမည်စိုး၍ သူ့ဦးခေါင်းကို ပုခုံးပေါ်တွင် အသာမှေးတင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုလိုနီက သူ့တံတောင်နှစ်ဖက်ကို မြေကြီးပေါ်တွင် ထောက်ကာ ကောလင်းကို အပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်လာသည်။

ကောလင်း၏ ပါးစပ်မှ သွေးများစီးကျလာသည်။ သူက လေကို အားယူပြီး ရှူသွင်းနေရသည်။ မိုလိုနီ တစ်ချက်ရွေ့ရှားလိုက်တိုင်း သူ့ခမ္ဘာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အသံထွက်အောင် ညည်းတွားနေသည်။ “ဒီလို မလုပ်ရင် မင်းအပြင်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း” မိုလိုနီက ပြောလိုက်သည်။ သူက ကောလင်း၏ ကိုယ်လုံးကို ပြတင်းပေါက်မှ ဆွဲထုတ်နေသည်။ သို့သော် နေရာမှ မရွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“သူတစ်ခုခုနဲ့ ငြိနေလို့ဖြစ်ရမယ်ကွာ တို့ အထဲပြန်ဝင်ကြည့်ရအောင်” အော့(စ်)ဘွန်းက ပြောသည်။

မောင်းနှင်ခန်းထဲရှိ ပိန်းပိတ်နေသော မီးခိုးလုံးများနှင့် ဓာတုပစ္စည်းညှော်နံ့များကြောင့် အသက်ရှူရသည်မှာ မွန်းကြပ်လာပြီး သူတို့ မျက်နှာများလည်း ခြောက်သွေ့လာသည်။

မိုလိုနီနှင့် အော့(စ်)ဘွန်းတို့က အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်မည်အလုပ်တွင် ကောလင်းက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ဗလုံးဖထွေးပြောထုတ်နေသည်။

“မလှုပ်နဲ့ ဒွန်နီ၊ ငါတို့ မင်းကို ဘေးကင်းတဲ့ဆီကို ပို့ပေးမလို့ကွ”
အော့(စ်)ဘွန်းက အော်ပြောလိုက်သည်။

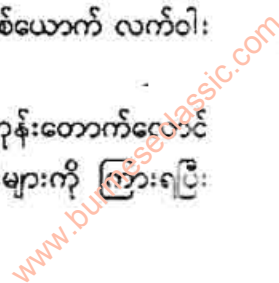
သူတို့နှစ်ယောက်သား ခေါင်းတွဲပျက်ပေါ်သို့ ပြန်တွယ်တက်လိုက်
သည်။ မိုလိုနီက အောက်ခန်းထဲသို့ လျှောဆင်းနေစဉ် အော့(စ်)ဘွန်းက
တံခါးရွက်ကို ထိန်းပေးထားသည်။ အတွင်းရောက်သည်နှင့် မိုလိုနီက
ကောလင်း၏ ခြေထောက်နှင့် ချိတ်မိနေသည့် သံကွင်းတစ်ခုကို အမြန်
ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

သူတို့က ခေါင်းတွဲပျက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကောလင်း၏ ကိုယ်
လုံးကို ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်
ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအားစိုက်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်မှ ကောလင်း
တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်သို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့က ကောလင်းကို ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဒရွတ်တိုက် တွဲ
ခေါ်သွားသည်။ ဘေးကင်းရာ အရောက်တွင် မိုလိုနီက ရေခဲတမျှအေးစက်
နေသည့် မြေကြီးပေါ်တွင် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်ခင်းပေးပြီး ကောလင်းကို
လှဲသိပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ သိုးမွေးအနွေးထည်ကို ကောလင်း
၏ ဦးခေါင်းအောက်တွင် ခုပေးလိုက်သည်။ အော့(စ်)ဘွန်းက သူ့သားမွေး
အနွေးထည်ထူထူကို ကောလင်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

အော့(စ်)ဘွန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မိုလိုနီ၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် အားရကျေနပ်သည့် အပြုံးတစ်ချက် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ “လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီဟေ့” သူက အားပါးတရ ထအော်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သား ပျော်လွန်း၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ဝါး
ချင်း ရိုက်လိုက်ကြသည်။

မီးက တစ်နာရီကျော်ကြာအောင် တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်
နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တရှူးရှူးတရှဲရှဲ မြည်သံများကို ကြားရပြီး

ပြင်းထန်သည့် ပေါက်ကွဲမှုများကြောင့်သတ္တုအပိုင်းအစများ လေထဲတွင် လွင့်ပျံနေသည်။ တစ်ခါတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု နှင့်အတူ သံမဏိတံခါးကြီးနှစ်ချပ် လွင့်ပျံထွက်လာ၍ မိုလိုနီက အမြန် ဝမ်းလျားထိုးချလိုက်ရသည်။ သံမဏိတံခါးနှစ်ချပ်က ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် သွားကျသည်။ တဖြည်းဖြည်း မီးညွန့်ကျိုးကျသွားသည်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အရိုးခိုက်အောင် ပြင်းထန်သည့် အအေးဒဏ် ကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း အော့စဘွန်းက အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ နောက်ဆုံး၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ “သူတို့ ဒီမှာဟေ့” တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။ အချိန်က နံနက် ၄နာရီခွဲတော့မည် ဖြစ်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ တွင် သံလမ်းအကွေ့တစ်ပိုက်မှ မီးရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိုလိုနီ၏ စိတ်က လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ သူတို့က မီးရထားဝန်ထမ်း တစ်ဦး၏ ဘဝတွင် တုန်လှုပ်ခြောက်ချားစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ အလွတ်ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သံလမ်းအောက်ခံမြေဘောင်မှာ နှင်းများ လျင်မြန်စွာ အရည် ပျော်သွားရာမှ တိုးလာသည့် ရေများက တိုက်စားမှုကြောင့် ကျိုးပြတ်သွားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စက်ခေါင်းအမှတ် ၅၇၉၉ကို မောင်းနှင်သူများက နောက်ပိုင်းတွင် သိကြရသည်။

Alone in a Rolling Sea

By Jim Hutchison

Cindy McCluskey was relieved to survive the capsize of a Philippine ferry. She didn't realise the worst was yet to come

After an eight-hour queue for tickets and a mad dash by taxi to the Cebu City wharf, the two young Canadians half expected to miss the ferry. Cindy McCluskey, a blonde 23-year-old from Barrie, Ontario, and Nicole Chaland, 27, a slim, dark-haired university graduate from Vancouver Island, had met in the Philippines four months before. Participants in the Canadian Co-operative Association's Youth Experience International, the two were stationed in Cebu City and had become close friends. Now, to celebrate Christmas 1999, they were headed for a ten-day holiday on the resort island of Boracay, one of the most idyllic of the 7000-plus Philippine islands.

"We made it!" McCluskey whooped as they spotted the M/V *Asia South Korea*. At 6.30 p.m., half an hour after the sailing time, the 2840 -tonne ship was still loading lumber.

Among rows of cots in the main deck's forward section, the girls stowed their gear. On both sides of the deck, rectangular cutouts in the hull served as windows. The ceiling above was the floor of the upper deck.

At 9.30 p.m. the ship finally set sail, heading northwards. While the passenger manifest listed 459, far fewer than the maximum capacity, the overloaded ferry actually carried far more.

Turning in at 11 p.m., McCluskey and Chaland were soon lulled to sleep by the throbbing engines and warm sea breezes. They slept soundly until, hours later, a sudden shuddering crash jolted them awake. The ship's deck began listing to starboard. McCluskey's watch read 5.24 a.m.

To make up for lost time, the girls would later find out, the captain had taken a shortcut from the main shipping channel between Bantayan and Panay islands. Poor navigation, rough seas and strong currents had driven the vessel onto a hidden shoal.

The engines cut out and then the lights went off. "What's going on?" McCluskey shouted, fumbling for her torch. A woman beside her replied in a trembling voice, "Put on a life jacket and pray."

With too few life jackets to go around, the women had to settle for children's vests that came up under their chins. They strapped them on and joined hundreds of other passengers gathering on the port side.

Five minutes later, the ferry was listing so heavily the starboard windows went under. In the grey, pre-dawn light, a life raft drifted by. There were no screams; just hundreds of people praying, in rising tones of panic, "Hail Mary, full of grace..."

The deck tilted to 45 degrees. "You've got to jump!" McCluskey pleaded with the people around her. But the shocked passengers stood rooted in fear, families huddled together, mothers clutching children.

The two Canadians helped people over the side. "Go, go, go!" they yelled. The bow rose higher as water flooded into the stern from a huge gash on the hull's starboard side.

"Time to leave, Cindy!" Chaland yelled. The women scabbled along the steeply pitched deck towards the middle of the ship, where there were fewer people. But they lost their footing and slid across the deck, banging into a mass of metal cots.

McCluskey grabbed a rope hanging from a canvas cover and climbed back up the deck to the port side. "Come on, Nicole!" she shouted, repeatedly encouraging her friend.

Clambering onto a window ledge, she found a terrified man clutching the edge, unable to leap to the water below. "Take my hand," McCluskey ordered

him. Hands clasped, they slithered down the rusty hull and plummeted into the water.

Surfacing, she looked up for Chaland, but she was nowhere to be seen. McCluskey soon heard a loud whoosh of escaping air and felt the suction of the sinking ship pulling her under. Swimming clear, she turned to see the ferry slip stern-first towards the depths.

As Chaland scrambled to follow McCluskey, a man above fell, knocking her over. She rocketed down the slanting deck. As she clawed her way back, a scream turned her head. A young woman lay frozen with fear, helpless against the steep angle of the ship. Behind her, a huge wave rushed towards them from the submerged starboard side. Another surge of water approached from the port side.

The waves hit Chaland like a hammer blow, slamming her underwater then tossing her around like a rag doll in a washing machine. Kicking furiously, she surfaced and swam for the nearest window.

McCluskey swam through three-metre-high swells towards a life raft. She felt numb. Twenty minutes ago she'd been sound asleep. Now she was floundering in the ocean, her closest friend missing.

"Help me!" an elderly woman implored. McCluskey towed her to the life raft, but it was full. As she left the woman clinging to the rope around the inflatable raft and swam out to bring in more people, she spotted a familiar face bobbing in the waves.

"Nicole, over here!" she shouted. Chaland paddled over.

"I didn't think you made it," McCluskey said. Back together, the pair grinned from ear to ear.

With the waves batting them against the life raft, they found it easier to move away and tread water. More people drifted past. "Let's bring in as many as we can," said McCluskey. Stationing themselves at opposite ends of the life raft, they encouraged survivors to join them at the life raft whenever they saw someone go by. But the debris and ship's cargo of lumber, with screws and protruding nails, threatened the growing number of survivors, so the pair had to work hard at pushing it away.

The waves grew higher; with the roller-coaster motion, first McCluskey, then Chaland began to throw up. Their life jackets continually rode up, chafing them under the arms, while at the same time swarms of jellyfish stung them.

After an hour, 70 survivors were jammed inside the life raft, while 20 more clung to it and another half dozen men trod water with the two women. When current and wind threatened to separate weaker swimmers, they all joined hands in a chain, clinging to pieces of debris that held them afloat.

At 7.30 a.m. a boat appeared. The alarm raised, a flotilla of cargo and fishing boats was heading to the scene. The boat sailed a kilometre past them to pick up survivors from another raft. "We're next for sure," said Chaland.

After an hour the boat sailed away. "They *must* have seen us," McCluskey murmured, bitterly disappointed.

They checked with those in the raft; there were six flares aboard. Next time they would make sure they were seen.

An hour later another boat was spotted. "Light two flares only," ordered McCluskey. But the men in the raft didn't know how. Chaland shouted directions. The first flare skipped uselessly across the water. "Aim straight up!" McCluskey shouted. The next arced skyward, but the boat sailed on. Now all they could see was endless, windswept ocean, flint - grey under cloudy skies.

After four hours in the water, McCluskey and Chaland whooped with joy when a helicopter marked. "Rescue" swooped in and hovered 20 metres away. The crew dropped a life raft, but it skipped away on the wind. Two men in wet suits then jumped out and swam to the group as two ladders were lowered.

McCluskey was closest, so a crewman motioned her to climb the ladder. Near exhaustion, she dragged herself up the first three rungs and waited for the crew to pull her in. Two male survivors climbed onto the other ladder.

The engines roared and the helicopter lifted skywards. Chaland watched amazed as it sped away with McCluskey clinging beneath it like a stunt - woman.

"Hoist me up!" McCluskey screamed, but noise drowned out her voice. She looked back and saw the raft disappearing.

As she held on against buffeting winds, the men on the other ladder repeatedly crashed into her, ultimately knocking her from her perch. Falling towards the sea 30 metres below, she instinctively crouched into a ball. *I'm going to die!* was her last thought as she hit the water.

Seconds later, she came to with her broken life jacket around her head. Cushioning her fall, it had saved her life. She looked up and watched the helicopter vanish in the distance.

Searing pain from massive bruising and a broken rib engulfed her left side. Now she was injured and alone, the powerful current carrying her farther south. *No - one will look for me this far out,* she thought.

Chaland couldn't understand why the helicopter did not return. They'd even left the two crewmen in the water. Over the next two hours, she grew so weak she could no longer swim, and clung to the raft. Next to her, the elderly woman McCluskey had saved moaned softly. "If you get in the water now, you'll get wet. If she stays in the water, she'll die!" Chaland shouted angrily at those in the life raft. Shamed, two young men jumped into the water and helped the woman aboard.

Finally, after eight hours, Chaland and the others were picked up by a fishing boat. She lay on

the deck, teeth chattering. Thank you," she mumbled over and over to the crew.

McCluskey tipped her head back, trying to lap a few drops of water from a passing rain shower, but it only intensified her thirst. As the hours wore on, she sang to keep her sanity. The current was so strong she could feel herself being swept along. Now and again she heard the clatter of helicopters and waved at one in the distance, but it didn't respond. Ships sailed by on the horizon but never came near.

Something dark swam beneath her. She reached down and scooped it up. It was a turtle. Grateful, she held it for a moment, gathering strength from the presence of another living creature. Then she let it go.

She began to hallucinate, seeing ships that vanished on the next wave. As the afternoon wore on, fatigue claimed the last of her energy. She thought of her boyfriend. Always when they went skiing and she got cold, he'd say, "Keep moving, get warm." She heard his voice now and forced herself to kick her legs.

As one endless hour ran into another, she began to lose hope. *It would be so nice to just let go*, she thought. She said her good-byes to family and friends, then snapped to her senses. *Come on! You can at least make it till dark.*

Exhausted, she steeled herself to face the approaching night. Suddenly she saw a boat a kilometre away. Blinking, she looked again. *It's real*, she thought.

Shrugging off her orange life jacket, she waved it frantically overhead. The boat sailed on, growing smaller by the second. Gritting her teeth against the pain, McCluskey whip-kicked high on the wave tops. *This is your last chance. Keep waving!*

Coast Guard Lieutenant - Commander Joel Dela Cruz scanned the rising seas breaking over the bow of his gunboat. It was 5.45 p.m. In 15 minutes it would be dark. He was familiar with the treacherous currents in this interisland channel, and when they'd arrived on station at 4.30 pm. and not spotted a single survivor, he suspected some might have been swept out of the search zone. But now 36 kilometres south of the grid, he was sure no-one could have drifted this far.

As he turned the gunboat northwards to join the other ships, his first officer shouted; "Floating object starboard side!"

McCluskey saw the ship come about and waved even harder.

"Survivor in the water!" the lookout on the Coast Guard vessel called.

The gunboat drew closer and a crewman tossed out a life buoy.

"What are you doing way out here?" Cruz asked, amazed, when McCluskey, chest heaving with pain and exhaustion, was carried into the wheelhouse.

"I fell from the helicopter," she gasped.

"You're the one!" he exclaimed. "It's a miracle you're alive."

With shaking hands she wrote her name and then Chaland's. "Please find out if my friend is safe," she croaked.

Of the more than 700 people rescued that day, McCluskey was the last to be plucked from the ocean. Various reports indicated that more than 50 people lost their lives, but the real number will never be known.

On Christmas Eve, Chaland flew to Cebu City and waited anxiously at the house of her boss, Ann Mills. At 3.30 p.m. McCluskey arrived, limping through the gate. The two hugged for a long time.

It wasn't the beach at Boracay Island, but for the two survivors it was still a Merry Christmas.

RD. December 2001

လှိုင်းတံပိုးကြားမှာ ဖော်မပါ

ဖိလစ်ပိုင် ကူးတို့ရေယာဉ် တိမ်းမှောက်ရာတွင် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသည့်အတွက် စင်ဒီမက္ကလပ်စကီးက စိတ်အေးသွားရသည်။ သို့ သော် ကြမ္မာဆိုးက အငြိုးကြီးလှမှန်း သူမ သဘောမပေါက်ခဲ့။

သူတို့နှစ်ဦးသား လက်မှတ်ဝယ်ရန် ရှစ်နာရီကြာ တန်းစီ စောင့်ခဲ့ရသည်။ လက်မှတ်ရသည်နှင့် အငှားယာဉ်တစ်စီးပေါ် ကပျာကယာ ပြေးတက်၍ စီဘူးမြို့ ဆိပ်ခံတံတားသို့ ကူးတို့ရေယာဉ်အမိ အပြေးအလွှား ခရီးနှင့်ကြရသည်။ ကူးတို့ရေယာဉ်ကို မိမိမပါဦးမည်လားဟု စိတ်တထင့် ထင့်ဖြင့် ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ကနေဒါနိုင်ငံသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦးက အွန်တေရီယိုမြို့မှ စင်ဒီမက္ကလပ်စကီးအမည်ရှိ ရွှေရောင်ဆံပင် ဂုတ်ဝဲနှင့် အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ဦးက ဗန်ကူးဗားကျွန်းမှ နီကိုး(လ်) ချာလင်အမည်ရှိ သွယ်သွယ်လှလှကိုယ်ခန္ဓာနှင့် နက်မှောင်သည့်

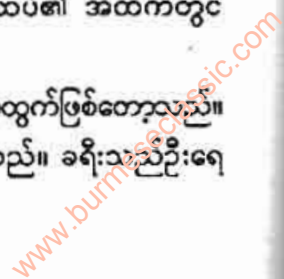
ဆံကေသာပိုင်ရှင် အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးလက သူတို့နှစ်ဦး ဖိလစ်ပိုင်တွင် ဆုံခဲ့ကြသည်။ ကနေဒါ သမဝါယမအသင်း၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လူငယ်အတွေ့အကြုံ ဖလှယ်ရေးအစီအစဉ်တွင် အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးမှာ စီဘူးမြို့တွင် တာဝန်အရ စခန်းချ နေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ နှစ်ဦးသား မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ယခုအခါ သူတို့က ၁၉၉၉ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နှင့် ကြိုကြိုက်သည့် အခိုက်တွင် ကျွန်းပေါင်း ၇၀၀၀ ကျော်ရှိသည့် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုမှ အလှပဆုံး ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သော ဘိုရာကေးကျွန်းသို့ ဆယ်ရက်တာ အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အချိန်မီပဲဟေ့” ဆိပ်ခံတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ကူးတို့သင်္ဘောကို သူတို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်တွင် ‘စင်ဒီ’က ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်သည်။ တန် ၂၈၄၀ရှိ ဤသင်္ဘောမှာ ပုံမှန်ထွက်ခွာချိန်ထက် နာရီဝက်ကျော်လွန်နေကာ ညနေ ၆ နာရီ ၃၀ မိနစ်အထိ သစ်ခွဲသားများကို တင်၍ မပြီးနိုင်သေးချေ။

မိန်းမရွယ်နှစ်ဦးက သင်္ဘော၏ ပင်မကုန်းပတ်ရှေ့ပိုင်းရှိ အိပ်စင်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ၎င်းတို့၏ ကျောပိုးအိတ်များကို နေရာချထားလိုက်သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ် တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ နံရံတွင် ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ပြတင်းများကို ဖောက်ထားသည်။ ဤ အထပ်၏ အထက်တွင် အပေါ်ကုန်းပတ် တစ်ထပ်သာရှိတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ည ၉နာရီခွဲ ရောက်မှ သင်္ဘောထွက်ဖြစ်တော့သည်။ သင်္ဘောက မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ခရီးသည်ဦးရေ

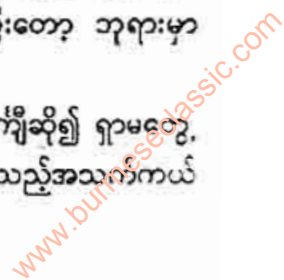
ကို စာရင်းတွင် ၄၅၉ ယောက်ဟု အများဆုံးတင်ဆောင်ခွင့် ပြုသည့် ဦးရေအောက် များစွာ လျော့၍ လူသိရှင်ကြား ဖော်ပြထားသော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ခွင့်ပြုသည့် ဦးရေထက် များစွာပို၍ တင်ထားသည်။

ည ၁၁ နာရီရောက်တော့ 'စင်ဒီ'နှင့် 'နီကိုး'တို့ နှစ်ဦးသား အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြသည်။ အချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည့် သင်္ဘော စက်သံနှင့် ခပ်နွေးနွေး ပင်လယ်လေညှင်း၏ တိုးဝင်တိုက်ခတ်သံများကို နားထောင်ရင်း မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား ကြသည်။ နာရီအတော်ကြာအောင် အိပ်မောကျသွားပြီးနောက် ရုတ်တရက် ကိုင်ဆောင်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လန့်နိုးသွားကြသည်။ သင်္ဘော ကုန်းပတ်မှာ လက်ယာဘက်သို့ တိမ်းစောင်းစ ပြုလာသည်။ 'စင်ဒီ'၏ နာရီလက်တံက နံနက် ၅ နာရီ ၂၄ မိနစ်ကို ပြနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သင်္ဘောကက်ပတိန်သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကုန်စောင့်ရင်း ဆုံးရှုံး ခဲ့ရသည့် အချိန်များကို ပြန်ထေမိစေရန် သင်္ဘောကို မူလ ရေကြောင်း လမ်းအတိုင်း မသွားစေဘဲ ဖြတ်လမ်းမှ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြောင်း အမျိုးသမီး ငယ်နှစ်ဦးက နောင်တွင် သိရှိရသည်။ ရေကြောင်းလမ်းပြမှု ညံ့ဖျင်းခြင်း၊ လှိုင်းထန်ခြင်းနှင့် အရှိန်ပြင်းသည့် ရေစီးကြောင်းများကြောင့် သင်္ဘောသည် သဲသောင်ခုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိခဲ့ရသည်။

သင်္ဘောစက်များ ရပ်သွားပြီး မီးပါပြတ်သွားသည်။ “ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ” စင်ဒီက အော်မေးရင်း သူ့လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စမ်းလိုက် သည်။ သူ့နံဘေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။ “အသက်ကယ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား။ ပြီးတော့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်း။”

အနီးအနားတွင် ဝတ်စရာ အသက်ကယ်အင်္ကျီဆို၍ ရှာမတွေ့ သဖြင့် အမျိုးသမီးများသည် ကလေးများအတွက် ထားသည့်အသက်ကယ်

အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ကြရသည်။ ထိုနောက် သင်္ဘော၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းတွင် စုရုံးနေကြသည့် အခြားခရီးသည်များထံ သွားပေါင်းနေလိုက်သည်။

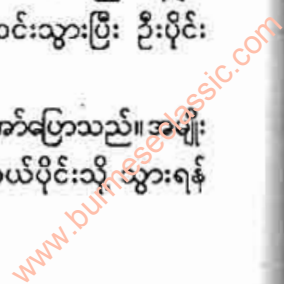
နောက် ငါးမိနစ်အကြာတွင် ကူးတို့သင်္ဘောမှာ လက်ယာဘက်ခြမ်းသို့ ပိုမိုတိမ်းစောင်းလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်များပင် ရေပြင်နှင့် ထိလှမတတ် ဖြစ်လာသည်။ ဝေလီဝေလင်း အရုဏ်ကျင်းစဉ် အသက်ကယ်ဖောင်တစ်စီးကို ရေပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိဘဲ ထိတ်လန့်တုန်ရိစ္ဆာဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းနေကြသည့် လူအုပ်ကြီး၏ အသံများသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ထိုစဉ် သင်္ဘောကုန်းပတ်မှာ ၄၅ ဒီဂရီအထိ စောင်းကျသွားသည်။ “ရှင်တို့အားလုံးခန့်ချမှ ဖြစ်မယ်” စင်ဒီက သူမအနီးရှိ လူများကို တိုက်တွန်းသည်။

သို့ရာတွင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေကြသည့် ခရီးသည်များမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် နေရာမှ မရွေ့ကြချေ။ မိသားစုများမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်တွယ်ထားကြသည်။ သားသည် မိခင်များကလည်း မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားကြသည်။

‘စင်ဒီ’ နှင့် ‘နီကိုး’ တို့ နှစ်ဦးသားက ခရီးသည်များကို သင်္ဘောပေါ်မှ ရေထဲသို့ ရောက်အောင် ဆင်းနိုင်ရန် ကူညီကြသည်။ “သွား သွား သွား” သူတို့က အတင်းအော်လွှတ်နေသည်။ သင်္ဘောဝမ်းပိုင်း၏ လက်ယာဘက်ခြမ်းရှိ ဟနေသော အကွဲကြောင်းကြီးမှ တိုးဝင်လာသည့် ရေများကြောင့် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှာ ရေထဲတဖြည်းဖြည်းမြုပ်ဆင်းသွားပြီး ဦးပိုင်းမှာ အပေါ်သို့ ထောင်တက်လာသည်။

“သွားကြမယ်ဟေ့ စင်ဒီ” နီကိုးက လှမ်းအော်ပြောသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက လူနည်းနည်းသာရှိသည့် သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းသို့ သွားရန်

မတ်စောက်နေသော ကုန်းပတ်တစ်လျှောက် ကုတ်ဖက်တွယ်တက်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ခြေချော်ကာ ကုန်းပတ်တစ်လျှောက် ကန့်လန့်ဖြတ်လျှောက်ကျလာပြီး အိပ်စင်များနှင့် ဝင်ဆောင်မိသွားသည်။

စင်ဒီကကုလားပျင်း(ကင်းဗတ်)အမိုးစတစ်ခုမှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကြိုးတစ်ပင်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ပြီး သဘော၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းရှိ ကုန်းပတ်အပေါ်ပိုင်းသို့ ပြန်တွယ်တက်လိုက်သည်။ “တက်ထားကွ နီကိုး” သူမက ထပ်တလဲလဲ လှမ်းအော်ရင်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကိုလည်း အားပေးနေရသေးသည်။

စင်ဒီက ပြတင်းပေါက်နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်သည်တွင် ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ရေထဲသို့ ခုန်မချရဲဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ “ကဲ ကျွန်မလက်ကို တွဲထား” စင်ဒီက ထို လူကို ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ လက်နှစ်ဘက်တွဲယှက်မိသည်နှင့် သံချေးတက်နေသော သဘောဝမ်းမိုက်တစ်လျှောက် ပြိုင်တူလျှောဆင်းလိုက်ကြရာ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားကြသည်။

ရေပေါ် ပြန်အရောက်တွင် သူမက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နီကိုးကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မကြာမီ လေမှုတ်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သည့် အသံတစ်သံကို စင်ဒီက ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်တော့မည့် ဤ သဘောကြောင့် ဝဲကတော့ကြီး ပေါ်လာပါက သူမကို ရေအောက်သို့ ဆွဲချသွားမည်မှန်း သူမက သိလိုက်သည်။ သူမက သဘောနှင့် ဝေးရာသို့ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ကူးခတ်သွားပြီးနောက် သဘောရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောမှာပုံပိုင်းမှ အစပြု၍ ရေအောက်ကမ္ဘာသို့ နစ်ဝင်ထိုးဆင်းသွားသည်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။

'နီကိုး'က 'စင်ဒီ'၏ နောက်မှ အမိလိုက်တက်လာစဉ် အပေါ်မှ ပြန်လျှောကျလာသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးက သူမကို ဝင်တိုက်ချမိသည်။ ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြစ်ကာ ကုန်းပတ်ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း သူမ တရှိန်ထိုး လျှောကျသွားသည်။ သူမက စောစောကအတိုင်း ပြန်တွယ်တက်နေစဉ် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသည်။ ကုန်းပတ်မှာ မတ်စောက်လွန်းသဖြင့် သူမခမျာ ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင် တတ်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ သူမ၏ နောက်ကွယ်မှ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ၎င်းတို့ထံ ပြေးဝင်လာနေသည်။ နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက လက်ဝဲဘက်မှ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

လှိုင်းတံပိုးများက 'နီကိုး'ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဆောင်လိုက်ပြီး ရေအောက်သို့ ဖိနှစ်လိုက်သည်။ သူမခမျာ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်မွှေခံ ရသည့် အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုပမာ ရေအောက်ထဲတွင် ပတ်ချာလည်သွား သည်။ သူမက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခြေစုံကန်ပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးဆုံး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ကူးခတ် သွားသည်။

'စင်ဒီ'က ပေ ၂၀ ခန့် မြင့်မားသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှ အားသွန်ကူးခတ်ကာ အသက်ကယ်ဖောင်ဆီသို့ အရောက်သွားနေသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်နှစ်ဆယ်က သူမသည် အိပ်ရာထဲ၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမက အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် တကွတပြားဖြစ်ကာ ကမ်းမမြင်။

လမ်းမမြင်သည့် ပင်လယ်ပြင်တွင် အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ကူးခတ် နေရသည်။

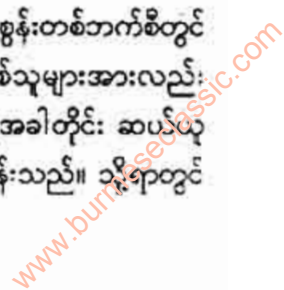
“ကယ်ပါဦးရှင်” အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အားကိုး တကြီး အကူအညီတောင်းနေသည်။ ‘စင်ဒီ’က သူမကို အသက်ကယ် ဖောင်ရှိရာသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။ သို့သော် ဖောင်ပေါ်တွင် လူတွေအပြည့် ရှိနေသည်။ သူမက ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို အသက်ကယ်ဖောင်ပတ်လည်ရှိ ကြီးကို တွယ်ခိုင်းထားပြီးနောက် ဖောင်ကိုခွာကာ ကျန်လူများကို ရနိုင်သမျှ ထပ်မံကယ်ဆယ်ရန် ပြန်ကူးသွားသည်။ ထိုစဉ် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မြုပ်ချိပေါ်ချိ ဖြစ်နေသည့် သူမနှင့် အကျွမ်းဝင်ပြီးသား မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“နီကိုး ငါဒီမှာဟေ့” သူမက အော်ပြောသည်။ နီကိုးက သူမ ရှိရာသို့ ကူးခတ်လာသည်။

“မင်း ဒီလောက်အထိ ကူးနိုင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး” ‘စင်ဒီ’က ပြောသည်။ နှစ်ယောက်သား အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

လှိုင်းလုံးများက သူတို့အား အသက်ကယ်ဖောင်နား မကပ်နိုင် အောင် ရိုက်ခတ်နေသဖြင့် ဖောင်နှင့် ဝေးရာသို့ အလွယ်တကူ ကူးသွား နိုင်ပြီး ရေစီးနှင့်အတူ မျှောလိုက်သွား၍ရကြောင်း တွေ့ရသည်။ အသက် ကယ်ဖောင်သို့ ရောက်မလာနိုင်ဘဲ မျှောပါသွားသူများ ရှိနေသေးသည်။ “ငါတို့ နောက်လူတွေကို ရနိုင်သလောက် လိုက်ဆယ်ကြရအောင်” စင်ဒီက ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ကယ်ဖောင်၏ အစွန်းတစ်ဘက်စီတွင် နေရာယူထားကြပြီး ဖောင်ပေါ်ရှိ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများအားလည်း ရေထဲမျှောပါနေသူတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့မိသည့်အခါတိုင်း ဆယ်ယူ လာနိုင်အောင် မိမိတို့ကို ပိုင်းဝန်းကူညီကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ သို့ရာတွင်

သင်္ဘောမှ မျောပါလာသည့် အပျက်အစီး အပိုင်းအစများနှင့် ဝက်အူများနှင့် သံချွန်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော ပျဉ်ချပ်များက အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများကို ထပ်မံကယ်ဆယ်၍မရအောင် အန္တရာယ် ပြုနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ၎င်းတို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ တွန်းဖယ်ပစ်နေရသည်။

လှိုင်းလုံးများက တစ်လုံးထက်တစ်လုံး ပို၍ ကြီးမားလာနေသည်။ မြင့်မားလှသည့် လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးက 'စင်ဒီ' နှင့် 'နီကိုး' တို့ကို ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပင့်ရိုက်လိုက်သဖြင့် အပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားကြသည်။ သူတို့၏ အသက်ကယ်အင်္ကျီများကိုတော့ သူတို့က လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြံစွာ ညှပ်ထားကြသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့်အတူ အပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားခိုက်တွင် ၎င်းတို့ကို ရေခူများက အုပ်လိုက် ဝိုင်းကိုက်ကြသေးသည်။

တစ်နာရီအကြာတွင် အသက်ကယ်ဖောင်မှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသူ(၇၀) ဖြင့် ကျပ်ညပ်နေသည်။ နောက်ထပ် လူ (၂၀) မှာ ရေထဲတွင်နေ၍ ဖောင်ကို တွယ်ထားရသည်။ အခြား အမျိုးသားခြောက်ဦးမှာမူ 'စင်ဒီ' နှင့် 'နီကိုး' တို့နှင့်အတူ ရေထဲတွင် ကိုယ်ဖော့ထားပြီး အလိုက်သင့် ကူးခတ်နေရသည်။ ရေစီးကြောင်းက ပိုသန်လာပြီး လေက ပိုထန်လာသည့်အခါ၌ လူစုကွဲပြီး မျောပါမသွားစေရန် ၎င်းတို့အားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲထားလိုက်ကြပြီး မိမိတို့ တစ်ကိုယ်စာ ခိုနေနိုင်မည့် လက်လှမ်းမီရာ သစ်တိုသစ်စကို ကုပ်တွယ်ထားကြရသည်။

နံနက် ၇နာရီခွဲတွင် သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့က မီးကျည်ဖောက်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောများနှင့်

www.burmeseclassic.com

ငါးဖမ်းရေယာဉ်များက သင်္ဘောနှစ်မြုပ်ရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းသွားကြသည်။ စောစောက သင်္ဘောမှာ အခြား အသက်ကယ်ဖောင်ပေါ်ရှိ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူများကို ကယ်တင်ရန် ၎င်းတို့နှင့် တစ်ကီလိုမီတာ အကွာမှ ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းသွားသည်။ “နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါတို့ အလှည့်ပဲ” ‘နီကိုး’က သေချာပေါက် ပြောလိုက်သည်။

နောက် တစ်နာရီအကြာတွင် သင်္ဘောမှာ အဝေးသို့ခုတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ “ငါတို့ကို သူတို့ မတွေ့ဘဲ မနေပါဘူး” စင်ဒီက မချင်မရဲဖြင့် နှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။

သူတို့ ဖောင်ပေါ်တွင် အချက်ပြမီးကျည်ခြောက်ခု ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင် သူတို့ကို သေချာပေါက် မြင်သွားအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မည်။

တစ်နာရီအကြာတွင် နောက်ထပ်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ “မီးကျည်နှစ်ခုပဲ ပစ်မယ်နော်” ‘စင်ဒီ’က သတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဖောင်ပေါ်ရှိ အမျိုးသားများမှာ မီးကျည် မည်သို့ပစ်ဖောက်ရမှန်း မသိကြချေ။ ‘နီကိုး’က လမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြနေသည်။ ပထမဆုံး ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မီးကျည်မှာ ရေထဲကျပြီး အလဟဿဖြစ်သွားသည်။

“အပေါ်ကို တည့်တည့်ထောင်ပစ်”

စင်ဒီက အော်ပြောလိုက်သည်။ ဒုတိယ မီးကျည်က မိုးပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် တက်သွားသည်။ သို့သော် သင်္ဘောကတော့ ဆက်မောင်းသွားသည်။ ယခုတော့ သူတို့ မြင်နေရသည်က တိမ်ထူထပ်သည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်ရှိ လေပြင်းများ မွေ့ရမ်းတိုက်ခတ်နေသော ခဲသားရောင် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

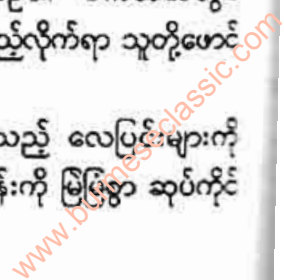
ရေထဲတွင် လေးနာရီကြာနေပြီးနောက်တွင် 'ကယ်ဆယ်ရေး'ဟု သောစာတမ်းကို ဝမ်းမှိုက်တွင် ရေးထားသည့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ထိုးဆင်းလာပြီး ၎င်းတို့နှင့် ပေ ၆၀ သာသာ အကွာ၌ ပျံဝဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ စင်ဒီနှင့် နီကိုးတို့နှစ်ဦးသား ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်ကြသည်။ ရဟတ်ယာဉ်အမှုထမ်းများက အသက်ကယ်ဖောင်တစ်ခုကို ချပေးလိုက်သည်။ သို့သော် လေက ပင့်နေသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျသွားသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ကြိုးလှေကားနှစ်ခုကို အောက်သို့ နှိမ့်ချပေးနေသည်။ လှေကားပေါ်တွင်ပါလာသည့် ရေကူးဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်က ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး လူအုပ်ရှိရာသို့ ကူးခတ် သွားသည်။

စင်ဒီက ကြိုးလှေကားနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသဖြင့် ရဟတ် ယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ဦးက သူမကို ကြိုးလှေကားပေါ် တွယ်တက်ခိုင်း လိုက် သည်။ သူမက ကြိုးလှေကားသုံးဆင့်အထိ ရောက်အောင် သူမတွင် ရှိစေ့စုအင်အားကို ဖျစ်ညှစ်အသုံးပြု၍ ဆွဲတက်လိုက်ပြီး ရဟတ် ယာဉ်ပေါ်မှ ဆွဲအတင်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ အမျိုးသား နှစ်ဦးက အခြားလှေကား တစ်ခုပေါ်သို့ တွယ်တက်နေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်က စက်ရှိန်မြှင့်ကာ အပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ လှေခါးတွင် တွဲလွဲခိုရင်း ရဟတ်ယာဉ်သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည့် စင်ဒီကို နီကိုးက တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်မကို ဆွဲတင်ပါဦး" စင်ဒီက အသံကုန်မြှင့်၍ အော်ပြော သည်။ သို့သော် သူမ၏ အသံက ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံထဲတွင် ပျောက်သွားသည်။ သူမက အောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ဖောင် ကို မမြင်ရတော့ပေ။

သူမကို လှေကားပေါ်မှ လှုပ်ရမ်းခါချနေသည့် လေပြင်းများကို ကြံကြံခံရင်း သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်က လှေကားတန်းကို မြဲဖြော့ ဆုပ်ကိုင်

ထားခိုက် အခြားလှေကားပေါ်ရှိ လူနှစ်ယောက်က သူမကို ထပ်တလဲလဲ ဝင်ရိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူမ ဖက်တွယ်ထားသည့်တန်းမှ လက်နှစ် ဖက်စလုံး လွတ်ထွက်သွားအောင် သူတို့ကိုယ်လုံးများဖြင့် တိုက်ချစ်သွား သည်။ သူမခမျာသတိ လက်လွတ်ဖြင့် ပေ ၉၀သာသာ အမြင့်မှ ပင်လယ် ထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ရေပြင်နှင့် ရိုက်မိသည်တွင် သူမက 'ငါတော့ သေရတော့မှာပဲ' ဟု နောက်ဆုံး တွေးလိုက်မိသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ သူမသတိပြန်စင်လာသည်။ သိုင်းကြီးများ ပြတ်ထွက်သွားသည့် အသက်ကယ်အင်္ကျီက သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ပတ်မိလျက်သားဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ခေါင်းအုံးသဖွယ် ခံပေးထားသည့် ဤ အသက်ကယ်အင်္ကျီကပင် သူမအောက်သို့ ကျအလာ တွင် ဦးခေါင်းနှင့် ရေပြင်ရိုက်မိကာ အသက်ဆုံးရှုံးရမည့်ဘေးမှ သူမကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည့် ရဟတ် ယာဉ်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပင်လယ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

အညိုအမဲ စွဲထင်နေသည့် ဒဏ်ရာများစွာမှ မီးမြှိုက်ထားသလို ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာအပြင် နံရိုးတစ်ချောင်းပါ ကျိုးသွားစေဖြင့် သူမ ဘယ်ဘက်ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ လှုပ်ရှား၍ မရတော့ချေ။ ဒဏ်ရာရထားပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရှာသည့် သူမခမျာ ယခုတော့ အရှိန်ပြင်းထန် သည့် ရေစီးကြောင်း သယ်ဆောင်ရာ တောင်အရပ်သို့ မျောပါလျက် ရှိ သည်။ “ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့နေရာအထိတော့ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး” သူမက တွေးမိသည်။

ရဟတ်ယာဉ် ဘာကြောင့် ပြန်လှည့်မလာရသည်ကို နိက္ခိကာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့က ရဟတ်ယာဉ်အမှုထမ်းနှစ်ဦးကိုပင်

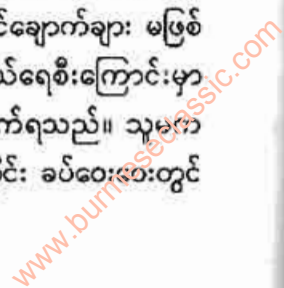
ရေထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့သေးသည်။ နောက် နှစ်နာရီအကြာတွင် သူမမှာ အားအင်ကုန်ခန်းလာသဖြင့် ရေဆက်မကူးနိုင်တော့ဘဲ ဖောင်ကို တွယ်ထား လိုက်ရသည်။ သူမ နံဘေးတွင်တော့ စင်ဒီ ကယ်ထားသည့် အသက် ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် အသံခပ်သဲ့သဲ့ဖြင့် ညီးတွားနေသည်။

“ရှင်တို့တစ်တွေ အခုနေ ရေထဲဆင်းနေရင် ရေစိုရုံပဲ ရှိမယ်။ တကယ်လို့ ဒီအဒေါ်ကြီးသာ ရေထဲမှာ ခုအတိုင်း ဆက်နေရရင် သေသွား လိမ့်မယ်” နီကိုးက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဖောင်ပေါ်ရှိ လူငယ်နှစ်ယောက်က ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ရေထဲခုန်ဆင်းလာကြပြီး ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ဖောင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

နောက်ထပ် ရှစ်နာရီအကြာတွင် နီးနှင့် အခြားလူများကို ငါးဖမ်း သင်္ဘောတစ်စင်းက ကယ်ဆယ်လိုက်သည်။ သူမက သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တွင် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ မေးနှစ်ခုက တစ်ခုကိုတစ်ခု အဆက် မပြတ် ရိုက်ခတ်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” သူမက မေးရိုက်သံကြားမှ အားယူကာ သင်္ဘောသားများကို အထပ်ထပ် ပြောနေသည်။

စင်ဒီက ဦးခေါင်းကို မော့ထားလိုက်ပြီး ရုတ်တရတ် ရွာချလိုက် သည့် မိုးပြေးကလေးမှ ကျလာသော မိုးရေပေါက်အနည်းငယ်ကို ပါးစပ် ဟပြီး ခံသောက်လိုက်သည်။ သို့သော် သည်မိုးရေလေး တစ်ပေါက်နှစ် ပေါက်ကို သောက်မိခါမှ သာ၍ပင် ရေငတ်လာသည်။ နာရီအတော်များများ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ် စေရန် သူမက သီချင်းဆိုနေလိုက်သည်။ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းမှာ အားသန်လှသဖြင့် သူမကို ဆွဲခေါ်သွားနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ သူမက ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများကို မကြာခဏ ကြားလိုက်ရတိုင်း ခပ်ဝေးဝေးတွင်

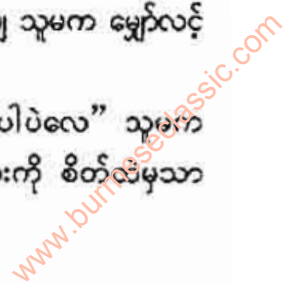
မြင်နေရသည့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကို လက်တွေ့ယမ်းပြခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ တုန်ပြန်ခြင်း မရှိချေ။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် ခုတ်မောင်းသွားသည့်သင်္ဘောများကို တွေ့ရသော်လည်း တစ်စီးတစ်လေမျှ အနီးအနားသို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ထိုစဉ် သူမအောက်ဘက်ရေထဲတွင် ခပ်မည်းမည်းသတ္တဝါ တစ်ကောင် ကူးခတ်သွားသည်။ သူမက ရေအောက်သို့ ဆင်းငုပ်ပြီး ထိုသတ္တဝါကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ သတ္တဝါမှာ ပင်လယ်လိပ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမက ပင်လယ်လိပ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ခေတ္တမျှ ဖမ်းကိုင်ထားသည်။ သူမအတွက် အဖော်ပြုစရာ သက်ရှိသတ္တဝါ နောက်တစ်ဦး ရောက်လာ၍ အားတက်လာမိသည်။ နောက်တော့ သူမက လိပ်ကြီးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သူမ၏ အာရုံထဲတွင် လှိုင်းလုံးတစ်လုံး ပေါ်လာတိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သင်္ဘောများကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း ရောက်လာသည့်အခါ သူမတွင် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသမျှ အားအင်အနည်းငယ်ပါ ကုန်ခမ်းကာ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလာသည်။ သူမ၏ ချစ်သူက သူမ၏ အတွေးအာရုံထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား နှင်းလျှောစီးကြရင်း အအေးဒဏ်ကြောင့် သူမ၏ ခြေလှမ်းများ နှေးလာသည့်အခါတိုင်း “ဆက်သွားလေ၊ သွားရင်းနဲ့ နွေးလာလိမ့်မယ်” ဟု သူက အားပေးလေ့ရှိသည်။ သူမက သူ့အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ သူမက အားတင်းပြီး ခြေနှစ်ဘက်ကို ခတ်နေလိုက်သည်။

တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ သူမက မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

“မျှော်လင့်ချက် မထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ” သူမက တွေးလိုက်မိသည်။ သူမ၏ မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေများကို စိတ်လိမ့်သာ

နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူမ၏ အသိတရားက သူမကို သတိ ပြန်ဝင်လာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက်သည်။ “အားတင်းထားစမ်း စင်ဒါ၊ အနည်းဆုံး မိုးချုပ်တဲ့အထိတော့ မင်းအသက်ရှင်နေနိုင်ပါသေးတယ်”

သူမက အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည့် ကြားမှပင် တဖြည်းဖြည်း ကျရောက်လာနေသည့် အမှောင်ထုကို အမှုမထားဘဲ ဆက်လက်ကူးခတ် နေသည်။ ထိုစဉ် သူမနှင့် တစ်ကီလိုမီတာ အကွာတွင် သင်္ဘောတစ်စီးကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူမက မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ဒါ တကယ်ဖြစ်နေတာပဲ” သူမက တွေးမိ သည်။ သူမ၏ လိမ္မော်ရောင် အသက်ကယ်အင်္ကျီကို ကပျာကယာ ချွတ်ပစ် လိုက်ပြီး အင်္ကျီကို ဦးခေါင်းပေါ်ကျော်၍ ဝမ်းသာအားရ ဝှေ့ရမ်းပြသည်။ သင်္ဘောက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ စင်ဒါက ဝေဒနာကို အကြိတ်၍ တင်းခံရင်း လှိုင်းထိပ်ပေါ်ရောက်အောင် ခြေစုံကန်တက်လိုက်သည်။ “ဒါဟာ မင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအခွင့်အလမ်းပဲ။ သူတို့ မမြင်မချင်းဆက်သာ ဝှေ့ပြ ပေတော့”

ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့မှ ဒုတိယတပ်မှူး ဂျီအယ်(လ်)ဒယ်လာ ခရပ်(စ်)က သူ့တိုက်ရေယာဉ်ဦးပိုင်းကို ပြေးဝင်တိုးဆောင်ရင်း နံဘေးသို့ ဖွာထွက်သွားသည့် လှိုင်းတံပိုးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အချိန်က ညနေ ၅နာရီ ၄၅မိနစ် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ နောက် ၁၅ မိနစ်ဆိုလျှင် အမှောင်ထု လွှမ်းလာတော့မည်။ ဤ ကျွန်းစုအကြား ရေလမ်းကြောင်းတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေ့ရှိသော ရေစီးကြောင်းများကို သူက အကြိမ်ကြိမ် ကြံဖူးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကူးတို့သင်္ဘော နစ်မြုပ်သွားသည့် နေရာသို့ ညနေ

www.burmeseclassic.com

၄နာရီခွဲတွင် သူတို့ သင်္ဘောရောက်သွားသည့်အခါ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် အချို့မှာ ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ မျောပါသွားရှေ့မည်ဟု သူက သံသယဝင်မိသည်။ ယခု သူတို့ ရောက်နေ သည့်နေရာက သတ်မှတ်ထားသော ရှာဖွေရေးဖုံ၏ တောင်ဘက် ၃၆ ကီလိုမီတာအကွာတွင် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ဝေးဝေးလံလံ နေရာအထိတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မျောပါမလာနိုင်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။

သူက တိုက်ရေယာဉ်ကို အခြားသင်္ဘောများရှိရာ မြောက်စူးစူးသို့ ပြန်လှည့်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် သူ့ရေယာဉ်မှ ပထမအရာရှိက လှမ်းအော် လိုက်သည်။

“ပေါလောမျောနေတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ခုကို ညာဘက်ခြမ်းမှာတွေ့တယ်”

သင်္ဘောလာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စင်ဒီက သူမ၏ အသက် ကယ်အင်္ကျီကို မနားတမ်း ဝှေ့ရမ်းပြနေသည်။

“ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ရှင်ကျန်နေသေးတဲ့ လူကွ” ကမ်းခြေ စောင့် တိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေသူက အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုရေယာဉ်က သူမအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။ ရေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ဦးက အသက်ကယ်ဖော့ကွင်းတစ်ခုကို သူမထံ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် ကိုက်ခဲပြီး အားအင်လည်း ကုန်ခန်းသွားသဖြင့် အသက်ကို မနည်း ကြိုးစား၍ ရှုနေရသော စင်ဒီအား ရေယာဉ်ဦးခန်းအတွင်းသို့ သယ် ဆောင်အသွားတွင် ခရပ်(ဇိ)က တအံ့တဩဖြင့် မေးသည်။

“ဒီလောက် အဝေးကြီးကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေ တာလဲဗျ”

“ကျွန်မ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့လို့” စင်ဒီက အားယူပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားကိုး” သူက အံ့သြနေသည်။ “ခင်ဗျား အသက် ရှင်နေနိုင်တာကတော့ သိပ်ကို ကံထူးလွန်းလှပါတယ်ဗျာ”

သူမက တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် သူမ၏အမည်နှင့် နီကိုး ချာလင်၏ အမည်များကို ရေးပြသည်။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကော ဘေးကင်းရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ပေးကြ ပါဦးရှင်” သူမက ငိုရှိုက်သံဖြင့် အကူအညီ တောင်းနေသည်။

* * *

ထိုနေ့က ကယ်ဆယ်လိုက်သည့် လူ ၇၀၀ ကျော်အနက် စင်ဒီ မက္ကလပ်စကီးမှာ နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ သတင်းများအရ လူ၅၀ကျော် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် သေဆုံးသူဦးရေ အတိအကျ ကို ဘယ်သောအခါမျှ သိရမည် မဟုတ်ချေ။

ခရစ္စမတ်အကြိုညတွင် နီကိုး(လ်)ချာလင်ကစီဘူးမြို့သို့ လေကြောင်း ခရီးဖြင့် ပြန်သွားပြီး သူမ၏ဆရာဖြစ်သူ အာန်မင်း(လ်)(စ်)၏ နေအိမ်တွင် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ညနေ ၃ နာရီခွဲတွင် စင်ဒီ မက္ကလပ်စကီးက အိမ်ခြံဝင်းအဝသို့ ရောက်လာသည်။ သူမက ခြံပေါက်ဝမှ အိမ်ထဲသို့ ခြေတစ်ဘက်ကို ထော့နင်းရင်း တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက် လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား အချိန်အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ရာက ဘိုရာကေးကျွန်းရှိ ကြည့်နူးစရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တော့မဟုတ်။ သို့သော် သေကံမရောက် သက်မပျောက်သူ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးအတွက်တော့ အမှန်တကယ် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ခရစ္စမတ်မင်္ဂလာ အခါသမယပါ။

www.burmeseclassic.com